PROSCRIȘII DIN CEYLON

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineretului

Gérard de Villiers

Proscrișii din Ceylon

ISBN:
973-9138-64-0

Malko Productions – Paris,
Les parias de Ceylon
© *Gérard de Villiers*,
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1999

Gérard de Villiers

Proscrișii din Ceylon

În românește de
Cristina Szabo

EDITURA
Tineretului

1999

Capitolul I

Andrew Carmer, întins pe burtă pe stânca fierbinte, îndepărtă de la ochi binoclul cu lentile negre, pentru a-şi şterge transpiraţia care i se prelingea pe frunte, împiedicându-l să vadă clar. După trecerea musonului, căldura devenise apăsătoare şi grea. Până şi fluturii care zburau de ici colo păreau epuizaţi şi poposeau din ce în ce mai des pe pietre. Andrew avea impresia că pe sub cămaşa de mătase spatele îi luase foc.

Cu toate acestea, nu şi-ar fi schimbat locul nici pentru o cameră climatizată şi un duş rece ca gheaţa.

Ceea ce vedea prin binoclu merita din plin călătoria epuizantă prin jungla ceyloneză, hârtoapele pistei care îi torturaseră articulaţiile şi îi chinuiseră musculatura, făcând aproape praf bătrânul Land-Rover care valora probabil greutatea lui în aur la Colombo, atât de scump îl costase închirierea. Până la Trincomalée, rulase fără incidente pe drumurile înguste, în ciuda vacilor şi chiar a unui piton mare care traversase liniştit şoseaua, undeva înainte de Dambulla, dar după aceea, drumul străbătea jungla: mâlos, plin de hârtoape adânci, sinuos şi întretăiat de mlaştini. Crengile erau atât de joase că Andrew îşi ferea instinctiv capul atunci când loveau parbrizul.

Era la începutul lui mai şi ploile torenţiale începuseră, transformând drumul într-un imens smârc.

Americanul lăsă binoclul şi luă aparatul de fotografiat, agăţat de gât cu o curea de piele. Teleobiectivul de 200 era suficient. Îl reglă în grabă şi apăsă pe declanşator.

Făcu șapte fotografii, mai mult decât suficiente. Descoperirea îi dădea ghes să o ia la goană spre Colombo, dar Andrew Carmer era un tip așezat și conștiincios. Fusese învățat să exploateze la maximum situațiile. Trebuia să se apropie, ca să afle mai multe.

Pentru a se destinde, zăbovi câteva clipe cu privirea asupra valurilor care se spărgeau de stâncile roșiatice. În fața lui se afla Golful Bengal. Apa avea o culoare curioasă, o nuanță de violet dată de fundul stâncos. Colombo era la numai o sută de kilometri în linie dreaptă, dar parcă era la capătul lumii. Toată patrea de nord est a Ceylonului era practic nelocuită, acoperită de jungla deasă în care nu existau drumuri.

Locul unde se afla Andrew Carmer era o surplombă deasupra unui golf natural întins pe trei mile, la adăpost de valurile Oceanului Indian, pătrunzând pieziș în junglă. La cincizeci de kilometri sud se aflau ruinele unui templu hinduist, acoperit de secole de o alunecare de teren. Pelerinii mai veneau încă să se roage, de parcă zeii supraviețuiseră scufundării...

Andrew se ridică. Privirea i se împăienjenise de căldură. La douăzeci de metri mai încolo, stâncile făceau loc ierburilor înalte, presărate cu pâlcuri de vegetație tropicală. Americanul înaintă până la lizieră, ezită, apoi sări într-o văioagă. Îl rodea curiozitatea și ce fotografiase nu-i ajungea.

Mai multe păsări galbene și albastre își luară zborul, scoțând niște strigăte ascuțite ca de flaut. Încordat la maximum, Andrew se opri, dar dându-și seama despre ce era vorba, o porni din nou. Patru sute de metri îl mai despărțeau de imensul Dagoba din piatră cenușie înconjurat de iarba elefanților, dar fiecare metru putea ascunde un pericol mortal, fără a mai pune la socoteală nenumăratii scorpioni singalezi, răspândiți chiar și pe aeroportul Katuna Yake, unde mușcaseră pasagerii.

* * *

Ghemuit în spatele unui manghier, Andrew Carmer privea imensul Dagoba cenușiu, aflat la o sută de metri în fața lui.

Părea aidoma tuturor acelora răspândite pe întreg teritoriul Ceylonului: un soi de trunchi de con rotunjit în formă de clopot, făcut din pământ sau ciment, acoperit cu pietre. Echivalentul templelor budiste din Thailanda. Fiecare Dagoba marca un loc sfânt pentru budiști. Unele, minuscule, reprezentau domiciliul unor credincioși.

Andrew Carmer fu cuprins brusc de neliniște. Nu-i venea să creadă că se afla singur în jungla ceyloneză, fără armă, departe de orice îi era familiar. Misiunile încredințate până atunci de Departamentul de Stat pentru Informații, INR, erau cel mai adesea operațiuni aride de triere a documentelor oficiale. Ceea ce făcea acum îl pasiona, dar își dădea seama de pericolul situației.

Din fericire, se simțea mai la adăpost în spatele manghierului. Ca să ajungă acolo, fusese nevoit să traverseze iarba care îi ajungea până la brâu, fără să fie sigur că cineva nu-l ținea sub observație...

Cu toate că se afla mai aproape de obiectiv, îi cam pierise cheful să continuie, de parcă pericolul se materializase. În definitiv, adunase destule date de care INR putea fi interesat. Se întoarse și încercă să străbată vegetația deasă din stânga sa. Putea fi observat cu ușurință, fără ca el să-și dea seama.

Se ridică, pregătindu-se de plecare.

Chiar în acea clipă, undeva la douăzeci de metri în dreapta se auzi un zgomot de crengi frânte. Se aruncă imediat la pământ și își reținu suflul. Lipit de manghier, ridică privirea și scrută pădurea în direcția zgomotului.

Acesta se amplifica, apropiindu-se de el. Semăna cu mersul degajat al cuiva prin junglă, care nu se sinchisea de crengile și lianele strivite în cale... Această lipsă de grijă îl liniști pe american. Cei animați de intenții ostile nu procedau așa.

O masă cenușie apăru brusc dintr-un pâlc de copaci tineri și de liane, dând buzna pe cărare.

Un elefant.

Andrew Carmer fu gata să urle de groază. Mai văzuse el elefanți la grădina zoologică din San Diego, iar Ceylonul era plin de ei. Erau folosiți la munca în orezării sau la tractatul arborilor. Chiar la Colombo văzuse unul în plină stradă. Erau animale la fel de blânde ca vitele.

Cel de pe cărare părea însă de o sută de ori mai înfricoșător.

Americanul privi în jur: nu se zărea nici un copac în care să se cațere pentru a scăpa de pachiderm. Acesta se proțăpise în mijlocul potecii și stătea nemișcat, clătinând blajin din cap și agitându-și trompa.

Părea un animal sălbatic. Ca să-și dea curaj, Andrew se gândi la frații lui din Gal Oya National Park, atât de obișnuiți cu turiștii, încât veneau de bună voie să se fotografieze cu ei în fața căsuțelor!

Cu mii de precauții, dădu ocol manghierului. Poate că pachidermul nu-l văzuse. Elefanții au vederea slabă, și atacă în linie dreaptă. Era de ajuns probabil să se ascundă pe lângă drum, și ar fi scăpat.

Un alt zgomot de crengi strivite undeva în fața lui îl alertă iar. Tufișul de ferigi gigante forma un zid verde, în spatele căruia nu se zărea nimic.

Andrew Carmer încă mai ezita când peretele vegetal se volatiliză parcă la zece metri de el.

Văzu mai întâi un cap imens și roz, cu perii tociți de frecatul de copaci, apoi trompa ce lovea în stânga și în dreapta, dând la o parte lianele și frunzișul. Era un animal mare de cel puțin două tone, cu colții retezați, ceea ce însemna că fusese domesticit.

Andrew Carmer zări și cornacul care îl călărea și spaima i se risipi. Se simțea ca un prost. Imaginația îi jucase o festă. Nu era o poveste cu care să se mândrească.

Surâzând, se îndepărtă de manghier și înaintă pe cărare.

Un strigăt omenesc și sălbatic îl făcu să tresară.

Aplecat în față, aproape lipit de capul elefantului, cornacul îi înțepa acestuia urechile cu un băț ascuțit. Împietrit, Andrew Carmer rămase în mijlocul potecii.

Totul se petrecu foarte repede. Cu trompa ridicată, pachidermul mugi furios. Andrew văzu gura roză la trei metri de el. Mugetul îi înghețase sângele în vine. Elefantul îl văzuse și trecu la atac.

Andrew avu timp doar să se lipească de manghier. Perii cenușii și țepoși îi zgâriară brațul stâng. Căzu printre ferigi, se ghemui, apoi reuși să se ridice în genunchi.

Disperat, Andrew Carmer urlă cu o voce isterică:

— Hei! Ați înnebunit?

Furia era mai puternică decât frica, dar cel ce călărea elefantul păru să nu-l audă. Deja, la îndemnurile lui, elefantul făcea cale întoarsă. Celălalt animal nu se mișcase, blocând în continuare poteca. Andrew urlă încă o dată, gata să-și spargă plămânii; era imposibil să nu fi fost auzit de cornac. Acesta nici măcar nu coborî privirea.

Andrew Carmer înțelese dintr-o dată. Cei doi elefanți veniseră să-l ucidă. Manghierul nu oferea o protecție suficientă. La primul atac, ar fi fost zdrobit, iar Andrew ar fi avut aceeași soartă!

Primul elefant îl împiedica să ajungă la Land-Rover. Înnebunit de groază, o luă la goană spre Dagoba. În hățișul de ierburi înalte nu avea nici o șansă. Dacă reușea să se cațere pe Dagoba, ar fi fost salvat pentru moment. În timp ce fugea, strigă prosteşte:

— Ajutor!

Singurul răspuns fu tropăitul picioarelor enorme din spatele lui. Elefantul atacă din nou, traversând poteca.

Sandalele americanului alunecau, înfundându-se în nămol. Căzu, apoi se ridică. Zgomotul crengilor strivite devenea tot mai puternic. Îmboldit de strigătele cornacului, elefantul tropăia. Discrepanța între atacul sălbatic și obiectul misiunii sale, îl făcu pe Andrew să se întrebe dacă nu visa.

Avea impresia că fuge dar nu înaintează deloc, de parcă trăia un coșmar. Cu toate acestea, reuși să ajungă într-un luminiș. În fața lui, după o zonă nisipoasă, se înălța Dagoba. Dacă ajungea acolo, era salvat, dar plămânii îl ardeau și nu mai reușea să-și miște picioarele.

Panica îi răvășea ideile. Ar fi avut o șansă dacă aștepta să-l ajungă elefantul, evitându-l în ultima secundă printr-un salt lateral, dar continuă prosteşte să alerge în linie dreaptă, fără să îndrăznească să se întoarcă.

Luminișul se cutremura de pașii animalului. Mai avea încă zece metri până la Dagoba când trompa îl înșfăcă.

Scoase disperat pumnalul de la brâu și încercă să lovească trompa care îl apucase de mijloc. Tăișul pătrunse un centimetru

printre perii cenuşii. Elefantul mugi furios şi îl aruncă la patru metri în sus, zdrobindu-l de pământ. Ultimul lucru pe care îl văzu Andrew Carmer fu elefantul care îi strivea gâtul şi umerii ca un cilindru compresor. Simţi o durere peste fire şi nu avu timp să strige. Din pieptul făcut zob, plămânii îi ieşiră ca nişte fâşii roze şi sângerânde. În momentul în care labele din spate ale animalului îl zdrobiră definitiv, se auzi un trosnet oribil de oase rupte. Murise deja când elefanul îl apucă cu trompa, azvârlindu-l înainte. Îl mai călcă încă o dată, smulgându-i jumătate din faţă.

Neobosit, pachidermul zdrobea în continuare corpul neînsufleţit, pată sângerândă în mijlocul luminişului. Acolo unde căzuse prima oară, nisipul se înroşise.

Impasibil, cornacul dirija masacrul, până când din nefericitul Andrew Carmer nu mai rămase decât o zdreanţă roşie, apoi calmă animalul bătându-l peste urechi şi plescăind din limbă. Încet, încet, furia animalului se stinse. Rămase nemişcat la câţiva metri de bărbatul pe care îl făcuse zob, cu ochişorii injectaţi şi agintând furios trompa.

Cornacul strigă un ordin şi pachidermul îngenunchie pe labele din faţă.

Bărbatul sări şi fugi spre victimă, aşezându-se pe vine lângă ea.

Cu greu se mai putea cunoaşte că fusese odată om. Capul fusese complet zdrobit, la fel şi toracele. Bucăţi de piele erau amestecate cu fâşii din cămaşă. Ochii îi ieşiseră din orbite şi craniul nu avea mai mult de cinci centimetri grosime... Cadavrul răspândea un miros fad şi greţos.

Fără a manifesta repulsie, cornacul scotoci ce mai rămăsese din veşminte, căutând documente. Nu găsi decât un portofel şi un sul de bancnote, atât de impregnate cu sânge că păreau un ghemotoc cenuşiu. Bărbatul le ascunse în pânza care îi înconjura mijlocul, lângă pumnalul încrustat cu ştrasuri, de care nu se despărţea niciodată. În cazul în care elefantul nu l-ar fi ascultat, nu avea decât să-i înfigă arma în pielea subţire de pe burtă şi să o şteargă repede...

Cornacul culese binoclul căzut puţin mai departe şi îl examină. Era un model american, nou, care nu se găsea în

Ceylon. Marfă de profesionist. Își trecu cureaua pe după gât. Curând păsările aveau să simtă mirosul apetisant și aveau să dea fuga la ospăț, fără a mai pune la socoteală micile rozătoare din junglă.

Cornacul privi în jur. Nu uitase nimic și servindu-se de piciorul elefantului ca de o scară, se urcă în șa. În timp ce se balansa în ritmul liniștit al animalului cuminţit, se gândi cu satisfacţie la misiunea îndeplinită. Dacă intrusul ajungea la Dagoba, n-ar fi reușit să-l încolţească, și l-ar fi pierdut pe drumul spre Colombo, ceea ce ar fi dus la niște consecinţe neplăcute...

Cornacul plescăi din limbă și elefantul grăbi pasul. Chemarea modulată a bărbatului îl făcu pe celălalt elefant să apară la marginea potecii. Tropăind greoi, se alătură primului. Din Andrew Carmer rămăsese doar o grămadă de carne sângerândă. Nici măcar un os nu mai era întreg.

Trecând prin faţa templului, cornacul se întoarse spre monument, împreună mâinile și salută. Moartea îngrozitoare a intrusului nu-l mișcase absolut deloc, cu toate că budismul interzicea uciderea oricărei creaturi vii, chiar și a celor mai umile, muștele și ţânţarii. Se pare că bunătatea divină nu amintea nimic despre străini, mai ales cei bănuiţi că nu ţineau de adevărata credinţă. În orice caz nu avea de ce se teme, exista întotdeauna un mod de a se pune bine cu Cel de Sus.

Capitolul II

David Wise se întoarse spre Henry Sutherland, responsabilul zonei „Oceanul Indian". Un tip serios și grăsun, cu ochelari cu ramă de aur fără montură.

— Arătați-i fotografia.

În voce se simțea o ușoară ironie. Malko privi dosarul gros de sub brațul lui Henry Sutherland. Pe banda roșie de pe copertă scria cu litere negre și groase „secret". Cei trei se aflau la etajul șaptesprezece al clădirii centrale din complexul CIA de la Langley, la câțiva kilometri de Washington.

De la eșecul din România, Malko nu mai fusese solicitat de patronii lui de la CIA.

Henry Sutherland răsfoi dosarul și scoase o fotografie 24 x 30, pe care i-o întinse lui Malko.

Documentul reprezenta o tânără foarte frumoasă de aproximativ douăzeci și cinci de ani, cu părul lung și blond încadrând o figură ovală și surâzătoare, așezată picior peste picior pe un fotoliu. Rochia din material imprimat îi descoperea coapsele aproape până sus. Fotografiată din față, necunoscuta părea destinsă și chiar puțin provocatoare. Malko puse poza pe biroul lui David Wise. Nu era genul de document care putea fi găsit în mod curent în birourile austere de la Langley.

— Foarte frumoasă femeie. Ultima dumneavoastră cucerire?

David Wise, care nu avea deloc simțul umorului, se sili să surâdă:

— Ne-ar place să fie următoarea *dumneavoastră* cucerire.

Accentuase în mod deosebit pe „dumneavoastră", fără urmă de ironie. Malko lăsă ochii aurii în jos:

— Vreți să mă amestecați în ceva imoral. Mi se pare că ar trebui să-mi măriți leafa...

David Wise puse capăt glumei. Ținea cu dinții de fiecare cent din bugetul de cheltuieli ale CIA, de parcă erau propriile lui economii. Malko îl costase deja foarte scump. Chiar dacă acesta folosea zecile de mii de dolari la restaurarea castelului său de la Liezen din Austria — o operă remarcabilă — tot contribuabilii americani plăteau, și acestora le era indiferent că Alteța Sa Serenisimă, prințul Malko Linge trăiește într-un castel istoric sau într-o cameră de serviciu.

— Henry vă va explica despre ce e vorba, îi răspunse el sec. Am mult de lucru. O.K., Henry?

Un mod elegant de a-l face pe Malko să înțeleagă că problema nu era de o importanță vitală...

Colaboratorul lui David Wise clătină grav din cap:

— Sigur, David.

Își aranja deja dosarul. David Wise îi strânse mâna lui Malko.

— Distrați-vă în Ceylon. Aveți noroc de soare...

Malko știa că avea să plătească în curând privilegiul de a lucra pentru CIA. Fără să-și exteriorizeze presimțirea, își puse eternii ochelari negri și îl urmă pe Henry Sutherland. Fără să schimbe o vorbă, traversară holul și se urcară în ascensor. Biroul împuternicitului cu problemele zonei Oceanului Indian era la fel de auster ca cel al șefului său, în afara unei hărți a lumii împânzite cu steguțe multicolore.

Malko se așeză pe singurul fotoliu din încăpere, în timp ce interlocutorul lui se așeză la birou.

— Cine este această fermecătoare doamnă?

Tonul nepăsător îl făcu pe Henry Sutherland să se încrunte ușor. Deschise dosarul gros și îi spuse solemn:

— O persoană extrem de periculoasă. Se numește Diana Vorhund, de naționalitate sud-africană. A stat optsprezece luni în Statele Unite, studiind arheologia la Universitatea Columbia, apoi a plecat în vacanță în Mexic, în apropiere de Mérida.

— Doar nu pentru asta o căutați?

Tonul apăsat al oficialului CIA îl exaspera pe Malko, mai ales că trupeșa sud-africană nu părea mai periculoasă pentru

SUA decât o rachetă balistică... Henry Sutherland se mulțumi doar să-l privească furios. Ochii aurii ai lui Malko nu-l impresionau.

— Vreți să ascultați și restul, vă rog?

Malko privi distrat pe fereastră. Afară era frumos și avea chef de plimbare la Arlington, înainte de a pleca la New York și de acolo la Poughkeepsie.

— Din Mexic, persoana s-a dus în Cuba, continuă Henry Sutherland pe același ton egal. Apoi s-a întors la Washington. Câteva luni mai târziu, FBI-ul a descoperit că îi ajuta pe revoluționarii din Quebec să fugă în Cuba, că transporta bombe pentru „Panterele Negre" și că locuise mai multe săptămâni într-un apartament închiriat pe numele ei de niște cubanezi căutați de FBI... În timpul anchetei, FBI-ul a descoperit că ea asigura legătura între toate rețelele cubaneze ce operează în Canada și în Statele Unite.

Malko examină din nou fotografia Dianei. Părea mai degrabă un manechin la modă... Cubanezii știau să se descurce.

— Se știe ce anume a împins-o spre viața de militantă? întrebă el.

Henry Sutherland se întunecă și mai tare la chip.

— Nu știm sigur, spuse el ezitant, dar am aflat de la un informator că în timpul sejurului în Cuba, Dana Vorhund s-a întâlnit cu Storkeley Carmichael. Și... în sfârșit, au fost văzuți des împreună. Se pare că l-a însoțit în Algeria, dar nu suntem siguri. Mă rog, s-ar putea să fie un alt motiv, nu-i așa... Sunt niște...

Henry Sutherland se bâlbâia de rușine. Malko spuse placid, dar cu o ușoară urmă de ironie:

— Asta dovedește că se poate face dragoste... și război în același timp...

Storkeley Carmichael era unul dintre cei mai extremiști membri ai „Panterelor Negre", căutat de FBI, de CIA și de toate Agențiile federale de securitate. Legătura sa cu tânăra femeie explica subitul ei devotament pentru cauza revoluției...

Storkeley Carmichael își petrecea timpul străbătând lumea, alcătuind cât de multe grupări de stânga putea. Pentru cei de la FBI era al doilea inamic ca importanță.

— Nu avem nici o dovadă că presupunerile dumneavoastră sunt adevărate, spuse Henry Sutherland sec.

— În definitiv, de ce nu ați arestat-o? întrebă perfid Malko.

— A șters-o, mărturisi silit Henry Sutherland. A trecut frontiera la Tijuana într-o sâmbătă seara și nimeni n-a mai văzut-o...

— Iar dumneavoastră vreți să fac înconjurul lumii ca să o găsesc?

Henry Sutherland puse de o parte dosarul. Malko îl exaspera vizibil:

— De două luni este în Ceylon, chiar la Colombo. Am vrea să știm cu ce se ocupă.

— Storkeley Carmichael e și el acolo cu ea?

— Nu avem cunoștință de asta.

Malko nu era încântat de o asemenea misiune de rutină. Agențiile federale supravegheau cu anii o mână de agitatori de toate felurile.

— Trebuie să o răpesc și să v-o aduc?

Henry Sutherland tresări:

— Sunteți nebun! Nu vrem decât să aflăm de ce se află în Ceylon, cu ce se ocupă, cu cine se întâlnește, pe cine frecventează. Dacă e nevoie, faceți cunoștință cu ea...

— Până unde pot să merg?

Oficialul CIA ignoră întreruperea.

— Luând în considerație cât rău ne-a făcut, călătoria merită osteneala, spuse el, chiar dacă vom descoperi că nu desfășoară o activitate politică.

Malko se ridică.

— Pot să iau cu mine această fotografie?

— Așteptați, zise Henry Sutherland, mai e ceva ce nu știți. Departamentul de stat pentru Cercetări și Informații a trimis deja pe cineva pe urmele acestei persoane. Un agent pe nume Andrew Carmer.

Malko se așeză la loc. Iată că lucrurile nu erau atât de simple.

— Acest... Andrew a avut un accident, spuse Henry Sutherland cu o voce neutră. A murit, dar se pare că decesul nu are nici o legătură cu misiunea pe care o avea. A fost ucis de un elefant sălbatic în timpul unei excursii.

— Afurisită coincidenţă, murmură Malko.

Henry Sutherland rămase impasibil.

— Am anunţat la contabilitate să vă obţină un bilet la clasa întâi până în Ceylon. Veţi face escală la Paris şi vă veţi continua drumul cu UTA, o companie franceză. Puteţi ajunge la destinaţie poimâine...

— Aţi cerut un bilet dus-întors?

— Veţi avea şi 2500 de dolari în cecuri de călătorie, continuă Sutherland. În rest... i-am spus...

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Malko, vă veţi ocupa de transportul corpului până la destinaţie, şi veţi trimite nişte flori frumoase.

Neîndemânarea interlocutorului său îl agasa. Se aplecă brusc peste birou:

— De ce Dumnezeu nu cereţi cuiva de la Ambasada din Colombo să se ocupe de această Diana, în loc să-mi oferiţi un tur al lumii? Vreţi să spuneţi că nu e nimeni acolo?

Henry Sutherland îşi feri privirea:

— Ba da, ba da, dar relaţiile dintre singalezi şi englezi sunt foarte delicate. Trebuie să fim cât mai discreţi, şi să nu folosim persoane oficiale.

Altfel spus, Malko putea foarte bine să înfunde închisoarea, fără ca cineva să mişte un deget... dar Henry Sutherland nu executa decât ordinele lui David Wise. Această misiune banală era preţul pe care Malko trebuia să-l plătească pentru eşecul cu colonelul Okolov. O clipă îi veni să lase totul baltă, să se întoarcă la castelul lui şi la Alexandra şi să trăiască liniştit.

Castelul nu era însă terminat şi în plus, îl atrăgeau aventura, noul, pericolul...

— De acord, se auzi el spunând. Poimâine voi fi în Ceylon.

Ieşi din birou fără să-i strângă mâna lui Henry Sutherland. În mână ţinea fotografia făcută sul a Dianei Vorhund. Spera ca originalul să-i semene...

Capitolul III

Intrând în restaurantul Hotelului Galle Face, Malko avu impresia că podeaua era din lemn de abanos. Apropiindu-se mai mult, zări hoardele de gândaci care fugeau în toate părțile, lăsând liber parchetul. Tăcut și în picioarele goale, tamilul îl conduse la masă. Încăperea era cât o catedrală gotică mijlocie ca mărime. Lumina slabă dădea cu greu la iveală tavanul ascuns în penumbră. Nenumărate ventilatoare, agățate de tavan cu cabluri, ca niște lilieci, duceau o luptă inegală și nesfârșită cu căldura umedă a musonului, asta în cazul în care curentul nu era oprit, sau avea un voltaj simbolic, din motive de economie.

„Galle Face" era cel mai elegant hotel din Colombo, o fosilă hotelieră, vestigiu uitat al colonialismului englez. Cu cincizeci de ani înainte, se vorbea despre el ca despre Savoy sau Dorchester. Răposata regină Victoria probabil că bântuia pe culoarele lungi și prost luminate, ducând dorul vremurilor de glorie când singalezii nu erau admiși acolo decât pe post de servitori. Cu toate că devenise un stat independent, Ceylonul nu abrogase în totalitate privilegiile albilor; singura piscină cumsecade din Colombo era rezervată albilor, precum și cel mai bun spital, Frazer.

Malko se așeză la o masă rotundă acoperită cu o pânză care nu mai fusese spălată de trei ani.

Își puse ochelarii negri, care pe lângă că îi ascundeau ochii aurii, îl protejau puțin de lumea exterioară.

Prima impresie despre Ceylon nu fusese deloc încurajatoare. De când aterizase pe aeroportul de la Negombo, traversase Colombo fără să se oprească decât la Galle Face,

în sudul orașului, la malul Oceanului Indian. Drumul care lega Colombo de aeroport, o stradă îngustă mărginită de junglă și de magherniţe, era plin de autobuze englezești, atât de încărcate încât la fiecare hop săreau scântei din caroserie, și de biciclete mari și negre, de aceeași proveniență.

Camera era o ruină. Zugrăveala părea nerefăcută de cel puțin o jumătate de secol. Un ventilator astmatic se învârtea alene, stârnind un roi de muște și de alte insecte. Malko își atârnase cu grijă costumele de stofă. Avea o singură consolare: pe plăcuța atașată de cheia camerei se specifica faptul că domnii nu erau admiși în restaurant decât în ținută completă... Rămășiţe ale demnității anglo-saxone.

Galle Face era uluitor. Imensa clădire roșcată, așezată pe malul oceănului, avea un aer falnic. Piscina de mozaic acoperită, aidoma termelor romane, era umplută cu apă de Javel aproape pură... dar de aproape toate se dovedeau a fi îmbătrânite și cu tencuiala căzută. În hol, zeci de casieri, total imuni la progres, buchiseau cu pana șiruri nesfârșite de cifre în registrele negre. O mașină de scris era considerată lucru necurat, iar la 141 de camere, Galle Face avea 500 de angajați.

Deprimat, Malko ceru o friptură de bivol și o bere Heineken. Din fericire, adusese cu el o poză panoramică a castelului, și asta îi mai ridica moralul. Mai luase și o cutie cu balsam de tigru, pentru răni, dureri de gât și migrene. De când cu călătoriile în Extremul Orient, nu se despărțea niciodată de ea...

Malko reușise să aleagă cuiele și bucăţile de sfoară din bucata de ananas conservat, când o voce ușor grizată îl făcu să tresară:

— Deci dumneavoastră sunteți cel nou.

Fără să simtă, de masă se apropiase un european. Înalt, cu părul roșcovan și fruntea pleșuvă, cu umeri înguști și mijlocul otova. Cămașa cu mâneci scurte dădea la iveală pieptul păros, iar pantalonul era plin de pete. Necunoscutul contempla cu un soi de ironie costumul impecabil al lui Malko, cravata și cămașa albă.

Îi întinse o mână plină de pistrui.

— James Kent, al treilea consilier.

Nu era nevoie să spună la ce ambasadă. Avea un accent de Missouri.

— Sunt prințul Malko Linge, spuse Malko destul de rece. De ce Dumnezeu mi-au recomandat hotelul ăsta?

James Kent ridică din umeri.

— Ambasada este chiar în spate, și condițiile sunt mai bune decât la Trapobane. Aici nu sânt decât gândaci, acolo șobolanii vă scotocesc prin bagaje în timp ce dormiți.

Fermecător.

După ce despături ziarul pe care îl ținea în mână, James Kent îl întinse pe un scaun și apoi se așeză. Văzând uimirea lui Malko, rânji.

— Un obicei local... Ploșnițele. Chiar și Primul Ministru se așează pe ziar. Sunt peste tot.

Malko se gândi cu groază la mâncărimile groaznice care îl chinuiau de la începutul mesei. Naiv din fire, crezuse că îl apucase urticaria.

James Kent pocni din degete. Unul dintre tamili, care aștepta în picioare alături de alți doisprezece în dreptul ușii de la bucătărie, se desprinse cu încetineală de grup și se îndreptă spre cei doi străini, părând că plutește pe parchetul ceruit.

— Un coniac, ordonă americanul, de îndată ce servitorul fu destul de aproape.

Acesta se întoarse demn și tăcut. Strania îmbrăcăminte albă pe care o purta îl făcea să semene cu un spectru. Ca el erau cu sutele în toate colțurile hotelului, ghemuiți sau chiar culcați pe jos, așteptând ceva neștiut.

Malko își scruta interlocutorul. Cuperoza de pe pomeți era la fel de evidentă ca și mirosul respirației. Mai bine ar fi suflat pe scaun decât să se așeze pe ziar. Nici o ploșniță n-ar fi rezistat. După toate aparențele, James Kent era un bețiv tipic: unghiile cernite, petele de pe haine și privirea stinsă nu corespundea standardelor CIA. Cu toate acestea, chiar și cerșetorii din Pettah, popularul cartier al orașului Colombo, știau că James Kent, al treilea consilier al Ambasadei SUA, era responsabilul local al CIA.

Coniacul apăru pe un platou de argint cizelat. James Kent îl înșfăcă direct, îl bău dintr-o înghițitură, făcu o grimasă oribilă și puse pe masă paharul gol.

— Ce porcărie! Nu este decât o poşircă.

Şocat de limbaj, Malko nu se putu împiedica să remarce:

— De ce-l beţi?

Indignat, James Kent se aplecă peste masă.

— Ştiţi cât costă o sticlă de J & B? Şaisprezece dolari!

Avea lacrimi în ochi.

— Nu ai cu ce să-ţi pierzi timpul la Colombo, continuă el pe un ton plângăcios. Nimic nu te poate atrage. Televizor nu, iar pentru amor trebuie să te duci practic până la Singapore. Nu mai vorbesc de carnea de bivol. Bivol şi curry. Şi blestemata asta de climă.

O adevărată feerie singaleză...

Malko nu vru să se lase descurajat de un asemenea tablou pesimist. Îi cunoştea deja pe americani şi ştia cât de pierduţi se simţeau plecând din ţara mamă.

— Cel puţin, munca trebuie să fie interesantă, nu?

James Kent rânji şi apoi sughiţă:

— Ei aşi! Mai întâi sunt englezii, stăpânii locurilor. Regina are încă drept de viaţă şi de moarte asupra singalezilor... Britanicii îi suportă pe ruşi, dar pe noi nu ne prea iubesc. Nici nu se pune problema unei revolte... Altfel spus, fără romane de capă şi spadă. Aşa că nu facem altceva decât să schimbăm bezele cu fetiţele şi să numărăm vapoarele ruseşti care trec... Şaptezeci şi opt de la începutul anului. Singalezilor nu le pasă de nimic, din moment ce au asigurat bolul de orez. Ruşii şi chinezii au camioane de propagandă care parcurg satele oferindu-le orez şi marxism. Fiecare cu versiunea lui. Populaţia nu-i prea ia în seamă, dar hăpăie orezul, şi când unul are trei rupii, se îmbată crunt cu arak... Noi le dăm ciment, dar ştiţi ce fac cu el?

Malko nu ştia. James Kent îndreptă arătătorul îndoliat spre el peste masă:

— Le-am dat ciment ca să facă o jetelă. Şi-au construit unul dintre monumentele acelea nenorocite, un arc de ciment, un Dagoba! De fiecare dată când mai pun mâna pe un sac de ciment, mai adaugă la el...

Mătură cu privirea furioasă restaurantul, de parcă tamilii jerpeliţi erau responsabili de sustragerea cimentului.

— Haideți să bem un pahar la mine, spuse el, e mai bine ca aici unde e o porcărie.

Era ceva adevăr în spusele lui. Malko se scărpină cât mai discret posibil, așa cum îi stă bine unui gentleman, și se ridică.

* * *

Acasă la James Kent nu era mai bine. Din fericire, de la Galle Face la Green Path, un bulevard liniștit mărginit de vile, nu era mai mult de un kilometru. Bătrâna Impala avea banchetele pline de gloduri ca un pat de fachir și îi lipsea climatizarea. Din exterior, casa lui James Kent părea cochetă, cu acoperișul ei roșu și pereții albi.

Înăuntru, însă, era un coșmar de nedescris! Pereții din living erau de un roz lipsit de gust, iar plafonul era maroniu. Sufrageria era de un verde țipător.

James Kent bătu din palme și apăru un servitor, care le aduse imediat o sticlă de J & B și pahare. Tolănit într-un fotoliu de plastic, americanul îl contempla interesat pe Malko.

— Deci v-au trimis pentru frumoasa Diana, spuse el. Cu picioarele pe care le are, e chiar plăcută. Ceva rar în Ceylon.

Vulgaritatea americanului îl agasa pe Malko. Luă o gură de whisky și răspunse:

— Am venit să anchetez moartea lui Andrew Carmer. S-ar putea ca cele două obiective să fie legate...

— Vreți să-i vedeți bagajele? Sunt aici.

Mâna lui James Kent arătă spre un colț al camerei. O valiză de pânză albastră și un sac maron.

— Am pus lacăte, din cauza servitorilor. Fură orice. Luna trecută bucătarul a încercat să mă convingă că am consumat douăsprezece kilograme de unt și șase litri de ulei. Vă dați seama...

Ușor înfiorat, Malko nu-și putea lua ochii de la bagaje. În definitiv, venise acolo ca să reia ancheta făcută de Andrew Carmer...

— Tot nu s-a descoperit ce i s-a întâmplat? întrebă el.

James Kent își mai turnă un pahar plin, apoi răspunse:

— A fost strivit de un elefant. Dacă l-aţi fi văzut... Părea o meduză. Îmbălsămătorii au folosit patruzeci de kilograme de ceară pentru a-l face cât de cât prezentabil...

— Ceară?

— Da, aici se procedează ca în California. Au credinţa că dacă trupul nu este întreg, sufletul nu mai ajunge în ceruri.

— Unde s-a întâmplat accidentul?

Americanul făcu un gest vag.

— La capătul lumii. Undeva în nord est, după Trincomalée, într-un colţ pierdut de junglă. Chiar mă întreb ce căuta pe acolo... Dacă nu era hodoroaga aceea închiriată, nu l-am fi găsit niciodată, dar după trei zile erau ca nebuni. Îşi voiau maşina înapoi, eu nu aveam idee unde era, şi i-am trimis la plimbare. Nu ştiu cum s-au descurcat, dar cred că fusese reparat un drum spre Trincomalée. Pe scurt, într-o dimineaţă au venit la ambasadă şi mi-au spus că au găsit Land Rover-ul şi pe Carmer, sau mai degrabă ce mai rămăsese din el. Se pare că a fost atacat de un elefant şi făcut terci. L-au adus într-un sac...

— Nu aţi reuşit să aflaţi ce făcea acolo.

James Kent făcu un gest de neputinţă:

— Nu ştiu absolut nimic. Tipul doar a trecut pe la mine. Mi-a spus că Departamentul de Stat l-a trimis în Ceylon ca să facă o anchetă asupra activităţilor Dianei Vorhund. Noi i-am semnalat prezenţa aici. INR ne-a trimis ordinul de căutare. M-am stricat de râs. La Washington, dacă cineva spune ceva de rău despre Hoover este automat trecut pe lista roşiilor. Se pare că sunt şi preoţi pe listă! Toată lumea o cunoaşte pe Diana. De cel puţin trei ori pe săptămână poate fi văzută la Capri. Este cea mai tare tipă din Colombo. Aş fi putut chiar să-i fac cunoştinţă cu ea... Se pare că se ocupă cu arheologia şi că pregăteşte o teză despre budism. Este bănuită că unelteşte cu comuniştii. Am văzut în raport că a fost în Cuba, dar dacă am face o anchetă asupra comuniştilor, am avea multă bătaie de cap: sunt cinci sute la ambasada rusească... Fără a mai pune la socoteală oficialii.

Însetat de tiradă, James Kent îşi făcu din nou plinul cu J & B, sub privirea critică a lui Malko.

Acesta era perplex. Șeful Diviziei planuri îi dăduse de înțeles că trimițându-l în Ceylon, CIA îi dădea o nouă șansă într-o afacere considerată nu chiar de prima mână. James Kent putea avea și el dreptate.

— Se pare că e amanta lui Carmichael, spuse Malko.

— Și ce-i cu asta? Dacă îi place să se culce cu un negru?

O tăcere pudică întrerupse discuția.

Malko îl examina pe James Kent. Una dintre șosete îi coborâse până la gleznă. Pantofii nu mai fuseseră lustruiți de la ultimul muson. Pantalonul era atât de șifonat, de parcă dormise îmbrăcat... Fantomele ofițerilor din armata Indiilor, care se îmbrăcau în haine de gală și se bărbiereau înainte de a merge la moarte, se răsuceau în mormânt.

— Pentru că o cunoașteți, îi sugeră Malko, mă puteți ajuta. Unde locuiește?

Americanul căscă.

— Dumnezeule, cât sunteți de grăbit! O să vă învețe minte căldura. După două, trei zile veți fi mai calm. Bine, vă dau adresa. În orice caz, cred că nu e acasă. Am văzut-o la începutul săptămânii și mi-a spus că pleacă la Anaradhapura ca să măsoare piciorul lui Buddha.

Cu adevărat îngrijorat, Malko îi aruncă o privire lui James Kent.

— Să măsoare ce?

Celălalt izbucni în hohote:

— Piciorul lui Buddha... Este undeva pe vârful unui munte. Ceva ca o urmă plată de vreo zece metri. Budiștii spun că Buddha a făcut de acolo un salt până în India. Prostii, dar micuța este interesată.

Din ce în ce mai bine. Malko suspină și se frecă la ochi. Nouă ore de decalaj între Ceylon și New York...

— Ascultați, zise deodată James Kent, nu vă pot lăsa în rahat. Există cineva care vă poate ajuta. O fată. Lucrează nițel pentru noi. Este plătită în sari-uri. Cunoaște pe toată lumea din Colombo, și nu e proastă...

— O singaleză?

— Pe jumătate. O „burger" așa cum se spune aici. O metisă olandeză. În definitiv, are sânge omenesc.

În ochișorii injectați ai lui James Kent sclipi o lucire lubrică.

— O să vedeți... Numai să nu vă atingeți de ea. Are pe unul Jules, un bookmaker indian care o umple de bijuterii. Eu o plătesc doar cu țigări...

Își goli paharul dintr-o înghițitură și se ridică:

— Hai să mergem. Nu e departe.

Cât timp stătuseră de vorbă, americanul secase un sfert de sticlă de J & B. Malko se întreba cum mai putea să stea în picioare.

La ieșire se izbiră de un bărbat cu turban, înarmat cu o bâtă enormă. James Kent îl bătu pe umăr și celălalt rânji cu niște dinți ca de vampir.

— Paznicul, explică James Kent. Toată noaptea dă ocol caselor, lovind ca un surd cu reteveiul în pereți. Ca să alunge spiritele și hoții. Cartierul nostru este șic...

Malko privi cerul înstelat: Aerul era călduț și mirosea a migdale. Departe de centrul plin de forfotă, bulevardul liniștit părea din alt secol. Strâmbă din nas la vederea banchetelor desfundate, amintindu-și de mirosul particular din Impala.

James Kent încă mai ținea degetul pe butonul soneriei când ușa fu deschisă de un servitor îmbrăcat în alb ca toți tamilii. Kisney Road era un bulevard liniștit, nu departe de locuința americanului. Puțin mai departe, la intersecția cu Horton Place, se zăreau lămpile cu acetilenă ale unui mic magazin de noapte.

Malko și însoțitorul său intrară în grădină. Veranda era luminată de o lampă.

— Bună seara, spuse în engleză o voce melodioasă de femeie.

Aceasta apăru brusc din penumbră, și Malko zări mai întâi sari-ul verde până la glezne. În picioarele goale, cu unghii îngrijite, purta sandale aurii. Ridică privirea și întâlni doi ochi extrem de negri, creionați și fardați cu khol și subliniați de cel puțin trei rânduri de gene false. Roșul buzelor contrasta cu privirea întunecată, iar părul negru corb era pieptănat într-un coc complicat, împodobit cu o eșarfă de mătase. În urechi străluceau cercei cu smaralde.

Sari-ul se mula pe sânii mari și depărtați și pe coapsele fine. În afara nasului ușor ascuțit, necunoscuta era perfectă.

Ea îi întinse mâna lui Malko.

— Mă numesc Swanee. James mi-a vorbit de dumneavoastră. Intrați.

Parfumul greu alunga cu siguranță plosnițele și insectele. La Londra sau la New York, Swanee ar fi șocat poate, dar la Colombo părea probabil foarte atrăgătoare.

James amuțise brusc. Cei doi o urmară într-o încăpere ce dădea pe verandă, ai cărei pereți erau zugrăviți într-un albastru întunecat! Masa joasă, pe care erau puse pahare și o sticlă de arak era luminată slab. Swanee se așeză pe niște perne imprimate și își pofti oaspeții să facă la fel.

Ca peste tot în Ceylon, mirosea a tămâie și a orez stricat. Pereții erau acoperiți cu tablouri stranii, toate de o factură suprarealistă. Un amestec de Magritte și Salvador Dali. Femei extrem de frumoase, cu niște ochi albaștri extraordinari și răni teribile, înconjurate de monștri și animale mitologice.

Un tablou neterminat, așezat pe un șevalet, împodobea un colț al camerei. Reprezenta un cap de pisică cu chip de femeie, având aceiași ochi albaștri uluitori...

— Vă place?

Swanee îl privea cu interes pe Malko. Acesta surâse:

— Mi se pare straniu. De ce toate femeile din tablouri au ochi albaștri?

— Mi-ar fi plăcut să am ochii ca safirele, suspină Swanee.

James Kent pusese deja arak în trei pahare. Swanee îi întinse unul lui Malko, și acesta fu frapat de mâinile lungi și cafenii, cu unghii ascuțite ca ghearele și pictate cu negru. La fiecare mișcare, sari-ul de mătase foșnea, amețindu-l pe James Kent mai tare ca băutura. Americanul nu reușea să-și dezlipească ochii de pieptul tinerei femei, făcând-o pe aceasta să roșească. Înghiți un pumn de fistic. Masa era plină de boluri cu diverse aperitive.

— Sper că nu ați cinat încă, spuse Swanee.

Era aproape unsprezece. Înainte ca Malko să poată răspunde, James interveni:

— Pe aici se cinează foarte târziu, zise el. La miezul nopții, dar după asta toată lumea se duce imediat la culcare.

Se uită la ceas și păru deodată nervos și agitat.

— Swanee, spuse el, trebuie să-l ajutați pe prietenul nostru, așa cum ați face cu mine. Știți de ce...

Metisa surâse:

— Știu, dar nu am idee cu ce l-aș putea ajuta.

James se bosumflă.

— Știți tot ceea ce se vorbește la Colombo...

— Se spun atâtea...

Pe Malko îl sâcâia o problemă.

— Se întâmplă des ca un elefant sălbatic să atace? o întrebă el pe Swanee.

Femeia clătină din cap.

— Nu. Aproape niciodată. Elefanții de aici nu sunt atât de mari și atât de periculoși ca cei din Africa.

Tăcere. Nu se auzeau decât țânțarii. James Kent își curăța unghiile cu un bețișor.

— Vă gândiți la Andrew Carmer, nu-i așa? întrebă tânăra.

— Da. Credeți că e posibil ca...

James Kent izbucni într-un râs vulgar:

— Haida de, nimeni nu ucide cu ajutorul unui elefant. Nu e ușor de manevrat.

Swanee nu surâse. Îl privea cu atenție pe Malko.

— De ce credeți că ar fi putut fi ucis?

— Era în misiune. O supraveghea pe Diana Vorhund. Nu se știe niciodată. Poate că a descoperit ceva acolo...

James Kent se înecă cu băutura.

— Acolo! Acolo nu e nimic, decât o mică bonzerie.

Malko ciuli urechile:

— Budiști? Înseamnă că nu e o zonă nelocuită?

Americanul făcu un semn disprețuitor:

— Nu spuneți tâmpenii. Dacă tipul a fost lichidat, comuniștii au făcut-o, iar budiștii scuipă pe comuniști, fie ei ruși sau chinezi. Sunt obligați.

— Aș vrea mai bine să văd locul unde a fost găsit corpul lui Andrew Carmer, spuse Malko. Simplă rutină... E posibil?

Se întorsese spre Swanee. Tânăra dădu din cap.

— Mâine vă voi face rost de o mașină și vă voi arăta cum să ajungeți acolo. E destul de ușor de găsit.

— Și cu Diana Vorhund cum rămâne?

Swanee mestecă încet un fistic înainte de a răspunde:

— Se întâlnește cu foarte multă lume. Este o femeie foarte frumoasă. Se pare că nu duce lipsă de bani...

James Kent se ridică brusc:

— Trebuie să vă las.

Malko o privi pe Swanee. Era puțin jenant pentru el. Avea impresia că fata era atrasă de el și în același timp ostilă. Părea să trăiască într-o lume diferită.

— Unde vă duceți? întrebă Swanee. Am pregătit cina pentru trei persoane.

Americanul avu un surâs deocheat.

— Am o întâlnire la Sunanora. Sunt deja în întârziere.

Malko ezita. Genele false ale lui Swanee se zbătură:

— Sper că rămâneți...

În orice caz, James Kent nu părea dornic să-l ia cu el pe Malko. Ajuns pe verandă, strigă:

— Ne vedem mâine, înainte de plecare. Treceți pe la birou. Noapte bună.

Se auzi scrâșnetul pașilor pe pietriș și poarta închizându-se. Malko avea o senzație stranie. Cu două zile înainte era în Statele Unite, iar acum se găsea în plină noapte în compania unei fermecătoare și provocatoare necunoscute. În vila lui James Kent îl așteptau bagajele celui mort în junglă. Care era motivul pentru care oficialul CIA plecase atât de repede?

— Ce înseamnă Sunanora?

Swanee surâse caustic.

— Este locul unde străinii în trecere găsesc companie, dar fetele sunt urâte, berea este infectă și colcăie ploșnițele. Dacă mai rămâneți la Colombo, veți cunoaște cu siguranță acel loc...

Încurajator.

— Nu cred, spuse Malko.

— Poate că nu vă voi oferi aceleași lucruri, spuse ea batjocoritor. Relațiile mele cu domnul Kent sunt doar de afaceri. Să mergem la cină.

Cel puțin, pusese lucrurile la punct.

Se ridică. Încăperea dădea direct pe verandă. Masa era pregătită și luminată cu două lămpi cu petrol. Într-un vas ardea

tămâie pentru a alunga ţânţarii. Malko o lăsă pe Swanee să treacă, admirându-i silueta fină. În momentul în care pătrunse pe verandă, se auzi un zgomot uşor, venind dintr-un colţ întunecat, din dreapta.

Coborî privirea şi fu nevoit să facă un efort pentru a se convinge că nu visa. La zece centimetri de mâna sa se balansa o superbă cobra regală. Capul ascuţit se pregătea să muşte.

Swanee se întoarse şi îi văzu expresia de pe chip.

— Nu vă mişcaţi, spuse ea, şi nu vă temeţi.

Capitolul IV

Malko rămase complet nemişcat, înţepenit de frică. Nici măcar nu îndrăznea să respire. Brusc, auzi distinct toate zgomotele nopţii. Bolboroselile, scrâşnetele, strigătele îndepărtate. Coborî privirea. Capul şarpelui era la zece centimetri de mâna lui. Chiar cu cele mai bune reflexe din lume reptila avea timp să se destindă şi să-şi înfigă dinţii...

Malko fu cuprins de un frison: ce moarte stupidă. Gândurile i se amestecau în minte. În definitiv, nu avea nici o dovadă că James Kent era de la ambasadă sau de la CIA. În acest caz, căzuse într-o capcană foarte ingenioasă. A doua zi avea să fie găsit mort, pe una dintre străzile din Colombo, muşcat de un şarpe, aşa cum fusese găsit Andrew Carmer, făcut terci de un elefant.

Râsul cristalin al lui Swanee îl aduse la realitate.

— Aşezaţi-vă fără mişcări bruşte. Nu muşcă decât la comandă. E îmblânzit.

Ca un automat, Malko se prăbuşi pe un scaun de răchită, dar nu scăpă şarpele din ochi. Swanee ocoli scaunul şi se aplecă spre reptilă.

Întinse orizontal braţul. Imediat, cobra se sprijini pe coadă şi se încolăci pe mână urcându-se spre umăr. Semăna cu o monstruoasă brăţară neagră. Măsura mai bine de un metru, şi rămăsese în continuare la pândă, cu capul ridicat. Malko îşi înghiţi cu greu saliva.

Straniu animal de casă.

Swanee se aşeză lângă el, surâzând ironic.

— Sunt o femeie singură, şi am nevoie de protecţie. Siva are grijă de mine... Cu el nu mă tem de hoţi.

Cobra își balansa capul, încolăcit în jurul brațului stăpânei sale.

— Nu vă mușcă?

Swanee clătină din cap:

— Se întâmplă rar, atunci când este nervos, dar nu e ceva grav. Tatăl meu era îmblânzitor de șerpi. Mi-a dat să înghit venin de când eram mică. Îmi era foarte rău atunci, dar acum, dacă Siva mă mușcă, nu am decât o durere de cap...

— Și dacă mă mușcă pe mine?

Ochii negri susținură privirea aurie.

— Muriți în mai puțin de zece minute.

Tânăra apucă șarpele de ceafă și îl desprinse ușor din jurul brațului. Acesta nu se opuse. Swanee îl puse pe podea și el se întoarse în colțul întunecat de unde apăruse.

Malko o privea. În ciuda modului pudic în care era îmbrăcată, fata îl atrăgea foarte tare. Unghiile pictate cu negru îl fascinau.

Swanee se uita la cer, cu capul dat pe spate. Ce căuta o femeie atât de frumoasă în angrenajele clandestine ale CIA? Nu părea să ducă lipsă de bani. Ea întoarse capul spre el și Malko avu impresia că se pregătea să-i spună ceva, dar ea se mulțumi doar să surâdă.

— Cum l-ați cunoscut pe James Kent? întrebase el ca să rupă tăcerea.

— Nu-mi este amant, zise ea calmă. Lucrez pentru el.

— Vreți să spuneți...

— Informații. Despre diverse persoane și despre ce gândesc acestea. Compatrioții mei sunt foarte vorbăreți și adoră politica.

Malko nu scoase o vorbă. Cobra, dispariția lui Andrew Carmer, strania Diana Vorhund, prea multe lucruri bizare pentru o insulă atât de mică precum Ceylon-ul.

Swanee îi propuse:

— Cinăm?

Fără să aștepte răspunsul lui Malko, ea bătu din palme și pe verandă apăru un tamil în picioarele goale. Probabil că negustorii de pantofi nu reușeau să facă avere la Colombo. Swanee îi dădu un ordin și el dispăru. Pe cer sclipeau mii de stele și aerul se răcorise.

* * *

— Puneți puțin lapte de cocos, îl sfătui Swanee.

Malko privea cu neîncredere curry-ul din fructe de mare care aburea în fața lui. Nu îndrăznise să spună că cinase la Galle Face. Orezul avea un vag miros de stricat. În jurul platoului mare, servitorul așezase farfurii mai mici cu ceapă crudă, castraveți în lapte de cocos, peștișori uscați din insulele Maldive, tari ca lemnul, roșii cu ardei iute și dulceață de mango.

Ca o minune, existau tacâmuri. În mod normal, singalezii mâncau cu mâna, chiar și primul ministru.

Swanee începu delicat să mănânce, cu o plăcere evidentă pe chip. Încurajat, Malko o imită.

După o fracțiune de secundă, crezu că explodează. Curry-ul îi cobora pe esofag, lăsând în urmă o arsură de necrezut, aidoma unui foc lichid. Se repezi la carafa cu apă. Din ochi îi țâșniră lacrimi și nu fu în stare să scoată o vorbă. După o jumătate de litru de apă, arsura din stomac se mai potolise, dar nu reuși să vorbească decât după aproape cinci minute.

Tânăra singaleză mâncase tot. Malko o privea întrebându-se dacă nu visa. Nimeni nu putea înghiți AȘA CEVA. Cu toate că era obișnuit cu mâncărurile exotice și rafinate, era peste poate.

— Tatăl dumneavoastră v-a obișnuit să mâncați plumb topit? întrebă el.

Swanee râse din toată inima:

— Străinilor nu le place curry-ul nostru. Cu toate acestea, este foarte sănătos pentru stomac...

Avea dreptate, în asemenea condiții, nici un parazit nu reușea să supraviețuiască. Dezgustat, Malko îndepărtă farfuria și se mulțumi să bea ceai. Swanee își mai pusese o porție. Părea atât de fragilă și de delicată. Avea o ținută dreaptă, și pe sub mătasea sari-ului sânii se reliefau perfect.

Malko mai bău ceai. Nu-i mai era foame, dar Swanee îl intriga din ce în ce mai tare.

— De ce furnizați informații americanilor, întrebă el. Ar putea fi periculos pentru dumneavoastră.

Nu pricepea, Swanee părea bogată. De ce își risca viața în mașinațiunile celor de la CIA?

— Din ură, spuse ea, pe un ton vesel. Bunicul meu era olandez. Sunt o metisă, o declasată. La fel ca săraca fată care vine să-mi spele baia. Își aduce paharul și farfuria de acasă, pentru că nu are dreptul să se atingă de altceva. Dacă n-aș fi fost frumoasă, aș fi ajuns ca ea, dar am avut șansa de a deveni o târfă.

Ea surâse rece.

— Cuvântul este exact. Nu-mi iubesc amantul, dar este foarte bogat. Dacă mai rămâneți în Ceylon îl veți cunoaște. Se numește Siri Daranigula, unul dintre cei mai bogați oameni din Colombo. Un agent de pariuri clandestin. Din cauza budiștilor, cursele au fost interzise în Ceylon, dar oamenii sunt înnebuniți după pariuri, așa că Siri a avut ideea de a se lega prin telex de toate marile hipodromuri din lume... Bineînțeles, a cumpărat poliția. Gândiți-vă că are 80 de angajați și două camere pline cu telexuri.

— Amuzant.

— Sigur că da, am tot ce vreau, zise Swanee, dar mă plictisesc. Chiar plină de bijuterii, tot o paria rămân pentru un brahman. Am cunoscut unul. Eram îndrăgostiți unul de altul. Când mi-a descoperit originea, m-a scuipat în față, acuzându-mă că îl dezonorez.

— De ce nu plecați?

Ea clătină din cap:

— Nu-l cunoașteți pe Siri, e nebun de gelozie. M-ar ucide. Deja mă spionează zi și noapte prin servitori. Are zeci de informatori. Știe tot ce fac. Mâine va afla și despre dumneavoastră, tot ce am făcut și ce am vorbit. Acum înțelegeți de ce vreau să mă distrez.

Surâse obosită, jucându-se cu un cercel:

— Mi-ar place ca într-o zi să fac dragoste cu un bărbat pe care l-am ales, dar Siri m-ar ucide. Aș vrea să trăiesc în America...

Malko ar fi vrut să-i spună că și acolo existau probleme.

O privi pe Swanee, încolăcită în fotoliul de răchită, cu picioarele strânse sub ea și cu gura superbă întredeschisă,

dând la iveală dinții perfecți. Cu machiajul îndrăzneț și cu fizicul atât de tipic, părea o hetairă dintr-o gravură veche. Nu-i văzuse decât chipul, ceafa și gleznele. Această discreție atât de diferită de exhibiționismul femeilor americane îl tulbura. Încerca să-și închipuie cum arăta corpul descoperit din nenumăratele pliuri ale sari-ului.

— Aveți cumva o hartă a Ceylonului? întrebă el pentru a goni gândurile nelalocul lor. Aș vrea să plec mâine dimineață devreme.

Swanee se ridică, dispăru în casă și se întoarse cu o hartă mică, pe care o despături pe masă. Malko își apropie fotoliul. Brațul gol și parfumat al tinerei era la câțiva centimetri de fața lui. Fata întoarse ușor capul spre el, în timp ce el făcea aceeași mișcare. Chipurile lor se aflau atât de aproape, încât Malko simți brusc dorința de a o săruta. Swanee parcă aștepta și ea ceva.

Tensiunea dură doar câteva secunde.

— Aici e, spuse ea.

Malko nu vedea decât ceafa brună. O unghie lăcuită în negru arăta un punct pe hartă, în nord estul Ceylonului, mai sus de orașul Trincomalée. De altfel, drumul se termina în oraș. De acolo mai erau o sută de kilometri. Coasta se întindea în linie dreaptă, întreruptă doar de un golf, mai mic decât cel din Trincomalée. Arătătorul ceylonezei se opri deasupra.

— Corpul a fost găsit undeva pe malul acestui golf.

Chipul ei deveni grav.

— Chiar vreți să vă duceți acolo?

Malko o privi surprins:

— Sigur, vreau să fiu împăcat. De ce nu m-aș duce, e periculos?

— Se spune că e un loc blestemat, zise gânditoare Swanee. Dic această cauză e pustiu.

Malko surâse:

— Doar nu sunteți superstițioasă. Nu cred în fantome.

Ea clătină din cap, rămânând la fel de gravă:

— Nu trebuie să vă bateți joc de lucrurile necunoscute.

Împături harta și i-o întinse lui Malko. La atingerea degetelor ei, bărbatul simți o plăcere ascunsă.

— Mâine dimineaţă vă voi trimite o maşină, spuse ea, şi un şofer. Puteţi să-l păstraţi dacă vreţi, dar pe aici se conduce pe stânga. Dacă vreţi să mergeţi singur, e uşor. Înainte de a ajunge la Trincomalée drumul se întretaie cu cel spre Batticoloa. Pe stânga este o staţie de benzină BP. Imediat după aceasta, o luaţi la dreapta, spre nord. Nu aveţi decât să urmaţi şoseaua... Se termină în apropierea drumului unde a fost găsit corpul.

— Nu este nici un sat acolo?

— Nu, doar junglă, O mică mănăstire budistă, şi atât. Şi elefanţii.

— Ştiu, zise Malko.

Tânăra deveni brusc serioasă.

— Fiţi atent, spuse ea. Aş vrea să vă rămână timp să profitaţi de sejurul în Ceylon...

Malko se întrebă dacă şi ea făcea parte din plăcerile oferite de insulă. Avea să se dumirească după ce se întorcea de la Trincomalée.

— Oare de se s-a dus acolo Diana? întrebă el.

Swanee nu răspunse imediat.

— Nu ştiu.

— Ce ştiţi despre ea?

Din nou, fata nu răspunse imediat, de parcă ar fi vrut să-i împărtăşească un secret.

— Nimic, spuse ea, dar nici nu m-am ocupat de subiect. Cred că James Kent v-ar putea da mai multe informaţii...

Malko se ridică. Se făcuşe aproape răcoare.

— Mă găsiţi la hotelul Galle Face, camera 456.

Swanee se ridică şi ea şi îi surâse:

— Eram sigură că locuiţi la Galle Face, pentru că e aproape de ambasadă. Cu ce vă întoarceţi acolo astă seară?

— E departe?

— Zece minute pe jos. Puteţi găsi un taxi pe drum.

Malko îi sărută mâna lui Swanee. Ea se abandonă acestui semn de curtoazie, retrăgându-şi mâna cu întârziere, şi rămase pe verandă în timp ce Malko traversa grădina.

— Mergeţi pe Ward Place până la capăt, strigă ea. Nu vă puteţi rătăci.

Malko simțea o ușoară părere de rău că o lasă așa. Atitudinea lui Swanee fusese ambiguă toată seara. Poate că îi făcuse avansuri de care el nu știuse să profite...

Kinsey Road era întunecată și pustie. Nici urmă de mașină. Grăbi pasul și dădu colțul pe Ward Place. Cartierul rezidențial era complet amorțit noaptea. Malko realiză că era singur și neînarmat, și scrută întunericul din jur.

În sfârșit, la colțul străzii Regent, un vechi Austin opri lângă el. Un taxi.

Se urcă, gândindu-se la plosnițe și îi dădu adresa Hotelului Galle Face.

Se gândea la Andrew Carmer. Fusese cu adevărat asasinat? Experiența îi spunea că Serviciile de informații nu recurgeau la crime decât în cazurile grave.

Ce se petrecuse în Ceylon?

Se afla în așa numita „zonă verde" a CIA, acolo unde nu exista nici o confruntare violentă cu inamici puterhici.

La zece mii de kilometri de Europa, într-o țară fărâmițată între treizeci și șase de secte budiste, șase partide de stânga, pro-rusești și pro-chineze, ce se putea întâmpla? Sintezele CIA nu comunicau nimic.

Silueta roz a Hotelului Galle Face apăru din întuneric. Îi dădu cinci rupii șoferului, dublul tarifului, și se smulse dintre arcurile rupte ale Austin-ului.

Holul era pustiu, în afară de nelipsiții tamili în picioarele goale, muți și nemișcați.

Capitolul V

Soarele orbitor îl făcu pe Malko să mijească ochii pe sub ochelarii negri. Se sculase cu greu din pat. Ventilatorul sucombase pe la patru dimineaţa, şi transpirase până în zori. Bătrânele autobuze cu imperială care circulau pe Galle Road reuşiseră să-l trezească.

Smulsese victorios micul dejun din ghearele gândacilor din restaurantul cât o catedrală şi era gata de plecare spre Trincomalée. De data aceasta renunţase la costumul de stofă în favoarea unei sahariene şi a unor pantofi potriviţi pentru mersul prin hăţişuri. Într-un săculeţ de piele pusese pentru orice eventualitate noul său pistol extraplat, celălalt fiind furat de români, şi două încărcătoare. Spera totuşi ca expediţia să fie doar o plimbare agreabilă. La întoarcere, avea să se ocupe de frumoasa Diana Vorhund.

Privi în jur, căutând maşina trimisă de Swanee. Nimic nu se zărea în afara taxiurilor care aşteptau în dreapta intrării, înconjurate de zeci de ciori enorme şi grase, de care Colombo era plin. În faţa lui, pe Galle Green, pe o imensă esplanadă gazonată, zeci de puşti se jucau cu zmeul. Cel care se ocupa de maşini, un singalez înalt şi atletic, îmbrăcat ca un amiral, se apropie de el.

— Doriţi un taxi?

— Aştept o maşină care trebuie să vină să mă ia, spuse Malko.

Singalezul pocni din degete.

— Da, domnule, am fost anunţat.

Bolborosi ceva de neînţeles şi un tamil care aştepta ghemuit lângă zid se ridică şi veni spre ei. Părul îi era năclăit cu briantină şi avea un aer complet abrutizat. Portarul îi explică lui Malko.

— Mașina are pană de cauciuc. Vă întreabă dacă puteți merge până la Hotelul Taprobane, unde vă așteaptă.

Ridicase deja brațul să cheme un taxi. Tamilul se îndepărtă cu același mers indolent.

Malko se urcă într-un Pontiac ce părea că participase la luptele din Ardeni. Începea bine... După ce-și recupera mașina voia să treacă pe la ambasadă, în caz că James Kent era dispus să-l însoțească.

* * *

Hotelul Taprobane se afla la intersecția străzilor York și Church, față în față cu portul celui mai animat cartier din Colombo. Taxiul îl lăsă chiar la intrare, și Malko îi dădu șoferului cinci rupii unsuroase. Se uită în jur.

Unde era mașina promisă de Swanee?

În momentul în care se pregătea să intre în holul întunecat, un tamil foarte slab țâșni dintr-un ungher. Îi arătă lui Malko o hârtie pe care era scris Galle Face, camera 456.

— Eu sunt, spuse Malko.

Celălalt îi făcu semn să-l urmeze. În partea dreaptă a intrării hotelului erau aliniate câteva taxiuri.

Nu parcursese mai mult de trei metri când un puști desculț și în zdrențe îl trase de mânecă:

— Rupii, domnule?

Veșnica piață neagră. Pentru un pumn de dolari, cei care schimbau clandestin bani ofereau rupii la o rată extrem de scăzută. Bani care în afara Ceylonului nu valorau nici măcar greutatea lor în hârtie...

Cel care îl escorta pe Malko lătră o înjurătură și ridică mâna. Înfricoșat, băiatul îi dădu drumul lui Malko și fugi. Întrecându-se în temenele, celălalt îl conduse pe Malko până la un automobil închis, atât de prăpădit încât nu i se mai cunoștea marca... Deschise cu greu portiera și îl invită pe Malko înăuntru.

Înfiorându-se la gândul că era plin de ploșnițe, Malko se așeză pe bancheta desfundată. Uitase să cumpere Ceylon Time... În loc să se urce la volan, șoferul începu să curețe

parbrizul ciobit cu o cârpă atât de murdară că peste treizeci de secunde nu se mai vedea nimic afară.... Adevărat exotism.

După cinci minute, lui Malko i se păru că fusese pus la fiert. Sudoarea îi lipea hainele de piele. Soarele lovea nemilos în acoperișul de tablă. Vru să coboare un geam, dar rămase cu mânerul în mână.

Deschise portiera cu gând să coboare. Tamilul lăsă imediat baltă parbrizul care devenise complet opac și țâșni spre Malko, împingându-l în mașină și făcându-i temenele.

Cu ajutorul câtorva cuvinte într-o engleză scâlciată, încercă să-l facă să înțeleagă că nu era șoferul, ci mecanicul... Într-un sfârșit, surâzând cu toți dinții pătați de betel, îl întrebă:

— Ceai?

Educația primită de Malko îi permise să refuze politicos... Se așeză la loc în etuvă și suspină. Încercă să uite de căldură imaginându-și-o pe Swanee în șort.

Poate că avea picioare oribile.

Respingând o ipoteză atât de deprimantă, Malko privi de-a lungul străzii York. Cei mai mulți dintre singalezi erau desculți. Femeile purtau sari-uri, iar bărbații curiosul lor veșmânt alb. Nu zări nici un străin. Toți mergeau cu mașina.

Privind în oglinda retrovizoare, văzu silueta unui bonz. Robele galbene ale celor supranumiți „bikkus" reprezentau o pată de culoare în mulțimea cenușie și amărâtă. Mai tot timpul mergeau câte doi, adăpostindu-și de soare țestele rase sub o umbrelă uriașă. La trecerea lor, singalezii se dădeau la o parte cu respect. În autobuze era ceva obișnuit ca femeile bătrâne să se ridice de pe scaun și să le ofere locul, ei acceptând cu un soi de detașare demnă și condescendentă.

Cel pe care îl văzuse Malko mergea pe trotuar, îndreptându-se spre mașină. Spre deosebire de marea majoritate, își acoperise umerii cu roba. Întoarse privirea, urmărind o tânără singaleză îmbrăcată într-un sari albastru. Un camion o ascunse vederii. Nu-și putu explica ce îl făcu să întoarcă privirea spre stânga: călugărul se oprise lângă mașină și scotocea prin pliurile robei galbene. Părea destul de tânăr, cu un chip întunecat și un nas foarte lung.

— Încă un călugăr cerșetor, se gândi Malko.

La Bangkok şi în Vietnam, văzuse o groază de călugări obraznici care trăiau pe spinarea budiştilor cinstiţi... Cu toate acestea, rareori cereau de pomană de la străini.

Călugărul băgă brusc mâna sub roba de culoarea şofranului şi scoase un pistol automat. Prin geam, Malko văzu clar ţeava îndreptată spre chipul său.

Părea enormă. Se aruncă pe spate cu un gest reflex, dar se lovi de banchetă. Sacoşa în care era pistolul căzuse pe podea. Nu avea timp să ajungă la ea. Cu mintea golită de gânduri îi văzu degetul crispându-se pe trăgaci, apoi apăsând.

Ţeava tremură uşor, dar glonţul nu plecă. Călugărul apăsă furios încă o dată. Nici un rezultat.

Fără a mai sta pe gânduri, Malko plonjă peste banchetă încercând să deschidă portiera: călugărul uitase să tragă piedica, sau glonţul era prost.

Norocul lui: portiera se deschise din prima încercare.

În momentul în care cădea pe trotuar cu mâinile înainte, geamul din stânga se făcu ţăndări. Cu braţul întins, călugărul trăgea ca la stand. Din fericire, nu era obişnuit cu armele automate. Jumătate din încărcător se risipi lovind capota. Nimeni nu fusese atins. Detunăturile se succedau asurzitoare.

Malko se rostogoli pe asfalt şi rămase lipit de caroseria care îl proteja. Dacă bonzul dădea ocol maşinii, era pierdut.

Ceva făcu să zboare în bucăţi geamul din partea în care se afla. Se ghemui şi mai tare. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se gândi la o grenadă, dar nu era decât greoiul pistol automat, pe care bonzul îl aruncase înspre el, cu chiulasa înţepenită în poziţia deschis. Malko se ridică dintr-un salt: agresorul o luase la goană pe York Street, fofilându-se prin mulţimea nepăsătoare. În ciuda robei peste genunchi, alerga foarte repede, pierzându-şi pe drum sandalele.

Nebun de furie, Malko se luă după el, evitând la ţanc un autobuz pe care scria „Piccadilly". Bonzul avea aproape cincizeci de metri avans. Se întoarse, şi zărindu-l pe Malko pe urmele sale, o luă şi mai tare la goană. Malko fugea ca un nebun, evitând cu greu pietonii. Nu vedea decât pata galbenă, care se apropia din ce în ce mai mult..

Strigătele ascuţite şi de neînţeles nu-l nelinişteau. I se păru că bonzul încetineşte.

Forță și mai mult, și stupefiat, îl văzu că se oprește și-l așteaptă.

În momentul în care îl ajunse, Malko se trezi înconjurat de treizeci de chipuri întunecate și pline de ură. Singalezii îl protejau pe bonz, formând un adevărat zid uman. Lipit de vitrina magazinului de artă locală Laksala, călugărul își trăgea sufletul. Când îl văzu pe Malko încercând să-și croiască drum prin mulțime, întinse spre el un deget acuzator, debitând o frază pe un ton ascuțit.

Un val de furie străbătu gloata care îl înconjura pe Malko. Nu erau decât bărbați. Puteau a slin și a briantină. Zeci de ochi ieșiți din orbite îl fixau plini de ură.

Malko înțelese că orice ar fi făcut, ar fi fost linșat. În Ceylon, bonzii erau sacri.

— Chemați poliția, spuse el în engleză. Acest om a încercat să mă ucidă.

Nimeni nu păru să-l înțeleagă. Chipurile rămaseră în continuare ostile. Văzându-l înconjurat de lume, bonzul se pierdu în mulțime, blestemând încă o dată. Malko vru să-l urmărească dar doi tamili se proțăpiră amenințători în fața lui, cu pumnii strânși.

Malko ezită. Bonzul dispăru după colțul magazinului Laksala, pe Baillie Street.

După treizeci de secunde, apăru un polițist bărbos și blajin, purtând un șort kaki și o caschetă tropicală. La fel ca în Marea Britanie, nici polițiștii din Ceylon nu erau înarmați. La vederea lui, cei din jur începură să vocifereze cu ură, ridicând amenințător pumnii spre Malko. Polițistul ascultă câteva clipe, apoi se întoarse spre Malko.

— Se pare că ați vrut să loviți un venerabil „bikku".

— A încercat să mă ucidă, a tras asupra mea, se apără Malko. Am vrut doar să-l prind și să-l predau justiției...

Se felicită că nu-și luase pistolul. Ar fi fost spânzurat pe loc, în uralele mulțimii.

Polițistul îl asculta vizibil plictisit. Între un „bikku" și un străin, care prin definiție cheltuia devize...

Exasperat, Malko îl luă de braț.

— Haideți cu mine la Taprobane. Veți vedea că spun adevărul.

* * *

Malko aproape că smulse din perete soneria vilei lui Swanee. Se sufoca de furie. Era douăsprezece jumătate și tocmai scăpase de la secția de poliție de pe Queen's Street. Mai avea puțin și polițiștii singalezi îl arestau! Nu-i ascunseseră că li se părea extrem de suspect că un bonz nevinovat trăsese asupra lui. Fusese percheziționat, inclusiv prin căptușala hainelor. Economia singaleză își trăgea seva și din contrabanda cu safire...

Din fericire, sacoșa de piele scăpase de percheziție. Unul dintre angajații de la Taprobane o recuperase după atentat și i-o dăduse lui Malko la ieșirea din postul de poliție.

Norocul făcuse că existaseră martori ai tentativei de crimă. Pistolul Herstall de 9 mm fusese găsit, iar taxiul era burdușit de gloanțe...

Din prudență, Malko nu apelase la ajutorul ambasadei. Oficial, nu era decât un turist oarecare.

Desigur că nu fusese găsit nici puștiul care îl căutase pe Malko la Galle Face, nici cel care îl invitase în mașină. Adevăratul proprietar al acesteia nu era disponibil decât după amiază, pentru că demarorul mașinii se stricase. Dacă bonzul se evaporase, poliției nu-i mai rămăsese nici un element concret. Atentatul fusese extrem de bine pus la punct. Dacă ucigașul ar fi avut experiență, Malko ar fi fost mort.

Ușa vilei se deschise. Malko îl îmbrânci pe tamil și străbătu grăbit grădina.

Chiar în acel moment apăru pe verandă Swanee, îmbrăcată foarte șic într-un pantalon maron și cu o cămașă asortată. Părul îi cădea pe umeri în valuri negre. La vederea lui Malko încruntă din sprâncene.

— N-ați plecat?

Malko de-abia se putu abține să nu explodeze în fața unui asemenea cinism: doar tânăra singaleză era capabilă să pună la punct tentativa de crimă.

— Știți foarte bine că n-am plecat, zise Malko. Sunteți surprinsă doar de prezența mea aici. Vreau să vă spun că faceți o pereche perfectă cu cobra dumneavoastră.

Își scosese ochelarii negri și ochii aurii aruncau fulgere de mânie. Fu nevoit să facă apel la întreaga lui stăpânire de sine, moștenită de la un lung șir de gentlemeni, ca să nu o apuce de gât pe Swanee.

— Ce vreți să spuneți, întrebă singaleza. Păreți furios. Șoferul nu era bun? Veniți înăuntru, aici e prea cald.

Malko se sufocă în fața unui asemenea aplomb!

— Nu, mulțumesc. Pentru dimineața asta îmi ajunge. Mai bine cumințiți-vă cobra.

Swanee clătină din cap:

— Siva doarme. Priviți.

Malko văzu cobra încolăcită într-un colț al verandei. Swanee tocmai picta, pentru că avea degetele pline de vopsea. Sau avea un sânge rece de invidiat, sau ceva în raționamentul lui Malko nu stătea în picioare.

— În definitiv, ce s-a întâmplat?

Malko îi explică. Pe măsură ce vorbea, chipul lui Swanee devenea din ce în ce mai grav. Nu-l întrerupse decât o dată:

— Sunteți sigur că bonzul avea umerii acoperiți cu roba? E important...

— Sunt sigur, spuse Malko.

Ea își frecă distrată mâinile.

— Straniu. Doar călugării sectei care ascultă de venerabilul Sri Zahir se îmbracă așa.

Malko încruntă sprâncenele:

— Cine este acest venerabil?

— Un șef budist foarte cunoscut în Ceylon. Crede că bonzii nu au destulă influență. Militează pentru acțiune directă. Acum câțiva ani i-a asmuțit pe „bikkus" să încerce să ia puterea. L-au împușcat pe primul ministru chiar la el acasă, așa cum ați pățit și dumneavoastră. Ați avut noroc...

— Nu, spuse Malko, dar au folosit cartușe prea vechi. Primul nu a ieșit de pe țeavă, și bonzul a fost nevoit să-l arunce. Asta mi-a dat timp să sar...

— Vor încerca din nou, spuse Swanee, venerabilul Zahir este un om de fier.

— Unde locuiește?

— La Kandy, la șaizeci de kilometri de Colombo, într-o mănăstire climatizată în apropiere de pagoda Octogonală.

— Poate că merită să-i fac o vizită acestui venerabil, zise Malko printre dinți.

Swanee clătină din cap.

— Are nenumărate gărzi de corp și cu siguranță că nu vă va primi. Trebuie să-i găsim pe cei ce se află în spatele acestei afaceri, aici la Colombo.

— Cum vreți să găsim un bonz în Colombo, explodă Malko. În plus, s-ar putea să nu fie unul veritabil.

Tânăra negă cu un gest energic:

— Nu-i cunoașteți pe singalezi. Nici unul n-ar îndrăzni să se deghizeze în bonz. Nu, un bikku adevărat a tras asupra dumneavoastră. Chiar și mie mi-ar fi greu să dau de el, dar putem să-l găsim pe cel care v-a invitat în mașină. A primit ordine de la cineva, și pe acela trebuie să-l găsim.

— Mi se pare imposibil. Nu știu nimic despre el.

Swanee surâse ușor.

— Pentru dumneavoastră ar fi imposibil, dar nu pentru mine. Așteptați-mă aici, mă duc să mă pregătesc.

Dispăru în casă. Malko se așeză pe verandă, la o distanță apreciabilă de Siva. Era cald, și resimțea șocul experienței violente pe care o trăise.

Realiză înciudat că mâinile îi tremurau ușor.

Swanee apăru peste zece minute și dădu la o parte perdeaua. Purta un sari de mătase maron împodobit cu fire colorate. Avusese timp să se coafeze și să se machieze.

— Vă voi duce într-un loc unde străinii nu au acces prea des, îl anunță ea.

Surâdea, foarte sigură pe ea. Malko avu o bănuială îngrozitoare. Dacă Swanee nu era nevinovată? Putea foarte bine să-l ducă într-un loc unde să fie lichidat discret... Poveștile venerabilului Zahir păreau foarte complicate.

— Așteptați o secundă, spuse el. Dacă DUMNEAVOASTRĂ nu ați spus nimic nimănui, cum m-au găsit azi dimineață? Nimeni altcineva nu știa unde mă duc.

— Nimeni? repetă Swanee ironică. Gândiți-vă bine.

Malko înțepeni. Era grotesc.

— Sper că nu-l bănuiți pe James Kent? întrebă el. Ce motiv ar avea să mă ucidă?

Swanee se juca cu fermoarul poşetei şi nu-l scăpa pe Malko din ochi:

— De-abia aţi venit în Colombo, spuse ea rar. Nu ştiţi chiar tot.

Malko ridică privirea.

— Ce vreţi să spuneţi?

Ea ezită înainte de a răspunde.

— Ceva ce ar fi trebuit să vă spun aseară. Dacă v-ar fi ucis m-aş fi simţit foarte vinovată... Dar probabil că nu m-aţi fi crezut.

Malko se întrebă brusc dacă nu-l păcălea încercând să-l intoxice aşa cum numai orientalii ştiau s-o facă.

— Explicaţi-mi, spuse el brutal. Nu-mi plac subînţelesurile.

— James Kent este amantul Dianei Vorhund.

Malko crezu că nu auzise bine. Gândurile i se învălmăşau în minte. Revedea mutra de beţiv a americanului, şi silueta sclipitoare a sud-africanei. Ceva nu se lega.

— De unde ştiţi?

— Ştiu, dar nu ştiu dacă el ştie că ştiu...

Şeful local al CIA se culca cu o presupusă agentă cubaneză... Scandalul plutea în aer. Lui Malko nu-i venea să creadă:

— Vreţi să spuneţi că James Kent este complice la această tentativă de crimă?

Swanee surâse trist:

— Nu neapărat, dar o femeie abilă poate face un bărbat să vorbească, mai ales dacă este îndrăgostit...

— E foarte frumoasă?

— Foarte.

Părea de necrezut, şi mai era şi moartea stranie a lui Andrew Carmer.

— Legătura lui Kent este cunoscută?

— Nu de către străini.

Malko nu dezarmă.

— De acord, să admitem asta, dar nu pare să aibă vreo legătură cu crima din această dimineaţă...

— Am aflat ceva, spuse Swanee. James Kent n-a fost aseară la Sunamora.

De data aceasta tăcerea se prelungi mai multe secunde. Malko n-o întrebă de unde știa.

— Ce legătură este între bonzul care a vrut să mă ucidă și această Diana?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse Swanee, dar poate vom afla. Asta dacă acceptați să mă urmați, adăugă ea râzând ironic...

Malko ezita:

— M-aș duce să-l caut pe James Kent.

Swanee se strâmbă dezaprobator.

— Așteptați până aflăm mai multe. S-ar putea să nege și îl vom pune în gardă. Poate ea se servește de el. Dacă nu-i spuneți nimic, l-ați putea face pe James Kent să acționeze fără știrea ei.

Uimit, Malko recunoscu că avea dreptate, în caz contrar era cea mai bună intoxicare pe care o văzuse. În orice caz încercaseră să-l ucidă și nu puteau fi decât doi vinovați: Swanee sau James Kent.

— Foarte bine, vă urmez, spuse el.

Swanee chemă imediat servitorul, care alergă să caute un taxi. Malko și ea rămaseră față în față. Brusc, Malko avu o inspirație.

— De ce mă ajutați? Sperați să câștigați mulți bani?

Ochii negri îl fixară cu o expresie nedefinită:

— Nu există numai bani în viață, spuse Swanee.

Un scrâșnet de frâne o întrerupse: venise taxiul.

* * *

Pe malul lacului Sclavilor, în mijlocul orașului Colombo, tamilii spălau cu grijă vacile placide. Austin-ul era atât de strâmt că Malko și Swanee erau atât de înghesuiți de parcă dormeau în același pat. Prin mătasea delicată a sari-ului Malko simțea căldura coapsei singalezei. Taxiul se opri la un stop, la intersecția cu Mac Callum Road și un vânzător de casete din baga se precipită spre ei, dar lui Malko nu-i ardea de Colombo și de farmecul său...

— Dacă au vrut să scape de mine, spuse el, nu au avut decât un singur motiv: să mă împiedice să ajung în locul unde

a murit Andrew Carmer. Înseamnă că acolo există ceva care nu trebuie descoperit... și sunt șanse mari ca Andrew Carmer să fi fost asasinat.

Vocea frumoasă și muzicală a lui Swanee îl întrerupse:

— Sunt destule lucruri de descoperit la Colombo.

Malko o scrută cu privirea. Era o persoană alunecoasă și imprevizibilă.

— Ce joc jucați? De ce mă împiedicați să plec?

Ea scutură un fir de praf de pe sari:

— Vreau doar să vă ajut, și cred că răspunsul la întrebare se află la Colombo, nu în altă parte. Atentatul contra dumneavoastră este ceva tipic singalez. Niciodată bonzii nu s-au amestecat în certurile dintre străini. A fost nevoie de un motiv foarte puternic ca să intervină...

— Banii?

— Nu, venerabilii sunt foarte bogați, au pământuri și bijuterii. Ori nu văd cine ar fi avut interesul aici în Colombo să vă ucidă.

În afară de domnișoara Vorhund.

Taxiul se opri și Swanee aruncă o privire afară.

— Am ajuns.

Malko deschise portiera și vru să coboare, dar se opri. Mirosea afară de parcă cineva înfuriase un dihor. Un amestec de pește putrezit și latrină. Taxiul se oprise la intersecția străzii Sea cu Main, chiar în centrul cartierului Portului. În față se vedeau mai multe ulicioare strâmte pline de suluri de bumbac puse pe jos, cu vânzători ambulanți și puști slăbănogi cu pântecul umflat. Ca peste tot în Colombo, sute de ciori zburau la joasă înălțime, dându-se la o parte doar ca să nu fie strivite.

— Unde suntem?

Swanee îi aruncă șoferului trei bancnote mototolite și surâse:

— În Pettah, în bazar dacă doriți. Aici puteți găsi de toate: sari-uri de contrabandă, pietre prețioase, târfe, și tot ce s-a furat noaptea trecută din Colombo puteți găsi la piața hoților... Veniți.

Malko o urmă pe prima ulicioară. După câțiva metri se împotmoli în jeg, mizerie și gloată. La fiecare pas dădea cu

piciorul în suluri de material. Mulțimea era compactă și amorfă. Oamenii de-abia se întorceau să-l privească. Dacă Swanee avea intenții necurate putea foarte bine să-l facă să dispară în magma umană... Cotiră la stânga, apoi la dreapta, pe străduțele sinuoase și împuțite, care păreau identice, ajungând la un moment dat pe străduța paietelor. Zeci de femei, cele mai multe bătrâne și zbârcite scotoceau prin sacii cu paiete din plastic de toate culorile, destinate să înfrumusețeze sariurile de seară.

Ulicioara de pământ era plină de resturi. La un moment dat, Malko călcă cu piciorul într-un cățeluș strivit și i se făcu greață.

— Fir-ar să fie, unde mergem? întrebă el.

Swanee se întoarse foarte demnă.

— La piața de copii. Aproape am ajuns.

Strada se lărgea într-un soi de piațetă, plină cu lăzi care putrezeau la soare. Puștii se luptau cu ciorile pentru resturi. Judecând după cât erau de slabi, nu ieșeau prea des învingători.

Swanee se opri. Sariul ei elegant atrăgea toate privirile. Malko se întrebă cum de îndrăznea să se aventureze într-un asemenea infern. Cele o sută de rupii cât valora sariul ar fi fost de ajuns să hrănească timp de un an o familie din Pettah. Un șobolan, mare cât un autobuz, traversă încet piața și dispăru într-o gaură.

Cu toate acestea se găseau la cinci sute de metri de cele trei clădiri albe și moderne ale Băncii Ceylonului.

— Am ajuns, spuse deodată Swanee.

Ocolind lăzile se îndreptă spre o dugheană întunecată și fără ușă. Malko o urmă, și dădu cu ochii de o droaie de copii, așezați sau în picioare. Unii erau întregi, alții mai puțin. Un adevărat eșantion de studiu. Întoarse privirea la vederea unei fetițe cam de zece ani ale cărei brațe, inclusiv mâinile, nu aveau mai mult de douăzeci de centimetri... Rănile purulente ieșeau din bandajele jegoase și pline de noroi. Cei mai mulți aveau capetele pline de pelladă, alții erau bolnavi de trahoma. Lui Malko îi veni să fugă. Chipurile resemnate și fără viață care îl priveau în tăcere îi făceau rău. Un puști cam de șase, opt ani al cărui picior stâng era înlocuit de la genunchi în jos cu o bucată de lemn, șontâcăi până la el cu mâna întinsă.

— Nu le dați nimic, îl avertiză Swanee, altfel vă fac bucăți.

Îi dădu la o parte pe puști și strigă:

— Pitti-Pitti!

Un mormăit vesel îi răspunse. Puștii se dădură la o parte și Malko îl zări pe cel pe care îl strigase Swanee: un olog așezat într-un cărucior cu rulmenți. Se sprijinea pe un morman de pânzeturi. Mâinile îi atârnau pe podea, și de fiecare parte a cărucior ului era agățat un fier de călcat.

Aidoma tuturor singalezilor, părul negru corb era năclăit cu ulei de cocos. Avea o față lată, cu ochii ieșiți din orbite, nările răsfrânte și o barbă cărunță. Văzând-o pe Swanee mormăi bucuros, dând la iveală dinții stricați. Aplecându-se, tânăra singaleză sărută obrazul murdar și bărbos. Infirmul își frecă țeasta de sariul de mătase, închizând ochii de plăcere, apoi îl contemplă bănuitor pe Malko.

— Prieten, spuse Swanee, în limba tamililor.

Se întoarse spre Malko.

— Vi-l prezint pe Pitti-Pitti. Dacă vreodată veți avea nevoie să închiriați un copil, cu el trebuie să vorbiți...

— Să închiriez un copil?

Swanee dădu din cap:

— Toți cerșetorii din Colombo au nevoie de copii să-i ajute la cerșit. Oamenii devin mai milostivi, mai ales străinii. E mai simplu să închiriezi unul decât să-l ai. Pitti-Pitti are o sută ca ei. Cei care îi închiriază îi aduc înapoi în fiecare seară. Împarte câștigurile cu familiile și le îngrijește rănile ușoare; are grijă să nu-i fie furați copii pentru sacrificii umane...

Singalezii sunt superstițioși. Cred că la fiecare nouă afacere trebuie să sacrifice pe cineva, ca să le meargă bine. Deseori, înainte de a turna betonul unui pod, aruncă un copil în cofraj... Nimănui nu-i pasă, e ceva obișnuit.

Malko se întrebă mai întâi dacă vorbea serios, apoi zări în penumbră bărbați și femei care așteptau. Unul dintre ei se îndepărtă împreună cu trei copii. În fața lui Pitti-Pitti, pe cărucior, zări o grămadă de rupii unsuroase și mototolite. Prețul copiilor.

— La el am venit? întrebă Malko îngrozit.

— La el.

— Are un nume extrem de ciudat...

Swanee surâse.

— Pentru că atunci când cerşeşte strigă „Pity, pity". (Fie-vă milă!).

Capitolul VI

Ologul o fixă pe Swanee cu o privire arzătoare, aproape jenantă prin intensitate. Își îndreptă mașinal trupul. Pe vremuri fusese probabil bine clădit pentru că avea umerii largi, pieptul puternic, brațe musculoase și mâini lungi, nepotrivite cu căruciorul amărât. Cerșetorii se perindau în continuare, dând rupii și plecând cu copii. Micul amputat fu adjudecat pentru trei rupii. Spre surprinderea lui Malko mai mulți cerșetori sărutară mâna lui Swanee înainte de a se îndepărta.

Fata se ghemui lângă olog, în poziția obișnuită a tamililor. Malko aștepta, de-abia stăpânindu-și dorința de a voma. Planurile celor de la CIA erau foarte întortochiate. Ce căuta în acea fundătură împreună cu un negustor de copii olog și o singaleză iubitoare de cobre? Hotărât lucru, războiul secret era plin de surprize. Se gândi la Alexandra, rămasă în Austria și ocupată să-și numere cuceririle. Nu-i făcuse scene la plecare. Neruşinarea ceylonezilor era destul de cunoscută ca să nu-și arate gelozia...

Din fericire nu avea idee despre existența lui Swanee.

Singaleza se ridică. Cât timp vorbise cu ea, ologul închiriase toți copiii. Apucă fiarele de călcat și plecă într-un concert de scârțâieli. Cu o abilitate diabolică își croia drum printre obstacole, strigând cu un glas ascuțit pentru a îndepărta lumea. Se pierdu pe una dintre străduțe și dispăru. Swanee îl luă pe Malko de braț:

— Plecăm. Ne întâlnim cu el din nou la ora șase, când va avea informația.

— El?

Swanee surâse suav.

— Pitti-Pitti știe tot ce se întâmplă la Colombo. Cerșetorii văd tot, aud tot și cunosc toată pleava. Nu povestesc nimic poliției, dar pentru mine își vor dezlega limba.

— De ce?

Ea râse sfidător.

— Amantul meu este unul dintre cei mai bogați oameni din Colombo. O dată pe an, de sărbători, îi adună pe cerșetori și le dă mii de rupii. Eu le împart banii.

— Și Pitti-Pitti?

— Acum câțiva ani i-am dat de mâncare, nu mare lucru, câteva livre de orez pe săptămână, și l-am lăsat să facă baie în cada mea olandeză. Știe că sunt o paria de lux, și asta ne-a apropiat. Cred că e puțin îndrăgostit de mine.

Se întoarseră pe același drum și Malko respiră adânc când ajunseră pe Sea Street. În loc să se îndrepte spre centru, Swanee se fofilă într-o fundătură și intră într-o dugheană slinoasă. Mai mulți singalezi numărau teancuri de bani slinoși. Tânăra se duse în spatele magazinului, la un tamil descărnat, așezat la o masă plină de hârtii.

La vederea ei, bărbatul se ridică vioi, se înclină adânc și îi sărută mâna. Mirat de o asemenea primire Malko rămase cu gura căscată. Swanee vorbea repede, pe un ton autoritar, și celălalt o aproba. După ce termină se întoarse spre Malko:

— Mâine veți avea o mașină, pe care o puteți păstra două zile. Un Land-Rover. Mi-l va aduce acasă la ora opt. Sigur.

Malko aprobă călduros.

— Costă o mie de rupii, adăugă Swanee pe un ton egal. Plata înainte.

Malko fu gata să-și înghită ochelarii. Încă vreo câteva călătorii ca asta și-și putea cumpăra un elefant: prețul mediu al unui pachiderm era de 15.000 de rupii.

— E scump, remarcă el.

— Nu le place să-și închirieze mașinile pentru a merge în locurile care aduc nenorocire. În plus, mâine e marți.

— Și?

— Marți este o zi nefastă. S-ar putea să nu vă mai întoarceți.

Dacă ar fi închiriat un dric ar fi fost scutit un drum.

Malko nu insistă și scoase un teanc de rupii. Plecară însoțiți de temenele. Swanee opri un taxi:

— La Taprobane.

În mașină Malko întrebă:

— Nu mai sunt albi pe insulă?

— Practic nu. Mai sunt unii care trăiesc încă pe plantațiile de ceai, pe colinele din jurul Kandy.

— Și la Colombo?

— Sunt câteva mii.

— Unde mergem?

— Este ora ceaiului, îl anunță Swanee. Cea mai bună băutură care se servește la Taprobane.

După plimbarea la Pettah, lui Malko i-ar fi plăcut mai mult un duș și o votcă cu gheață. Coborând din taxi, privi precaut în jur. Era chiar în locul unde încercaseră să-l ucidă cu câteva ore mai devreme. Tânăra îi remarcă ezitarea și râse:

— Nu vă temeți. Nu vă va ataca nimeni atâta timp cât sunteți cu mine...

— De ce?

— Pentru că eu știu prea multe despre Colombo. Ar trebui să mă ucidă și pe mine ca să mă împiedice să vorbesc... iar prietenii mei nu l-ar ierta pe asasin.

Intrară în holul întunecat de la Taprobane, a doua minune a orașului Colombo. Șobolanii coborau rareori până acolo. Salonul de ceai era la etajul patru. Malko alese o masă, în apropierea unei ferestre prin care putea să vadă portul. Nu erau prea mulți clienți, doar câțiva oameni de afaceri, absorbiți în conversații cu singalezi cu turban.

După ce le fu adus ceaiul Malko își scoase ochelarii și o fixă cu ochii lui aurii.

— De ce mă ajutați?

Ea luă o înghițitură din lichidul fierbinte și îl întrebă:

— Dacă ar fi să muriți mâine, ce v-ați dori înainte?

Malko ezită. I-ar fi plăcut să-i spună lui Swanee că dorea să facă dragoste cu ea, dar nu era pe deplin adevărat...

— De ce? Nu știu. Nu mă gândesc niciodată la lucrurile acestea.

— Acesta este motivul pentru care vă ajut. Riscați, și mie îmi plac oamenii curajoși. Cel care mă întreține câștigă foarte

mulți bani, dar nu e niciodată în pericol. Pentru câteva săptămâni am avut drept amant un hoț amărât. În fiecare noapte intra în casele altora și lua tot ce putea. Era minunat când se strecura în patul meu, tremurând încă de excitare și de frică.

Ea tăcu brusc, privind prin geam un pachebot mare care desoărca marfă.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost ucis.

Stranie ființă, Swanee. Lui Malko i se păru că vede lacrimi în ochii ei. Se uită la ceas.

— Îi voi face o vizită neașteptată prietenului nostru James Kent. S-ar putea să fie surprins să mă vadă...

Swanee se încruntă:

— Să nu-i spuneți nimic.

— Nu vă temeți.

Se ridică și îi strânse mâna. De data aceasta unghiile erau lăcuite cu roșu.

— Pe curând.

* * *

În atmosfera climatizată pe Malko îl apucară frisoanele. Biroul lui James Kent se afla pe Galle Road la numărul 44, în apropiere de Galle Face, într-o clădire mică și albă. Având acreditarea de la Departamentul de Stat, Malko nu fu nevoit să completeze nici o fișă și se duse direct la biroul consilierului III. Faptul că responsabilul local al CIA era suspectul numărul 1 într-o afacere de spionaj, îl descumpănea.

În sfârșit... Malko își spuse plin de filozofie că fără trădători n-ar fi fost nici agenți secreți, iar castelul lui ar fi fost încă un morman de pietre.

Când bătu la ușă o voce răgușită urlă „Intrați". Apăsă pe clanță. James Kent citea Ceylon Post. Ridică privirea și pe chip i se citi o imensă stupefacție.

— Ia uite, v-ați întors repede!

Malko închise ușa și se îndreptă spre el.

— N-am plecat.

James Kent împături ziarul. Scoase cu un gest automat o sticlă de J & B dintr-un sertar al biroului și izbucni într-un râs vesel:

— Oricum, să bem pentru întoarcerea dumneavoastră! Foarte bine ați făcut că nu ați plecat. Nu-i nimic de văzut acolo. Astă seară vă iau cu mine la Capri.

Malko privea fruntea atinsă de calviție a lui James Kent. Ori era un concurent redutabil la Oscar-ul pentru minciună, ori nu avea nici o legătură cu atentatul ...

— N-am plecat pentru că au încercat să mă ucidă.

Consilierul vărsă whisky-ul pe birou. Puse încet la loc sticla, goli paharul, se șterse cu mâna la gură, și zise:

— Glumiți?

Din batjocoritor și tărăgănat ca de bețiv, tonul îi devenise rece și lucid. Malko își dădu seama că interlocutorul lui era totuși un bun profesionist, chiar dacă trădase.

— Nu glumesc, spuse Malko așezându-se.

Îi povesti succint americanului ce se întâmplase, fără să pomenească nimic despre confidențele lui Swanee.

— Un bonz, murmură James Kent, e incredibil! De ce naiba au vrut să vă ucidă?

Malko profită de ocazie.

— După toate aparențele, pentru a mă împiedica să ajung la Trincomalée ...

James Kent tăcu câteva secunde, apoi spuse gânditor:

— Swanee. E singura care știa.

Nu exista decât o șansă din două ca să se înșele. Malko îl țintui cu ochii aurii.

— Am venit în Ceylon ca să fac o anchetă despre Diana Vorhund. Dacă au încercat să mă suprime, sigur este în legătură cu această persoană.

— Ridicol.

Vocea lui James Kent se dezumflase ca o minge, dar îi susținu privirea lui Malko în continuare.

— E vorba despre altceva, afirmă acesta. Poate că Andrew Carmer a descoperit din întâmplare ceva. Știu că și-a început ancheta la Colombo, dar poate a vrut să se destindă la sfârșit de săptămână, și nu văd ce-ar fi putut să caute Diana în acel colț uitat de lume.

— Eu nici atât, dar bilanțul este de un mort și jumătate în câteva zile. E mult ...

James Kent își mai turnă un pahar de J & B.

— Merg cu dumneavoastră la mănăstirea aia blestemată, îl anunță el. Vreau să am cugetul împăcat ...

Malko avu un simțământ neplăcut. Dacă James Kent era trădător, aceasta era ocazia cea mai bună pentru a se debarasa de el în jungla din nordul insulei ... Dar nu era un sentiment pe care să-l exteriorizeze.

— Aș vrea mai întâi să fac niște cercetări la Colombo asupra Dianei Vorhund, spuse el. Sper că aveți adresa ei, nu?

James Kent răspunse cu o întârziere de o fracțiune de secundă.

— Desigur.

Se ridică, scoase o legătură de chei din buzunar, și deschise un dulap metalic. Scoase o mapă maron pe care o puse pe birou. Malko se apropie. Recunoscu dublurile rapoartelor Departamentului de Stat, cablogramele cifrate, fotografiile și o scurtă fișă bătută la mașină. James Kent i-o întinse:

— Poftim.

Malko parcurse cele câteva rânduri.

Nota conținea data de sosire a Dianei la Colombo, hotelul unde locuise, locurile unde fusese văzută — o listă lungă de recepții mondene — și ultima sa adresă: Darley Road numărul 37.

Malko puse nota pe birou.

— Asta e tot ce aveți?

— Tot. Ar fi trebuit s-o urmărim în permanență ca să aflăm mai multe, dar nu am personalul necesar.

Închise dosarul.

— Am să telegrafiez la Washington, să-i anunț ce vi s-a întâmplat, spuse el. Poate au ei vreo idee.

Ar fi fost de mirare, de la șaptesprezece mii de kilometri ...

Malko se ridică:

— O.K., ne vedem mâine.

James îi strânse viguros mâna.

— Apropo, spuse Malko, cum a fost aseară? V-ați distrat bine la Sunamora?

Din nou, avu impresia că simte o ușoară ezitare.

— Sigur, sigur. Am să vă iau odată cu mine. E foarte distractiv.

Îl țintuia cu privirea pe Malko, dar acesta înțelese instantaneu că americanul mințea, poate din cauza intonației prea puternice a vocii ...

De ce oare oficialul CIA l-ar fi mințit pe Malko? Nu putea fi decât un singur motiv: Swanee spusese adevărul și el era cu *adevărat* amantul Dianei Vorhund, femeia căutată cu atâta pasiune de toți spionii agențiilor federale, inclusiv de Alteța Sa Serenissimă Prințul Malko.

Cât privește feeria singaleză, aceasta era mai degrabă un coșmar.

Capitolul VII

Malko ajunse primul în faţa clădirii ziarului Time of Ceylon la intersecţia străzii Main cu Duke Street. O droaie de vânzători de ziare ieşea în rafală din imobil, strigând şi certându-se. Trotuarul era plin cu pachete de ziare, care erau încărcate în camioane. Swanee coborî dintr-un taxi, mai fermecătoare ca niciodată. Malko se întreba cum putea să arate atât de proaspătă pe asemenea căldură!

— Ceva nou?

Ea privi în jur. Malko nu văzuse nimic. Din spatele lor de pe trotuar se auzi un scârţâit. Apăru fugitiv un cap, apoi dispăru din nou. Pitti-Pitti, ologul, se ascunsese în spatele unui pachet cu ziare. Swanee îi şopti lui Malko:

— Aşteptaţi-mă vizavi. .

El se supuse şi traversă, cumpărând din mers Time of Ceylon. Pe opt coloane era relatat eşecul conferinţei petrolului de la Teheran, subliniind faptul că insula avea propriile ei rezerve. Atentatul căruia îi căzuse victimă nici măcar nu era pomenit. Malko nu avu timp să citească articolul. Swanee îl ajunsese din urmă.

— Ştiu cine e, îl anunţă ea.

Aşteptară câteva minute bune, până când un taxi opri în faţa lor.

— Este un şomer, explică Swanee... Un docher care se numeşte Jaffna. Locuieşte la căminul Asociaţiei Tinerilor Budişti de pe Main Street, în apropiere de Pettah. Se spune că a luat o mie de rupii ca să vă agreseze.

Drumul până la cămin dură zece minute. Vreo douăzeci de tamili stăteau ghemuiţi pe trotuar, mâncând cu mâinile orezul

care, după cum mirosea, probabil că fusese cultivat într-o fosă septică. Apariția lui Swanee îi opri din mestecat. Unii dintre ei nu se atinseseră de o femeie de luni de zile. Malko se temu să nu fie violată pe loc.

Frumoasă, parfumată și elegantă, Swanee era la dispoziția lor. Dorința și ura lor erau aproape palpabile, dar tânăra singaleză părea să traverseze un deșert, strecurându-se cu ușurință printre grupuri.

— Așteptați-mă, spuse ea. Dacă e aici, mă întorc să vă iau. În orice caz, nu vom obține nimic prin violență, și dacă vă vede va fugi.

Ea dispăru în clădire.

Malko se instală lângă ușă, pregătit pentru orice eventualitate. Fără să-i spună lui Swanee, își luase cu el pistolul extraplat, și din acest motiv fusese nevoit să îmbrace un sacou.

Odată treziți din vis, proscrișii își continuară masa. Swanee ieși, îi făcu semn lui Malko, și se precipită spre taxi. Îi spuse ceva șoferului care porni imediat. Malko observă că pe brat avea mai multe pete roșii.

— Ploșnițe, spuse ea serioasă.

— Unde e?

— A plecat.

Malko nu spuse nimic. Nu putea fi sigur dacă minte sau nu. Unde să caute în Colombo un șomer?

— Se duce des să doarmă la vărul lui, care are o brutărie pe drumul spre Negombo, adăugă Swanee. Mergem acolo.

După câteva minute treceau podul metalic peste Kelani Sanga River. Ușor, ușor, mahalaua făcea loc junglei, deasă și verde. Din loc în loc se zăreau colibe luminate cu lămpi de petrol. Fiecare adăpostea câte treizeci de persoane. Taxiul frână brusc și opri. Pentru că nu mai pornea, Malko coborî să vadă ce se întâmplase.

Două mașini erau oprite față în față și șoferii se băteau cu sălbăticie, într-o învălmășeală de zdrențe și de membre rahitice. Extrem de interesat, șoferul taxiului lor oprise motorul. Singalezilor le plac spectacolele de cinema. Unele filme rămâneau pe afiș aproape șase luni. Fu nevoie de câteva

înjurături apăsate din partea lui Swanee, pentru ca tamilul să se urnească și să ocolească bătaia... Plecară chiar în momentul în care șoferul Mercedesului obținuse un ușor avantaj, înfigându-și degetul în ochiul adversarului...

Erau doar la zece kilometri de Colombo și jungla devenise deasă, acoperind aproape tot drumul. Timp de douăzeci de minute nu schimbară un cuvânt. Copacii defilau monoton prin fața lor.

În sfârșit, taxiul se opri. Swanee se aplecă în față.

— Am ajuns, îl anunță ea.

Intraseră într-un sat foarte populat. Toate casele erau luminate cu lămpi de petrol, iar în fața unui mic templu, pe marginea drumului, ardea un mănunchi de făclii.

Swanee îi spuse șoferului să oprească și coborî să ceară informații. Se întoarse în fugă.

— Brutăria e acolo.

Malko o însoți. Era nerăbdător să-l vadă pe tâlharul care îl instalase atât de politicos în standul de tir improvizat.

* * *

Grăsimea deborda, formând un soi de șorț până la coapse, aidoma ornamentelor scoțiene. Cu pieptul lucind de sudoare, brutarul frământa aluatul cântând. Vesel și bine dispus, răspundea întrebărilor tinerei, care îi traducea lui Malko.

„Da, Jaffna venise după-amiază. Nu, nu era acolo, fusese trimis la râu să spele elefanții. Puteau să-l aștepte, se întorcea peste o jumătate de oră."

Malko și Swanee se priviră. Ajunseseră la capătul firului. Vărul lui Jaffna începu să frământe din nou coca, dar nu avea spor, pentru că nu o scăpa din ochi pe Swanee. La un moment dat ridică privirea și îi spuse câteva cuvinte.

Swanee se întoarse spre Malko. În ochi îi lucea frica.

— Cineva a venit înaintea noastră! Au plecat împreună.

Părăsiră în grabă magazinul. O cărare strâmtă ducea la râul aflat la o sută de metri de sat. Malko se distanță repede de Swanee. Era prea de tot!

Se auzi un zgomot straniu. Îi trebuiră câteva secunde ca să recunoască mugetul disperat al unui elefant.

— S-a întâmplat ceva, strigă Swanee.

Malko fugea cât putea de repede. Ajunse pe o mică plajă cu nisip auriu. Fluviul curgea în faţa lui, între doi pereţi de junglă. Pe plajă se aflau trei elefanţi. Unul dintre ei se rostogolea cu voluptate în mâlul gălbui, stropindu-se cu trompa, dar ceilalţi doi, ieşiţi din apă, se balansau pe loc, ridicând trompa şi mugind jalnic.

Apropiindu-se, Malko îi văzu dând ocol unui trup întins cu faţa în jos pe nisipul umed.

Fără să se ferească, Malko îngenunchie lângă el.

Întorcând corpul, văzu că necunoscutul avea înfiptă în gât o seceră, al cărei mâner îi ieşea prin ceafă. Pătrunsese până la laringe, secţionând carotidele şi venele jugulare. Ucigaşul lovise atât de tare, că lama rămăsese înţepenită în coloana vertebrală.

Chipul mortului, cu gura şi ochii deschişi, exprimau o surpriză puternică. Nici măcar nu-şi văzuse asasinul. Ţinea încă în mână două nuci de cocos, cu care frecase pielea elefanţilor. Sângele curgea sacadat din rana oribilă. Nu era mort de mai mult de un sfert de oră. Dacă şoferul de taxi ar fi fost mai puţin curios, ar fi ajuns la timp.

Tănăra i se alătură lui Malko. Liniştiţi de prezenţa umană, elefanţii se potoliră. Porniră de bună voie, unul în spatele celuilalt, pe poteca spre sat. Malko se ridică şi privi în jur. Vegetaţia era atât de deasă, că ucigaşul putea fi la zece metri de el, şi nu l-ar fi putut vedea.

Swanee se ridică şi ea. Pe chip nu i se citea nimic. Văzuse atâtea orori în scurta ei viaţă, că un simplu cadavru n-o mai impresiona.

Spuse pe un ton gânditor:

— Această seceră ... Nu cunosc decât o singură persoană din Colombo care ucide în acest mod. Se numeşte Lak, şi cere trei sau patru sute de rupii pentru ceea ce face. Probabil că ne-a auzit venind, altfel nu şi-ar fi lăsat arma. O poartă totdeauna la brâu ...

— De unde ştiţi?

Swanee suspină:

— V-am spus că ştiu foarte multe...

Malko era destul de dezamăgit și nemulțumit.

— Acum nu avem decât să-l urmărim pe ucigaș.

— Nu merită, spuse Swanee. Știu pentru cine lucrează. Și-a primit banii, și atâta tot.

— Pentru cine?

— Pentru Raj Buthpitya. Un tâlhar. De obicei se ocupă cu traficul de safire, dar nu se dă în lături nici de la crime. Este un om periculos.

Malko nu mai avea stare.

— Știți unde îl putem găsi pe acest Raj?

Swanee ridică din umeri:

— Sigur, dar nu ne folosește la nimic ... Și el lucrează pentru cineva.

— Pentru bonzi?

— Poate, dar nu neapărat.

Ajunseră în sat. Taxiul îi aștepta în continuare.

— Să plecăm, îi sugeră Swanee, altfel vom pierde foarte mult timp.

Amintindu-și de întâmplările petrecute dimineață, Malko nu se opuse.

* * *

Taxiul se opri în fața vilei lui Swanee. De zece minute ploua atât de puternic, încât nu se vedea nici la zece centimetri. Străzile erau pustii. Vijelia scutura cocotierii. Musonul era pe terminate.

Malko o privi pe Swanee. Nu reușea să înțeleagă. Ar fi fost mai simplu să-l lase mai întâi pe el la hotel, dar singaleza scoase zece rupii din poșetă și le întinse șoferului, apoi se întoarse spre Malko:

— Sunteți în pericol de moarte, spuse ea. La Galle Face oricine poate veni să vă taie gâtul. Dacă au încercat să vă ucidă în plină stradă, înseamnă că e vital să dispăreți. Ar putea să încerce din nou.

Inima lui Malko începu să bată mai repede. Moartea nu era un lucru abstract. Mai păstra încă pe retină imaginea corpului lui Jaffna aproape decapitat. Cu câteva ore mai devreme

surâdea, trăia şi se înclina în faţa lui. Acum nu mai era decât un trup neînsufleţit...

— Pot să schimb hotelul.

Swanee deschise portiera.

— Prefer să vă ofer ospitalitate. Aici nu vă va căuta nimeni...

* * *

Casa lui Swanee mirosea a tămâie şi a parfum. Servitorii dormeau. Malko se aşează în living. Siva, cobra, dormea în continuare în acelaşi loc pe verandă. Parcă era împăiat.

O privi cu alţi ochi pe Swanee care se plimba prin cameră. Din acest punct de vedere reprezenta o surpriză plăcută. N-ar fi crezut că se putea preda atât de uşor... Fără să-i spună nimic, ea dispăru în casă.

Malko profită de moment ca să-şi pună ordine în gânduri. În patruzeci şi opt de ore se petrecuseră multe, mult mai multe decât se aşteptase atunci când văzuse fotografia Dianei Vorhund în biroul lui David Wise.

Ceva straniu se petrecea în Ceylon, destul de important pentru a justifica trei crime.

Dacă Swanee îşi bătea joc de el? Prins la mijloc între James Kent şi Swanee, situaţia nu era strălucită. De ce îl mintea oficialul CIA? Cine spunea adevărul?

Malko îşi reveni. Dacă începea să se îndoiască de toată lumea, era pierdut. Două probleme erau urgente: drumul în nord-est pe urmele lui Andrew Carmer şi găsirea lui Raj, în cazul în care putea să-i dea de urmă. Totul se învârtea în jurul misterioasei şi atotputernicei Swanee.

O femeie care ţinea o cobra pe post de animal de companie nu putea fi o persoană obişnuită...

Simţind o prezenţă, Malko ridică privirea şi avu cel mai mare şoc din viaţa lui.

Swanee stătea în picioare lângă el. Sariul verde brodat cu aur şi argint îi cobora pudic până la glezne, lăsând să se zărească picioarele goale cu unghii roşii, numai că sariul se oprea în dreptul taliei. În locul boleroului obişnuit, nu purta nimic.

Nimic altceva, în afara sânilor de culoarea caisei, depărtați și somptuoși, cu sfârcurile fardate delicat. Un lanț de aur împodobit cu un topaz imens îi punea și mai tare în evidență.

Malko îi privi chipul.

Swanee își pudrase părul cu auriu și îl împodobise cu o broșă reprezentând un fluture. În urechi își pusese două smaralde. Pe frunte își desenase punctul roșu, care în principiu era rezervat doar virginelor.

Tânăra îl contempla surâzând pe Malko, bucurându-se de surpriza care i-o citea pe chip.

— Astfel își primeau odată curtezanele adoratorii, spuse ea. Consider că aveau mult bun gust.

Tot ceea ce ținea de misiunea lui și de CIA se pierdu într-o negură deasă. Regăsindu-și reflexele de gentleman Malko se ridică și o strânse la piept.

Ea nu se opuse.

Pielea îi era extraordinar de mătăsoasă. Sfârcurile i se afundară în stofa costumului, dar când încercă să-i apropie chipul de al lui, Swanee se retrase delicat.

— Nu vreau să mă culc cu dumneavoastră, spuse ea rece. V-am spus că Siri mă supraveghează. E adevărat că ați avut o zi grea și meritați o compensație.

Surâsul ei suav îi dădu lui Malko o senzație de amărăciune. O dorea cu furie. O fracțiune de secundă se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi smuls sari-ul.

Din nefericire sunt lucruri pe care o Alteță Serenissimă, chiar spion fiind, nu le poate face.

— Nu am considerat că îmi faceți avansuri, spuse el demn. Pot măcar să vă sărut mâna?

Ea îi întinse o mână acoperită de brățări și inele. Malko o atinse ușor cu buzele.

Anumite momente erau dificile pentru un gentleman.

— Vă voi arăta camera, spuse Swanee. Apropo, dorm cu Siva, și e foarte nervos noaptea...

Malko era gata să jure că avea să doarmă neîntors, dar pentru medalia de aur pentru sadism la toate categoriile, avea o serioasă concurentă.

Capitolul VIII

Rezemat de Land-Rover, Malko închise ochii o clipă pentru a alunga reverberaţia. Sudoarea şi praful formau un amestec scârbos care îi impregnaseră cămaşa şi jeans-ul.

Stând în picioare pe pietrele roşii, cu faţa spre Golful Bengalului, se bucura de priveliştе. Împrejurimile erau extrem de frumoase. Platforma pietroasă se oprea puţin mai departe, făcând loc unei alternanţe de ierburi înalte şi pâlcuri de arbori. Printre ei, Malko zări conul cenuşiu al unui Dagoba. Acolo se afla mănăstirea de care îi vorbise Swanee.

În dreapta sa se întindea un golf splendid şi liniştit cu ape violete, un adevărat refugiu pentru miliardarii în vacanţă.

Cu toate acestea, într-un asemenea loc idilic, fusese omorât Andrew Carmer... În ciuda soarelui strălucitor, a fluturilor multicolori şi a atmosferei paşnice, Malko simţi o bruscă apăsare, de parcă era ameninţat de un pericol invizibil. Îşi aduse aminte de recomandările lui Swanee: „Fiţi atent, este un loc care poartă ghinion..." Îmbrăcată foarte decent într-un sari de bumbac, se trezise înaintea lui şi îl aşteptase pe Malko în living. Maşina fusese trimisă la ora promisă. La plecare, Swanee îi recomandase doar atât: „Fiţi atent..." şi îi întinsese un Winchester 30/30 şi o cutie cu gloanţe.

Dacă avea de gând să devină superstiţios, acesta era momentul! Fără să gândească prea mult, luă carabina din Land-Rover şi o armă. Zgomotul sec îl linişti. Era mai bună decât un pistol. Îşi reluă cercetarea, scrutând peisajul metru cu metru. Ce lucru anormal descoperise Andrew Carmer? Se afla exact în locul în care acesta oprise maşina. După relatările celor de la agenţia de închiriere, Swanee îi desenase lui Malko un plan foarte precis.

Corpul fusese găsit mai jos, înspre Dagoba. Pentru o clipă, Malko regretă că nu-l luase cu el pe James Kent. Era totuşi un alb, care nu credea în vrăji. Analiştii de la CIA nu credeau nici ei. Se uită la ceas. Era deja patru! Mersese fără oprire de la opt dimineaţă...

Ultimii o sută de kilometri fuseseră îngrozitori. Înainte de Trincomalée cotise la dreapta la staţia de benzină BP. Prima milă de drum era circulabilă. De acolo, drumul nu era decât o mlaştină sinuoasă. În anumite momente maşina se afunda până la osii, patinând în noroi. Următorii zece kilometri i-au dislocat umerii şi i-au zdruncinat intestinele. Agăţat de volan, Malko nu îndrăznea să se gândească ce s-ar fi întâmplat dacă Land-Roverul ar fi avut o pană.

Singurul suflet pe care-l văzu fu un bivol sălbatic, care traversase drumul cu un pas maiestuos, în afară de ţânţari, de păsări şi de nenumăraţii fluturi. Malko oprise maşina de mai multe ori, încercând să găsească o urmă de prezenţă umană. Colombo şi furnicarul lui se găseau la zeci de ani lumină...

Locuitorii ultimului sat pe care-l traversase după ce ieşise de pe drumul principal priviseră cu stupefacţie Land-Roverul care se angajase pe poteca invadată de liane.

Trebuia să facă ceva. Platoul stâncos nu ascundea nici un mister. Tot ceea ce putea descoperi se afla jos printre ierburi, spre Dagoba.

Nu se dumirea de unde venea sentimentul de apăsare şi de nervozitate. În spatele lui se auzi un foşnet de frunze şi se întoarse dintr-o singură mişcare. Fără să-şi dea seama, degetul apăsă pe trăgaci. Detunătura îl asurzi şi reculul îl făcu să revină la realitate. Furios, avu timp să vadă o iguană mare strecurându-se printre crengi.

În cariera sa de agent de informaţii, fusese deseori în pericol de moarte, dar nu reacţionase niciodată cu asemenea nervozitate. Îmbătrânea... Detunătura se auzise probabil la kilometri distanţă... Ecoul încă îi mai răsuna în urechi.

Impunătorul Dagoba îl descumpănea. Se hotărî brusc şi înaintă până la liziera stâncilor roşii, zărind imediat o cărare care se pierdea printre ierburile înalte. Drumul urmat de Andrew Carmer.

Făcu un salt şi ateriză pe poteca aflată mai jos. Voia să aibă sufletul împăcat. Iarba era atât de înaltă, încât aproape îl ascundea. Se întoarse: Land-Roverul nu se mai vedea. Era mai cald decât pe stânci. Carabina din mână cântărea o tonă.

Porni hotărât pe cărare.

* * *

Malko se opri şi scrută peretele de vegetaţie care mărginea poteca. O aglomerare de liane şi de arbori care făcuseră loc ierburilor înalte. În faţa lui, cărarea cotea.

Din porţiunea ascunsă a drumului izbucni un zgomot neaşteptat, ca un suflu enorm, o răsuflare de uriaş. Malko ciuli urechea. Inima îi bătea nebuneşte. Făcuse o prostie aventurându-se într-un asemenea viespar. Pentru o clipă regretă că nu-l avea alături pe voinicul Krisantem. Împreună cu el s-ar fi simţit mult mai liniştit...

Cu arma bine sprijinită de antebraţ îşi reluă mersul. Din nou zgomotul îl făcu să tresară. Un suflu puternic care se transforma într-un soi de geamăt. Lui Malko i se păru că viaţa se oprise în loc. Nici un strigăt de pasăre, nici un zumzet de insectă. Se temu că soarele avea să-i întunece minţile dacă nu avea s-o ia la goană făcând cale întoarsă.

Inima îi bătea cu putere în piept, iar sângele îi pulsa în tâmple. O panică viscerală şi de neînvins îl invada. Ceva se mişcă deodată în faţa lui pe cărare.

Un elefant enorm, cu urechile bătând ca nişte evantaie, bloca poteca, imobil şi masiv. Văzându-l pe intrus, ridică trompa şi scoase un răget ameninţător.

Malko se opri.

De necrezut! Iată ce văzuse săracul Andrew Carmer înainte de a muri. Malko simţi cum gândurile o iau razna. Existau elefanţi sălbatici în C ylon, dar de ce trebuia să fie unul chiar acolo?

Aşa cum şi Andrew Carmer avusese parte de unul.

Carabina păru deodată o jucărie ridicolă în mâinile sale. Chiar dacă golea tot încărcătorul, nu ar fi reuşit să zgârie pachidermul... iar acesta l-ar fi zdrobit şi l-ar fi ucis înainte de a

putea face o mișcare. Ținându-și respirația, Malko rămase nemișcat. Transpirația îi curgea pe frunte, dar se simțea înghețat.

Elefantul nu înainta, dar nici nu manifesta vreo dorință de plimbare. Balansându-și capul de la dreapta la stânga, îl ținea sub observație pe intrus. Malko își dădu seama că dacă pachidermul ar fi atacat, n-ar fi avut timp să ajungă la platforma stâncoasă. Nici nu se punea problema să fugă printre ierburile înalte. Era trist pentru o Alteță Serenissimă să sfârșească zdrobit de picioarele unui elefant.

Un timp care i se păru nesfârșit, rămaseră față în față. Malko nu îndrăznea să se miște de frică să nu stârnească furia pachidermului. Fruntea acestuia era bătătorită și de culoare roz iar animalul nu avea colți. Acest amănunt îl intrigă pe Malko. Singurele animale fără colți din Ceylon erau elefanții domestici, ori acesta părea sălbatic și agresiv...

Făcu un pas în spate, ca să se convingă.

Elefantul nu se mișcă.

Înaintă cu pași mici, îndreptând carabina spre sol. Mastodontul mugii sălbatic, cu trompa ridicată; se precipită înapoi.

Elefantul se calmă și rămase pe loc, imobil și amenințător. Malko privi în jur. Jungla era prea deasă de-o parte și de alta a potecii ca să poată ocoli elefantul, și dacă s-ar fi încurcat în liane, ar fi fost o pradă ușoară pentru pachiderm...

Furia îl făcu să-și regăsească sângele rece. Era stupid să se lase oprit atât de aproape de țintă de către un elefant. Examină pachidermul. Acesta stătea ușor într-o parte, supraveghindu-l pe Malko cu ochișorii rotunzi și răutăcioși. Fără să scape elefantul din ochi Malko se lăsă pe vine. Respirația îi reveni la normal. Scăpase de angoasă și se afla din nou în deplinătatea forțelor.

Avea să se lupte.

Ochișorul rotund de pe acea parte îl fascina. În realitate era cât o monedă de zece dolari din aur. Încercă să-și aducă aminte loviturile de tir învățate la școala de la Fort-Worth, dar la CIA nu-l învățaseră cum să tragă în elefanți...

Era sigur că dacă îl lovea în ochi, glonțul ar fi pătruns până în creier, zdrobindu-l.

Evident, dacă rata, elefantul l-ar fi făcut terci. Nici măcar carabina n-ar fi reuşit să-i zgârie pielea.

Îşi şterse calm de pantalon palma asudată. Trebuia să-l atingă cu primul glonţ. Dacă apuca să se mişte, era greu să lovească animalul într-un punct vital.

Se aşeză într-un genunchi, apoi ridică uşor carabina. Elefantul nu se mişcă. Îşi balansa în continuare ţeasta, cu precizia unui metronom.

Malko trecu braţul stâng prin cureaua carabinei. Plie uşor braţul, întinzând cureaua şi împiedicând deplasarea laterală a ţevii. Respiră lent şi închise ochiul stâng. Prin lunetă văzu vibrând perii groşi ai elefantului. De la o asemenea distanţă nu putea rata.

— Stop!

Fu atât de surprins încât nu reuşi să tragă. Vocea venea din spatele lui. Elefantul rămăsese în continuare pe loc. Malko se ridică, răsucindu-se şi sprijinind carabina de coapsă.

În mijlocul potecii stătea nemişcat un bonz, în picioarele goale, cu clasica robă oranj care îi acoperea umerii, cu ţeasta şi cu sprâncenele rase. Se ferea de soare cu o frunză de palmier. Era aidoma tuturor acelor „bikkus" din Ceylon, cu excepţia unui singur detaliu.

Era un alb.

Malko îl contemplă cu stupefacţie. Celălalt îl fixa cu un aer sever şi grav. O statuie vie a mustrării. Îl apostrofă în engleză pe un ton mâniat. Avea un uşor accent.

— Cine v-a dat dreptul să ucideţi o creatură vie?

Întrebarea era atât de neaşteptată, încât Malko nu răspunse imediat. Se aşteptase la orice, numai la asta nu. Un bonz alb!

— Cine sunteţi? întrebă el.

Accentul bonzului îi era familiar dar nu vroia să creadă ce auzea. Fără să-i răspundă la întrebare, bărbatul înaintă spre Malko, întinzând mâna spre el.

— Daţi-mi arma.

Malko schimbă uşor direcţia ţevii carabinei, dar n-o lăsă din mână.

— Nu văd pentru care motiv.

Totul era din ce în ce mai bizar, iar elefantul bloca în continuare poteca.

Bonzul mai înaintă un pas și apucă arma de țeavă.

— Sunteți pe teritoriul unei comunități budiste, spuse el pe un ton furios. Este un loc sacru, interzis profanilor. Nu aveți dreptul să ucideți nici o creatură vie.

Cu o mișcare bruscă, Malko degajă arma și îndreptă țeava spre bonz.

— Nu știam, spuse el. Am vrut doar să mă apăr de un animal sălbatic care m-a atacat...

Bonzul îl fulgeră cu privirea:

— Mințiți! Este paznicul pământurilor noastre. Nu v-a atacat!

Însemna că-l ținuse sub observație pe Malko. Acesta examina chipul interlocutorului său. Cu buzele groase, pomeții înalți și ochii mari și negri puși în evidență de craniul complet ras, era impresionant. Malko vru să-l prindă pe picior greșit.

— Sunteți neamț, spuse el. Cum ați ajuns aici?

Vorbise nemțește. Ochii bonzului clipiră des, ca și când ar fi fost prins asupra faptului.

— Sunt neamț, recunoscu el pe un ton mai calm, dar m-am convertit de mult timp la budism. Vin aici împreună cu frații mei, să mă rog și să meditez.

Bizar, foarte bizar.

— Acum câteva zile, un bărbat a fost zdrobit pe aici prin împrejurimi de către un elefant. Cunoașteți acest lucru?

Bonzul îi susținu privirea.

— Poate că a fost imprudent, spuse el rece.

Fraza putea căpăta diverse înțelesuri. Malko îl țintui cu privirea.

— Mi-ar face plăcere să vizitez această... mănăstire. Mă puteți conduce?

Neamțul nu se mișcă:

— Este interzis, spuse el cu o voce răgușită. Aveți nevoie de permisiunea venerabilului nostru.

— Unde îl pot găsi?

— Nu-i aici.

Elefantul mugi, ca pentru a le aminti de prezența lui. Malko gândea cu toată viteza. Dacă nu ar fi încercat să împuște elefantul, bonzul nu ar fi apărut, de asta era sigur.

Ce putea fi atât de misterios într-o mănăstire aflată la capătul lumii? Acum era sigur că Andrew Carmer, trimisul Departamentului de Stat fusese asasinat, și că bonzul din fața lui avea o misiune. Simțea un chef nebun să-l ducă la Colombo cu pușca în spate... Din nefericire, era imposibil. Ar fi fost linșat pe drum.

— Plecați, repetă neamțul, nu aveți ce căuta aici.

Un gong răsună în depărtare, dinspre Dagoba. Ochii straniului bonz fulgerau de furie:

— Este ora meditației, spuse el. Plecați și nu vă mai întoarceți. Acest loc este interzis străinilor.

Malko lăsă în jos țeava armei. Pentru moment, nu mai putea face nimic, dar misterul se adâncea. Exista vreo legătură între Diana Vorhund și bonzul alb? De ce venise Andrew Carmer până aici? Bonzii erau stăpânii insulei. Ei și pământurile lor erau de neatins.

— De acord, plec, spuse el. Vă mulțumesc pentru primire.

Se răsuci pe călcâie. Bonzul nu schiță nici un gest. Nemișcat în mijlocul potecii, îl privea îndepărtându-se. Când Malko întoarse capul, înainte de cotitură, celălalt era tot acolo, cu elefantul în spatele lui.

Gongul sună din nou. Malko grăbi pasul. Poate că era vorba doar de niște fanatici. Din toate timpurile oamenii se măcelăreau în numele lui Dumnezeu sau al lui Buddha...

Undeva în stânga, o mierlă indiană își luă zborul brusc, piuind. Privirea lui Malko fu atrasă de obiectul strălucitor pe care stătuse până atunci pasărea. Se opri.

Într-un loc mai retras, agățat de creanga unui copac, la patru metri înălțime, se afla un obiect negru și strălucitor. Malko apucă arma de pat și începu să rupă crengile și lianele care îl despărțeau de obiect. Într-un minut, fu acoperit de sudoare, dar nu se lăsă și continuă până când reuși să ajungă la el întinzând brațul.

După ce îl apucă, se întoarse pe potecă. Hotărât lucru, era ziua descoperirilor neașteptate...

Ținea în mână un aparat de fotografiat în perfectă stare, marca Nikon, cu un teleobiectiv de 200 de milimetri. Numai plasticul fusese încreștit de căldură.

Malko examină partea de deasupra a aparatului. Contorul arăta că fuseseră făcute șapte poze. Îl armă și apăsă pe declanșator, apoi manevră pârghia care rula filmul. După rezistența opusă, își dădu seama că aparatul avea film înăuntru.

Se întoarse. Bonzul dispăruse. Îi dispăruse cheful de a mai zăbovi pe acolo: ardea de nerăbdare să vadă imaginile.

* * *

Mânerul portierei Land-Rover-ului ardea. Malko înjură și reuși să o deschidă cu vârful degetelor. În interior era o zăpușeală cumplită, dar n-avea de ales, trebuia să plece. După atâta soare fu orbit de penumbră și se strecură la volan, întinzând mâna spre tabloul de bord pentru a porni.

Se auzi un scârțâit ușor, aproape imperceptibil, care venea dinspre podea.

Malko gândea cu viteza unui computer. Înainte de a realiza ce face, se aruncă afară și se rostogoli pe jos, chiar în momentul în care un soi de bici negru țâșnea din podeaua mașinii: o cobra de peste un metru lungime.

Reptila se destinse brusc, și își înfipse colții cu venin în banchetă, chiar în locul în care se aflase mai devreme coapsa lui Malko. După ce-și vărsă veninul, turbat de furie, se fofilă afară din mașină și se pierdu în ierburile înalte.

Întins pe o parte, Malko goli încărcătorul carabinei. Gloanțele izbiră pietrele roșiatice dar șarpele reuși să scape. Cu picioarele tremurând, Malko se ridică. Scârțâitul pe care îl auzise era aidoma celui produs de Siva. De restul se ocupase subconștientul.

Înainte de a se urca în mașină, lovi cu piciorul caroseria timp de un sfert de oră. Nu mai era altă cobra.

Inspectă interiorul centimetru cu centimetru. Poate că reptila pătrunsese pe fereastră și se ascunsese sub banchetă să-și facă siesta. Odată, în Texas, găsise din întâmplare un crotal într-o cabină telefonică, dar era puțin probabil ca istoria să se repete.

Acum înțelegea de ce bonzul apăruse în spatele lui... Pusese reptila în mașină. Un mijloc obișnuit de a descuraja

curioșii, permițându-i ca în caz de reușită să dea vina pe hazard. În definitiv, Buddha avea uneori obiceiul să se reîncarneze într-o cobră regală...

Porni motorul și zgomotul familiar îi liniști nervii. Chiar dacă ar fi fost nevoie să atace mănăstirea cu tancul, și tot avea să viziteze acel loc straniu.

Capitolul IX

Dezgustat, James Kent trânti ușa frigiderului.

— De trei săptămâni nu am unt. Nu au bani să cumpere, iar cel pe care ni-l trimite ambasada se acrește pe drum...

Casa americanului era sinistră, în ciuda soarelui strălucitor de afară. Cine avusese oare ideea de a zugrăvi plafonul în maron? Chiar și gândacii deveneau neurastenici. Tamilul cu pieptul gol aduse în tăcere de la bucătărie un platou cu „string-hoppers", un soi de clătite cu omletă, o specialitate singaleză.

James Kent sorbi din ceai și făcu o grimasă:

— Oribil! Totul e oribil aici, chiar și ceaiul. E culmea. Pâinea trebuie prăjită din cauza gărgărițelor...

Malko așteptă să iasă servitorul și îl întrebă:

— Cine ar putea fi bonzul neamț?

James Kent gesticulă cu gura plină, apoi scuipă cuvintele:

— Habar n-am! Am auzit că ar fi câțiva europeni pe acolo, dar n-am văzut vreunul. Acum e moda ca orice snob să treacă la budism. Fiecare are un guru.

— Acela nu era un snob, zise Malko.

Umerii încă îi mai vibrau și avea senzația că se afla în continuare pe drumul de piatră. Drumul de întoarcere durase cinci ore, și ajunsese la Colombo noaptea. James Kent nu era acasă, și fusese nevoit să doarmă cu Nikon-ul sub pernă în camera sa de la hotelul Galle Face. Alături pusese pistolul cu glonț pe țeavă. În ultima vreme fuseseră destule „accidente" în Ceylon.

Se trezise în zori și se dusese la James Kent acasă, ca să fie sigur că-l găsește. La acea oră matinală, James Kent nu era încă pierdut pentru CIA și pentru civilizație. Relatarea lui Malko

îl interesase teribil. Nikon-ul se afla pe masă între ei și urma să fie dus la ambasadă pentru developarea pozelor.

— S-ar putea să fie doar un țâcnit, zise James Kent după ce termină de mâncat oul. Nu cred în existența bonzilor comuniști. Sunt de doi ani în Ceylon. Am încercat să-i îmblânzim prin orice mijloace. Rușii s-au chinuit și ei. Oamenii lor vorbesc singaleza. Au adus chiar și un oficial de religie budistă. Chinezii i-au invitat pe toți venerabilii budiști în China, promițându-le câte în lună și în stele.

Fără nici un rezultat.

Budiștii au rămas pe poziții. Sunt stăpânii Ceylonului, și nu au nevoie de nimeni.

— Cu toate acestea, Andrew Carmer a fost ucis acolo, obiectă Malko. Singurii vinovați posibili sunt budiștii. Știți doar că un „bikku" a tras asupra mea.

James Kent dădu din cap:

— Știu, dar nu înțeleg motivul. Bonzii nu s-au amestecat niciodată în lupte de influență cu străinii. V-aș putea arăta zeci de rapoarte...

Americanul părea pe deplin sincer. Malko nu reușea să-și facă o părere. Afacerea Diana Vorhund cântărea greu în acele rapoarte. În această privință cel puțin, era convins că Swanee spusese adevărul.

— Vreau să știu cu orice preț ce se petrece în acea mănăstire, spuse el. Trebuie să mă ajutați...

James Kent se înecă cu ceaiul și trânti ceașca pe masă:

— Glumiți! Bonzii sunt atotputernici aici. Ați văzut mănăstirea de pe Darley Road, lângă Lacul Sclavilor? Acum doi ani era o clădire oficială, apoi bonzii au venit într-o zi și au declarat că după cercetările lor era un loc sacru, și s-au instalat. Guvernul n-a ripostat și a dat ordin personalului să se mute. Dacă mâine declară că această ambasadă este sacră, zburăm afară și nu avem decât să ne instalăm în altă parte... Dacă bonzii nu vor să vă lase să vizitați mănăstirea, nu se poate face nimic. M-aș pune rău cu ambasadorul...

Malko nu era convins, dar oboseala după lunga călătorie începea să-l apese. Lucrurile se complicau din ce în ce mai tare. Luă Nikon-ul de pe masă, cântărindu-l parcă în mână:

— Ard de nerăbdare să aflu ce poze conține... Unele din problemele noastre s-ar putea rezolva...

— Și eu, spuse James Kent încruntându-se, dar voi fi extrem de fericit în ziua când mă voi urca în avion să plec de aici.

Americanul rânji dezamăgit:

— Menajera nu a mai venit de opt zile. Trăiesc ca un porc. Jură că e bolnavă, dar nu îndrăznește să-mi spună că nu vrea să lucreze într-o casă bântuită.

Malko îl privi, observând cât era de tras la față. James Kent nu părea să aprecieze feeria singaleză la adevărata ei valoare...

— De ce nu vă mutați?

Kent aproape că se sufocă.

— Mă și vedeți explicându-i contabilului de la ambasadă că trebuie să mă mut în altă casă pentru că a mea este bântuită. M-ar repatria imediat în cămașă de forță...

Părea extrem de dezgustat. Malko se gândi că trebuia să existe o explicație. Era imposibil ca oficialul CIA să trădeze. James Kent nu avea vederi de stânga. Nu părea să trăiască pe picior mare. Ce motiv ar fi avut să-și trădeze țara?

— James, spuse Malko, aș vrea să vă spun ceva foarte delicat...

Americanul puse ceașca pe masă și se încruntă:

— Ce vreți să spuneți?

În tonul arțăgos se simțea o undă de neliniște. Malko profită și atacă.

— Mi s-a spus că sunteți amantul Dianei Vorhund.

James Kent se încordă de parcă fusese atacat de ploșnițe:

— Ce nenorocit v-a spus asta?

Malko îl privi: i se puteau vedea pungile sub ochi, umerii adunați, gura lipsită de voință.

— N-are importanță. E adevărat?

— Duceți-vă undeva, murmură James Kent.

Privea fix ceașca de ceai de parcă ar fi căutat în ea inspirația. Malko nu mai stărui. Încurcătura în care se afla interlocutorul său era aproape palpabilă.

După câteva clipe de tăcere, James Kent ridică privirea.

— Din moment ce știți, spuse el cu amărăciune, nu văd de ce v-aș spune povești... Da, e adevărat, mă culc cu ea, și pot să spun că nu am cunoscut pe cineva să-i semene.

Privirea îi strălucì.

— Dacă i-ați vedea picioarele! Prima oară când ne-am întâlnit, mi-am spus: James, ce bine ar fi dacă într-o zi ai sta în pat cu o fată cu asemenea picioare, și și le-ar încolăci în jurul tău...

Se opri brusc și îl fixă pe Malko.

— Mă credeți probabil bolnav, nebun sau slab de înger... Aș vrea să vă văd în locul meu, după câteva luni de stat aici. Afurisitul ăla de curry și clima: ai tot timpul chef să te culci cu o femeie, și pentru asta, în afară de târfele de la Sunamora, trebuie să iei avionul până la Singapore. Nu am nici timp și nici bani.

— În afară de picioare, mai știți ceva despre ea?

Kent se bosumflă:

— Cât știți și dumneavoastră. A venit aici acum șase luni. Ne-am văzut de mai multe ori la cocteiluri. Purta întotdeauna rochii până la fund. Parcă te împingea să o violezi.

Pe măsură ce vorbea, americanul se dezumfla, arătând vrednic de milă. Malko era satisfăcut că avusese dreptate, dar în același timp încerca un sentiment de jenă.

— Nu v-ați gândit că era o imprudență, spuse el. Aveați doar un anume statut social...

— Fir-ar să fie...

Cu capul între mâini, James Kent înjura ca un birjar. Ridică ochii și îl privi pe Malko:

— Parcă m-am mai gândit la slujbă...

Malko nu vru să pară prea crud:

— Nu e o crimă, spuse el. Și Mata-Hari făcea dragoste cu mulți. Sper doar că nu i-ați spus nimic care să-i poată fi de folos, în cazul în care s-ar afla de cealaltă parte a baricadei...

Americanul se chirci și mai tare.

— Nu cred...

— Alaltăieri seară aveați întâlnire cu ea?

— Da.

— I-ați povestit de călătoria pe care urma să o fac în nord?

— Cred că da.

În fața unei asemenea inconștiențe, Malko simți că explodează, în ciuda bunei educații pe care o avea.

— Nu v-ați gândit că există o legătură între acea conversație și atentatul căruia i-am căzut victimă...

James Kent clătină din cap.

— Știu că e o prostie, dar cred că fata nu a fost amestecată. Poate că a făcut câteva prostii din idealism, dar acum s-a potolit. Din contră, cred că a venit aici pentru a-și schimba ideile.

Malko îl privi scrutător pe James Kent. Era sincer, ceea ce era cel mai grav... Cu atât mai rău pentru el.

— De ce se culcă cu dumneavoastră? întrebă el pe un ton egal.

Kent roși imediat.

— Ce vreți să...

Malko își continuă necruțător cuvintele:

— Să fim serioși. Nu sunteți un play-boy, și nici bogat nu sunteți. Și-ar fi putut alege un amant mai tânăr, asta în situația în care nu face dragoste cu toată lumea...

Ochii aurii îl fixau cu inocență pe James Kent.

— Sunteți nebun!

James Kent era sincer indignat. Malko îi studia trăsăturile buhăite de alcool, pungile de sub ochi, cămașa șifonată, părul rar. Americanul se dezumflă brusc.

— Vreți să spuneți că nu s-ar culca cu un amărât ca mine dacă nu ar avea un motiv anume...

Malko îl privi cu reproș. James Kent avea un aer nenorocit.

— Trebuie să ne gândim la tot, să luăm în calcul toate posibilitățile. Asta ne e meseria.

James Kent începu să se joace cu ceașca goală...

— Adevărat, murmură el, adevărat.

Ridică ochii. Privirea își pierduse expresia ușor absentă. Părea mai tânăr și mai bătrân în același timp. În jurul gurii i se săpaseră riduri de amărăciune.

— Sunt un imbecil, spuse el calm. M-ați făcut să-mi dau seama. Sigur că am avut o bănuială atunci când am cunoscut-o pe Diana Vorhund, dar eram atât de fericit, că nu mi-am

mai pus întrebări. În plus, nu știam că era căutată de FBI. Atunci când am aflat, nu am avut curaj să rup legătura. Doar v-am spus că în Ceylon viața nu e prea veselă. Pentru că nu m-a întrebat nimic și nici nu a făcut vreo aluzie politică, m-am gândit că cei de la Washington mergeau prea departe cu bănuielile. Li se întâmplă uneori să exagereze... Când ați sosit dumneavoastră, mi-a fost penibil să recunosc că o cunoșteam atât de intim... Speram ca ancheta dumneavoastră să nu releve nimic. Acum știu că m-am înșelat.

Suspină.

— Păcat.

— Încă nu știm nimic, spuse Malko. Poate fi o coincidență, mai ales că aici în Ceylon am dat doar de bonzi. Nu avem nici o dovadă că Diana Vorhund are vreun amestec în acțiunile lor...

Omise intenționat să spună că singura legătură între atentat și el o constituia tânăra sud-africană. Nu avea nici un rost să-l întristeze mai tare pe James Kent, dându-i peste cap echilibrul interior. Avea nevoie de ajutorul lui. Împinse Nikon-ul spre James Kent:

— Grăbiți-vă să developați filmul.

Se ridică și americanul îl imită. Cu umerii căzuți, avea un aer mizerabil. Înainte de a pleca, Malko se întoarse spre el:

— James, știu că ardeți de nerăbdare, dar când vă veți întâlni cu Diana, n-o lăsați să bănuiască nimic.

James Kent îi strânse cu putere mâna.

— Nu vă temeți, mai bine îmi înghit limba. Pe curând. De îndată ce am fotografiile, vă voi telefona la hotel.

* * *

Pitti-Pitti întindea mâna murmurând o rugăciune. Femeia se opri și scotoci în poșetă. Ologul venea des în acel loc, în fața clădirilor ultra-moderne ale Băncii Ceylonului. Recolta era întotdeauna bună: străinii, mai ales, nu voiau să-și încarce buzunarele cu monede de aramă care nu valorau aproape nimic. Pitti-Pitti avea însă și un alt motiv pentru care se afla acolo...

Trase aer în piept plin de voluptate. Picioarele necunoscutei, aflate la câțiva centimetri de fața lui, miroseau a lux și a curățenie. Erau atât de tentante încât simțea nevoia să le mângâie. În umbra coapselor descoperite de rochia foarte scurtă, ghici aproape pata albă a slipului.

Ologul își înăbuși un ușor mormăit. Nu reușea să se obișnuiască cu lipsa de pudoare a străinelor, mai ales când erau frumoase ca aceea. Privirea îi urcă spre pieptul la fel de bogat ca al unei singaleze. Femeia purta un sutien ușor.

I se făcu brusc rușine de mâna întinsă, și o trase repede. În acel moment privirile li se încrucișară. Timp de o fracțiune de secundă, nu fu decât un bărbat care admira o femeie frumoasă, apoi străina roși brusc, aruncă în cărucior câteva monede și se îndepărtă murmurând:

— Bătrân libidinos.

Monedele căzură pe asfalt. Pitti-Pitti rămase o clipă paralizat. Vedea ca prin vis coapsele rotunde ce se balansau în mers, picioarele lungi și fusiforme, părul blond. Un val de salivă îl făcu să se sufoce.

Scuipă violent pe trotuarul străzii York, și cuprins de ură o luă pe urmele ei. Scârțâitul rulmenților o făcură să întoarcă privirea.

Diana Vorhund mergea fără grabă pe York Street. Era atât de excitant să simtă privirile arzând de dorință, ca un soi de viol permanent și tăcut. Se gândi la ologul cerșetor și chipul i se întunecă. Ce ticălos bătrân! Dacă n-ar fi fost în plină stradă, ar fi strigat de dezgust. Când se gândea că îi dăduse o rupie!

Întoarse mașinal privirea și îl zări strecurându-se prin mulțime. Zgomotul rulmenților îi răsuna încă în urechi, când îl văzu venind după ea. Grăbi pasul.

Pitti-Pitti îl altoi cu un fier de călcat pe un tamil care îi bloca trecerea. Acesta scoase un strigăt și se dădu la o parte. Nimeni nu se lua la ceartă cu un olog.

Acesta era la capătul puterilor. Trotuarul străzii York era atât de desfundat, că rulmenții se înțepeneau la fiecare metru. Trebuia să împingă cu toate puterile pentru a-și continua drumul. În alte locuri, căldura muiase asfaltul și avea impresia că merge pe nisipuri mișcătoare.

Sprijinit pe brațele puternice, se agață de o rigolă. Dacă nu era vorba de Swanee, n-ar fi acceptat niciodată o urmărire atât de epuizantă. Era mult prea greu pentru corpul care îi mai rămăsese. Trebuia să-și balanseze brațele din toate puterile și să-și strige jelania cât putea de tare, ca să-și poată croi drum. Silueta blondei se îndepărta din ce în ce mai tare. Nu se temea, avea să o regăsească. Toți cerșetorii din Colombo fuseseră anunțați. Nu putea să le scape, dar voia să facă totul singur, să-i demonstreze lui Swanee că putea avea încredere în el. Frumoasei Swanee care fusese atât de bună cu el. Îi oferea întotdeauna flacoane cu ulei de cocos cu care își ungea părul, îndepărtând mirosul de jeg și de sudoare.

Absorbit de manevrele pe care le făcea, uită să o spravegheze pe tânăra femeie. Aceasta dispăruse.

Încetini. Poate că intrase într-una din nenumăratele magazine cu bijuterii de pe York Street. Mormăind de unul singur, Pitti-Pitti înainta încet. Aruncă mașinal o privire într-un gang care dădea în York Street, puțin mai înainte de intersecția cu Prince Street.

Chiar în acel moment văzu rochia galbenă de bumbac dispărând în cadrul unei uși.

Pitti-Pitti frână ușurat, dar și intrigat. Cunoștea casa în care intrase necunoscuta. Era una dintre ascunzătorile lui Raj Buthpitya, gangsterul. Făcea poze porno pe care le vindea apoi turiștilor și adăpostea marfă furată sau de contrabandă.

Era straniu ca o străină atât de frumoasă și bogată să intre într-un loc atât de sordid... Privi în jur. Un puști stând pe vine pe trotuar vindea Ceylon Time. Pitti-Pitti fluieră încet. Puștiul se ridică și se apropie de el. Ologul îi murmură ceva și copilul se îndepărtă, lăsându-i în grijă ziarele.

Ologul își șterse fruntea inundată de sudoare, se dădu puțin înapoi ca să nu stânjenească trecătorii, își puse un ziar pe cap și întinse mâna.

— Milă!

Văicărelile lui se amestecau cu rumoarea străzii. Oamenii treceau indiferenți pe lângă el. Existau prea mulți amărâți la Colombo pentru ca cineva să se ocupe și de mutilați.

* * *

— Voi afla unde se găsește acel bikku care a tras în dumneavoastră. Nu a părăsit Colombo.

Malko puse pe masă ceașca cu ceai. Swanee vorbise calm, de parcă nu dădea importanță subiectului. Plecând de la James Kent, se dusese acasă la ea. Fata își alegea niște sariuri somptuoase de mătase, importate clandestin din India. Veranda era plină de țesături de toate culorile. Vânzătorul, un hindus îmbrăcat în robă, aștepta în picioare în grădină.

Swanee despături un sari de culoare galben canar și îl lipi de piept.

— Vă place?

Era minunat, dar Malko nu avea chef să vorbească despre pânzeturi...

— Superb, zise el. Cum veți da de urma acelui bonz, și ce vom face apoi?

Swanee lua un alt sari de brocart roșu împodobit cu auriu.

— Îl vom face să iasă din ascunzătoare și îl vom răpi, spuse ea calmă. Apoi îl vom face să vorbească...

Malko tresări și întoarse capul spre negustorul care mesteca liniștit betel. Swanee îi observă privirea:

— Nu vă temeți, nu vorbește decât hindusa.

Se înfășură din nou în țesătură și se apropie de Malko.

— Îl voi cumpăra pentru dumneavoastră, spuse ea.

Era o invitație directă, dar Malko își amintea ultima experiență avută cu tânăra singaleză, și remarca îl lăsă rece.

— N-am nevoie de el ca să vă curtez, spuse el.

Swanee remarcă visătoare:

— Mă detestați, nu-i așa? Pentru că nu am făcut dragoste cu dumneavoastră. V-am spus totuși că nu pot. Siri află orice. A acceptat să mă văd cu dumneavoastră, dar atât...

Fără să-i dea lui Malko timp să răspundă, ea se întoarse spre negustor. Acesta veni repede și începu să înfășoare o parte din mătăsuri, apoi se înclină adânc în fața lui Swanee și ieși din grădină de-a-ndaratelea.

— Nu-i plătiți?

Swanee râse malițios.

— Niciodată! Siri se ocupă de asta. Nu vreau să-i stric plăcerea...

Aranjă mătăsurile şi se aşează pe un fotoliu. Malko bău din ceaiul amar. Perspectiva torturării unui bonz nu-l încânta, fără a mai pune la socoteală consecinţele diplomatice pe care le-ar fi putut avea o asemenea acţiune. O groază de ambasade SUA ar fi luat foc dacă s-ar fi aflat că un agent CIA comisese un sacrilegiu cu un biet bonz... Frumoasa Swanee se dovedea extrem de diabolică.

— Ce vom face cu acel bonz, dacă punem mâna pe el?

Swanee mestecă delicat un fistic:

— Îl vom închide cu Siva. Nu cred că ar rezista mult, iar dacă ar rezista, ei bine, ar fi un accident...

Ea îi aruncă o privire afectuoasă lui Siva, care dormea încolăcit pe fotoliul lui.

În momentul în care Malko se pregătea să obiecteze, cineva sună la poarta grădinii. Unul dintre tamilii de la bucătărie se duse să deschidă. După o scurtă discuţie, servitorul se întoarse spre stăpâna sa şi strigă ceva. Swanee răspunse cu o interjecţie. Tamilul se dădu imediat la o parte, lăsând să intre un puşti care alergă spre verandă...

Părea aidoma tuturor acelora care alergau pe străzile din Colombo. Cu picioarele goale, în zdrenţe, slab, cu ochii vii şi trişti. Ignorându-l pe Malko, i se adresă lui Swanee, debitând fraze lungi şi de neînţeles. Ea îl întrerupse de două, trei ori, apoi îl întrebă pe Malko.

— Aveţi două sau trei rupii la dumneavoastră?

Malko îi întinse o hârtie de cinci rupii, pe care ea i-o dădu puştiului. Acesta se răsuci şi o luă la fugă.

Singaleza părea cuprinsă de o mare bucurie.

— Cred că veţi fi obligat să-mi cumpăraţi o pereche de cercei cu smaralde, spuse ea veselă.

— Întotdeauna mi-a făcut plăcere să ofer ceva unei femei frumoase, spuse Malko galant.

— I-am cerut lui Pitti-Pitti să o supravegheze pe prietena dumneavoastră Diana, spuse ea. Ştiţi unde se află în acest moment?

Malko avu un presentiment oribil.

— La James Kent?

În ochii negri ai lui Swanee luci o undă de triumf.

— Nu. La Raj Buthpitya, cel pentru care lucra omul care v-a poftit în mașină...

Era prea frumos să fie adevărat. O altă verigă a lanțului. Înseamnă că între sud-africană și tentativa de omor era o legătură...

— Sunteți sigură?

Ea surâse ironic:

— Duceți-vă să vă convingeți singur. Se află într-un gang care dă în York Street. Îl veți găsi pe Pitti-Pitti în colț...

Malko clătină din cap.

— Nu-l cunosc pe acest Raj. Vă las pe dumneavoastră să acționați. Până atunci, mă duc la James Kent. Mă tem să nu facă prostii.

Când trecu pe lângă ea, Swanee se ridică și se apropie de el la câțiva centimetri.

— Nu-mi spuneți la revedere?

Fără să-și dea seama, Malko o sărută. Avea limba dulce și caldă, și se lipise cu tot corpul de el. O strânse de talie, dar ea se desprinse imediat, privindu-l ironic.

— Siva se uită la noi, spuse ea. Va fi gelos.

* * *

Cu capul între mâini, James Kent înjura de unul singur. Sticla de J & B era pe jumătate goală, dar durerea din stomac nu se potolea. Avea chef să urle și să sară pe fereastră.

Cu un sfert de oră mai devreme, un planton de la ambasadă îi adusese un plic mare galben: fotografiile din aparat, developate de laboratorul secret al ambasadorului.

James Kent deschisese nervos plicul. Era sigur că avea să găsească înăuntru răspunsul la unul dintre misterele care îi încurcau viața de când FBI-ul dăduse de urma Dianei Vorhund... În momentul în care văzu prima poză, fu tentat să arunce tot teancul la coș, să-și ia haina și să plece.

Cu toate acestea, avusese putere să se uite la toate.

Cineva bătu la ușă. Cu o voce stinsă invită persoana să intre. Era Malko.

— Ce s-a întâmplat?

Americanul era cenușiu la față, clipea des pe sub ochelari, iar părul îi era lipit de transpirație.

Luă plicul și i-l întinse lui Malko.

— Poftiți.

— E în regulă?

— Absolut.

Malko se duse la fereastră și deschise plicul galben, scoțând teancul de poze. Când o văzu pe prima, avu un șoc.

Reprezenta o pereche. Femeia se sprijinea cu spatele de un copac. Cu mâinile ținea pe după gât un bărbat care se lipise de ea. Unul dintre picioarele femeii se sprijinea de șoldul bărbatului. Veșmântul se ridicase, dezgolind complet coapsa.

Malko trecu la celelalte. Erau și mai explicite, dacă se putea spune așa...

Femeia se lăsase pe spate și bărbatul o ținea de șolduri, aplecat asupra ei, cu picioarele bine înfipte în pământ.

Alte două poze erau aproape asemănătoare. Într-o alta, cei doi stăteau unul lângă altul. La prima vedere, părea o scenă banală, dar privind mai bine documentul, se distingea clar un obiect de lenjerie aruncat pe jos și o curioasă excrescență pe trupul bărbatului.

Malko examină ultimul clișeu.

Era culmea.

Bărbatul se sprijinise de copac și femeia se lipise strâns de el. Părul despletit îi ajungea până la pântec.

Femeia era Diana Vorhund, iar bărbatul, bonzul neamț cu care se întâlnise atunci când o luase pe urmele lui Andrew Carmer. Claritatea clișeelor nu lăsa nici o îndoială.

Ridică ochii, căutând privirea lui James Kent.

Americanul avea un tic în colțul gurii.

— Nu s-ar zice că s-a plictisit înainte de a fi strivit, drăguțul de Carmer, rânji James Kent.

Veselia din glasul său suna teribil de fals.

— Sunt dezolat, spuse Malko. Înțeleg ce simțiți.

James Kent ridică din umeri:

— Mai bine n-aș mai fi cunoscut-o... Și astă seară trebuie să mă întâlnesc cu ea.

Malko reflecta.

— Trebuie să batem fierul cât e cald. Rugați-o să vină astă seară la dumneavoastră acasă. Poate o prindem pe picior greșit... Sunteți de acord?

În ochii americanului luci o undă de ură.

— Și încă cum.

Capitolul X

Diana Vorhund savura apa proaspătă a dușului. Căzile erau aproape necunoscute în Ceylon. Toată lumea folosea „ciubărul olandez". Căldura lipicioasă din Colombo îi dădea impresia că niciodată nu era curată. La contactul cu apa rece, se înfioră mai întâi, apoi lăsă picăturile să-i îmbrace corpul într-o mantie înviorătoare. Baia era locul ei favorit de odihnă, unde se destindea, gândindu-se la lucruri plăcute.

Neliniștea care îi strângea continuu stomacul se mai risipi. Își masă coapsele și pieptul, cu o mișcare senzuală și animalică în același timp.

Cu ochii închiși, se gândea la amantul ei. La un moment dat, avu impresia că apa care îi aluneca pe șale devenise călduță, simțind parcă mâinile iubitului mângâindu-i șoldurile, pătrunzând-o și lipind-o cu brutalitate de copacul care îi zgâria spatele.

Vedea scena atât de clar, că își mușcă buzele ca să nu geamă. Luă nervoasă o mănușă de toaletă și începu să se săpunească. Se temea atât de tare când se întâlnea cu Serge! Când îl văzuse apărând îmbrăcat în costumația aceea atât de stranie, fusese gata să izbucnească în râs, în ciuda tensiunii nervoase. Craniul și sprâncenele rase îi dădeau lui Serge un aer și mai brutal, mai tulburător. Se aștepta să o lovească, să o violeze.

Ce prostie! Parcursese 15.000 de kilometri ca să facă dragoste cu el.

Întâlnirea scurtă în aer liber era singura legătură pe care o avusese cu el de luni de zile, și aceasta avusese loc doar pentru că nu ascultase ordinele, implorându-l să o lase să vină

în Ceylon. La coborârea din avionul DC 8 al Companiei UTA, tremura de-a binelea, sperând ca Serge să accepte să o vadă și să facă dragoste cu ea. Acum visa doar la corpul lui gol, fără roba aceea caraghioasă, și la o noapte de dragoste, la Mont-Lavinia, spre exemplu, pe malul Oceanului Indian.

Îi spuse cu voce tare numele, „Serge", „Serge", apoi tăcu. Fericirea pierise ca un fum.

Nu avea să cunoască niciodată oficial bucuria de a fi a lui. Din cauza meseriei lui periculoase, Serge aparținea unei lumi paralele. Într-o zi avea să fie ucis, sau avea să dispară. Nici măcar nu știa ce făcea în Ceylon, pentru că refuzase să-i spună.

Fusese o minune că îl găsise, și avea senzația că el era mândru de asta. După ce făcuseră dragoste, chipul i se îmblânzise și o strânsese tandru în brațe. Chiar și cei mai duri bărbați au nevoie de destindere, de tandrețe...

Diana închise ochii. Cu un an înainte, nu era decât o studentă cuminte care se plictisea în America.

Alesese din curiozitate Cuba ca loc de vacanță, cu toate că fusese nevoită să se ducă până în Mexic ca să ia avionul. Ajunsă la Havana, simțise nevoia să plece cât mai repede de acolo. În ciuda soarelui, atmosfera era sinistră și apăsătoare. Nu era nimic de mâncare, iar camerele de la Hotelul Havana Libre păreau celulele închisorii unui palat. În cea de a doua seară, însă, îl întâlnise pe Serge. Trăsăturile greoaie, gura mare cu buze senzuale, ochii negri, reci și de nepătruns, o atrăseseră imediat. Spre deosebire de studenții delicați, era un adevărat bărbat, destins și sigur pe el. Pe vremea aceea se numea Jorge, și asista la un congres al Partidului revoluționar cubanez. O luase cu el la o întrunire publică și îl văzuse pe Fidel în carne și oase, ceea ce o amuzase foarte tare.

În acea seară, Serge-Jorge făcuse pentru prima oară dragoste cu ea. Cu vești nicul trabuc în colțul gurii, bătuse la ușa ei la unsprezece seara. Pe jumătate dezbrăcată, ea îi deschisese. Serge agita surâzător o sticlă cu rom, și îi spusese doar atât:

„Nu sunt prea multe de făcut pe aici seara. Să bem un pahar."

Băuseră sticla de rom alb, şi Serge, cu un gest absolut natural, o strânsese în braţe, fără mângâieri sau cuvinte de prisos. Făcuseră dragoste până la şase dimineaţa, tăcând aproape tot timpul. Din când în când, Serge bea câte un pahar, apoi se întorcea spre ea şi o strângea din nou în braţe.

O poseda cu un soi de concentrare, de încăpăţânare, de violenţă, pe care Diana nu o mai întâlnise la nici un alt bărbat. Avea senzaţia că terminaţiile nervoase i se multiplicaseră la infinit.

Când necunoscutul o pătrundea, Diana se cufunda într-o altă lume, un univers al senzaţiilor acute, onirice şi tulburătoare, de parcă cineva îi injectase un lichid arzător în vene. Urla, se zbătea, simţindu-se extrem de fericită şi uitând de microfoane şi de pereţii subţiri. Când Serge adormise, descoperise cu groază şi încântare în acelaşi timp că bărbatul avea spatele şi gâtul brăzdate de dungi roşii, de la unghiile ei care i se înfipseseră în carne. Aşezată în genunchi lângă el, îi linsese uşor pielea torturată, fără ca el să se trezească.

A doua zi dimineaţă, dăduse vina pe rom pentru ce se întâmplase, dar seara miracolul începuse din nou. Timp de o săptămână făcuseră dragoste în fiecare seară. Ziua nu se vedeau aproape deloc. Diana se ducea la plajă şi Serge îşi vedea de afacerile lui misterioase. Tot ce aflase de la el se rezuma la faptul că era neamţ din est şi participa la un congres. Diana îl considera un soi de sindicalist.

Plecase apoi pentru o săptămână într-un mic sat de lângă Cienfuego, la 150 de kilometri de Havana. Diana rezistase trei zile. Îşi petrecea nopţile răsucindu-se în patul umed din camera fără aer condiţionat. De atâta dorinţă o durea pântecul. Niciodată nu-şi închipuise că dorinţa poate îmbrăca forme atât de violente. La ea acasă, în Africa de sud, problemele carnale rămâneau nemărturisite.

Într-o dimineaţă nu mai rezistase şi se urcase într-un autobuz oribil plin de ţărani care mergeau la Cienfuego. Serge o aştepta. Mâncaseră omletă într-un mic restaurant, apoi ea avusese chef de o plimbare pe câmpurile cu trestie de zahăr. O posedase ca un animal pe un maldăr de trestii mirosind dulceag. Dacă i-ar fi propus aşa ceva şi înainte de restaurant,

ar fi acceptat. Nu avea importanță locul, dorea să-i simtă vigoarea în interiorul ei.

Când nu făceau dragoste, părea detașat, inaccesibil și cu gândul departe. Cu toate acestea, reușise și ea să-l facă să strige de plăcere.

Cu asta se mândrea cel mai tare.

Zece zile mai târziu fusese nevoită să se întoarcă în Mexic, și simțise că viața ei nu avea să mai fie aceeași. Era îngrozitor de nefericită la gândul că nu avea să-l revadă pe Serge, să afle vești de la el. Cu inima strânsă, îl întrebase:

— Când ne vom revedea?

Serge surâse și comandă două „Cuba libre".

— Niciodată.

Diana amuțise mai întâi, de parcă cineva o cufundase în apă înghețată, apoi se agățase de brațul lui gol:

— De ce? Pot rămâne aici, dacă vrei.

Era gata să taie trestie de zahăr, sau să facă orice altceva. Hipnotizată de ochii negri ai lui Serge, aștepta verdictul.

— Eu nu rămân aici...

— Pot să vin după tine. Fac orice!

O privise lung, apoi clătinase din cap.

— Nu vei fi în stare.

Diana se agățase de el, implorându-l. În sfârșit, el spusese:

— Trebuie să mă ajuți în munca mea...

* * *

Soneria ascuțită a telefonului o smulse pe Diana din reverie. Îi trebuiră câteva secunde să-și dea seama unde se afla, să iasă de sub duș și să ajungă la aparatul antediluvian. Auzi vocea lui James Kent.

— Aș vrea să cinez acasă, spuse americanul. Decât să mergem la Capri, mai bine veniți la mine. Unul dintre prietenii mei arde de nerăbdare să te cunoască...

— Cine?

James Kent avu un râs straniu și ascuțit:

— Ai să vezi, e o surpriză. E bine la șapte?

Ea intui o amenințare în vocea lui și vru să spună nu, dar ar fi fost și mai periculos. Pe de altă parte, numai la gândul că americanul roșcovan avea să o atingă, i se făcea rău...

Asta făcea parte însă din noua ei viaţă... Pericol şi frică.

La început, se amuzase copios. Oamenii care se ascundeau, bombele, banii pe care trebuia să-i scoată peste graniţă. În plus, îl avea pe Serge. Se întâlneau în secret la două, trei săptămâni. De fiecare dată, magia era aceeaşi. Când se desprindea din braţele lui, Diana era gata să facă orice. Trăia ca în vis, având senzaţia că participă la un joc uşor pueril. Nu se gândea decât la momentul în care Serge se întindea lângă ea şi o poseda. Ştia că nici un alt bărbat nu-i putea stârni simţurile cu aceeaşi intensitate, de parcă sexul ei se transformase într-un mulaj potrivit unei singure persoane...

Ca să se convingă, încercase într-o zi cu un băiat frumos întâlnit în avion. Fusese o catastrofă. În comparaţie cu scula falnică de care nu se mai sătura, ceilalţi nu existau.

La un moment dat, fusese nevoită să fugă în plină noapte şi înţelesese că depăşise o graniţă pe care nu o mai putea trece înapoi. Nu le mai scria nici părinţilor, la Pretoria, rupsese toate relaţiile cu vechii prieteni. Întoarsă în Cuba, văzându-şi fotografia pe listele FBI-ului, fusese cuprinsă de un soi de mândrie amestecată cu frică.

Înainte de a-l cunoaşte pe Serge, nu făcuse politică. Acum ştia că lucrează pentru Est, dar l-ar fi ajutat şi pe Necuratul, dacă ar fi ştiut că Serge era acela. Un singur lucru o stânjenise: fusese nevoită să se afişeze cu Storkeley Carmichael, dar această barieră fusese şi ea depăşită atunci când Serge îi ceruse să se culce cu şeful Panterelor Negre. Nici măcar nu-l dorise, dar aşteptase cu răbdare ca Serge să şteargă orice formă a contactului cu bărbatul de culoare.

Adevăratul coşmar începuse atunci când se reîntorsese în Cuba, după un transport de arme spre Guatemala.

Serge dispăruse. Nimeni nu ştia unde se afla. Îi lăsase doar câteva cuvinte:

„Plec pentru mai multe luni. Poate că nu ne vom mai revedea. Mulţumesc. Jorge."

Semna întotdeauna mesajele în acest fel.

Diana crezuse că înnebuneşte, alergase pe la toate birourile, făcând orice demers posibil. Nu ar fi părăsit Cuba dacă un bărbat pe care îl văzuse în compania lui Serge nu i-ar

fi spus într-o zi că ar fi putut afla veşti despre el în Algeria... Diana plecase imediat la Alger. Din fericire, avea destui bani. Părinţii ei continuau să-i trimită, şi nu puneau nici o întrebare.

După două luni de eforturi descoperise că Serge se afla în Ceylon, dar nu ştia unde anume. Făcuse cele mai abjecte lucruri ca să obţină numele celui care ştia unde se afla iubitul ei.

Sosirea Dianei în Ceylon avusese efectul unei bombe. Cel la care fusese trimisă, voia să o silească să plece cu primul avion, şi să renunţe să-l vadă pe Serge. Mai întâi se jurase că cineva o minţise şi că neamţul nu se afla acolo, dar Diana nu înghiţea aşa ceva când era vorba de amantul ei.

„Îl voi găsi, spusese ea, chiar dacă trebuie să rămân aici un an."

Privirile ucigaşe ale interlocutorului ei nu o înfricoşaseră. Se obişnuise de multe luni cu violenţa. Îl prevenise calmă:

„Am să scriu o scrisoare. Dacă mi se întâmplă ceva, veţi avea necazuri..."

Se despărţise de el fără să-şi ia măcar rămas bun.

Peste trei zile, primise un telefon la hotel. Era Serge. Ar fi urlat de bucurie. Se întâlniseră într-un colţ întunecat de pe Galle Green, şi nu putuseră măcar să facă dragoste. Serge se purtase rece şi dur, refuzând să-i spună ce făcea în Ceylon şi ordonându-i să plece.

Diana se încăpăţânase.

Se despărţiseră ca doi străini, dar la un moment dat, prietenul lui Serge, mult mai amabil, o convocase explicându-i că dacă tot era în Ceylon, putea fi de folos. Serge dorea să intre în contact cu liderii docherilor din portul Colombo. Pionul principal era Raj Buthpitya, un aşa zis fotograf, în realitate un gangster.

Diana pricepuse repede şi acceptase. Restul fusese foarte uşor. A doua zi se prezentase la studioul foto al ceylonezului. Era un tip venal, care în scurt timp devenise nebun după ea. Diana fusese instruită să-i răspundă cu aceeaşi pasiune, dar să nu se culce cu el. Raj se mulţumea cu priviri, cu mângâieri. Diana era atât de departe de universul lui mizerabil...

Apoi apăruse James Kent, pe care îl întâlnise la un cocteil. Fără să ştie cum, prietenul lui Serge aflase şi o „sfătuise" să se lase sedusă de oficialul CIA.

Încă o dată, Diana fusese nevoită să-și înfrângă dezgustul. Luciditatea o făcea să-și dea seama că bărbații erau înrobiți de corpul ei, așa cum era ea de Serge. Scopul oficial al sejurului fiind cercetările arheologice, avusese ocazia să cunoască multă lume din Colombo.

Viața ei avea însă doar un țel: să-l vadă din nou pe Serge și să facă dragoste cu el, fie numai și pentru o oră.

Cu o săptămână înainte de accidentul lui Andrew Carmer, prietenul lui Serge o anunță că în sfârșit avea permisiunea să-l vadă, dar că acesta nu se putea deplasa la Colombo. Drumul până la mănăstirea pierdută în junglă i se păruse interminabil, dar bucuria revederii o făcuse să uite...

Din nefericire, totul se terminase cu o dramă. Nu știa dacă avea să-l mai revadă pe Serge, dar nu voia să părăsească Ceylonul.

Se șterse cu grijă, folosi un deodorant solid, se parfumă pe gât și își puse un slip și un sutien. De parcă l-ar fi așteptat pe Serge...

Brusc, își aduse aminte de tonul straniu al lui James Kent. De la moartea oribilă a celui care o spionase, era tot timpul în alertă. Kent era un tip bizar. După ce bea devenea un alt om: brutal, cinic, acrit de toate. Ezită din nou.

În definitiv, nimic nu o obliga să se ducă. Apoi se gândi la Serge. Probabil că s-ar fi supărat. Trebuia să-i fie de folos, odată ce rămăsese în Ceylon. Fiind agent CIA, James Kent știa anumite lucruri.

Înainte de a pleca, deschise șifonierul și luă singurul cadou pe care îl primise de la Serge.

James Kent puse mâinile pe masă, încercând să le oprească tremurul. În micul living era o căldură sufocantă, și nu aprinsese lumina din cauza insectelor. În fața lui zăcea o sticlă goală de J & B. Iritați de alcool, ochii îl ardeau.

Tresărea la fiecare zgomot venit de afară. Cine avea să vină primul, Diana sau Malko?

Își dorea din toată inima să fie Malko. De fiecare dată când se gândea la tânăra sud-africană, simțea cum îl cuprinde furia. Cu aerele ei de sfântă, reușise să-l păcălească. Ar fi dat orice să nu o mai revadă, dar în același timp voia să-i dovedească lui Malko cine avusese ultimul cuvânt.

Țârâitul soneriei îl luă prin surprindere. Rămase încremenit câteva clipe, apoi se ridică greoi. Ca să nu fie deranjat, își trimisese servitorul la cinema, dându-i chiar cinci rupii.

Ameți și se sprijini de masă înainte să se ducă să deschidă. Își repeta cu disperare că trebuia să-și păstreze sângele rece, că numai prin forța inteligenței se putea răzbuna pe Diana. Se simțea de parcă i se lichefiase creierul. Înainte de a apăsa pe clanță, se rugă în sinea lui: dă Doamne să nu fie ea...

* * *

Când ușa se deschise pe neașteptate, Diana se dădu ușor înapoi. Își dădu seama imediat că n-ar fi trebuit să vină, dar era prea târziu. Zâmbi și întinse buzele spre gura care puțea a alcool. Americanul o strânse imediat în brațe, încercând să-i desfacă dinții cu limba lacomă. O pipăi pe sub rochie, ajungând la slip. Stupefacția Dianei se transformă în indignare, și îl respinse pe James Kent.

— De ce nu ați aprins lumina?

Americanul rânji:

— Doar nu vă e frică să stați cu mine pe întuneric?

Ea râse fals. I se făcuse cu adevărat frică. James Kent apăsă întrerupătorul. Clătinându-se pe loc, o privea pe Diana îmbrăcată în rochia ușoară. Era extrem de ispititoare. Fata zări sticla golită. Niciodată nu-l văzuse atât de beat. În plus, privirea lui fixă și ticurile pleoapelor o înfricoșau.

James se repezi la ea și o apucă de șolduri, înfigându-și degetele în carne. O împinse până la masă, făcând-o să se aplece pe spate. Ea se zbătu furioasă.

— James, ce s-a întâmplat?

Chipul americanului era la câțiva centimetri de ea. Ochii îi erau ficși și respirația șuierătoare. Dacă Diana nu s-ar fi opus, furia și turbarea i-ar fi dispărut ca un fum, și ar fi fost învins încă o dată. Apăsă și mai tare.

— Asta nu-ți aduce aminte de nimic?

Înnebunită, Diana încercă să scape. James Kent îi frământă cu răutate carnea tare a șoldurilor. Ea strigă.

— James, sunteți nebun! Lăsați-mă să plec.

Brusc, casa întunecată, tăcerea și beţivul lubric și agrsiv îi inspirau o teamă atroce.

Pe neașteptate, James Kent îi dădu drumul. Ea își trase rochia pe coapse. Bărbatul se înclină comic în fața ei și spuse pe un ton aproape normal:

— Vă cer scuze, un gentleman nu se poartă așa cu o doamnă.

Ea îl privi, zărind în ochii lui sclipiri de răutate. Cu toate acestea, vocea calmă și faptul că o lăsase în pace, o făcură să se liniștească. Trebuia să fugă din vilă. Brusc el se năpusti din nou, și pe un ton încordat îi spuse:

— Numai că tu nu ești o doamnă, tu ești o ticăloasă!

O lovi cu atâta repeziciune că nu avu timp să se ferească. Ameţită, Diana căzu lângă perete. Obrazul și ochiul i se umflaseră. James se repezi la ea și o ridică, plesnind-o cu toată puterea. Capul i se bălăngănea de la stânga la dreapta, și i se păru că o aude urlând, deși nu se auzi nici un sunet.

James Kent o apucă de gât cu mâna stângă și începu să o lovească de perete:

— Ticăloaso, ticăloaso, ai să-mi explici tot.

Pentru că aluneca, o prinse cu cealaltă mână din dreptul sexului și o lipi de perete. Diana urlă. James Kent se apropie și îi șuieră la ureche:

— Dacă strigi, te strâng de gât.

Îi dădu drumul la fel de brusc cum o atacase și o privi atent, încercând să-și recapete suflul. Avea ochiul stâng închis și umflat și maxilarul inflamat. James Kent își contemplă opera cu satisfacție.

Diana încercă să-și astâmpere tremurăturile.

— Bine James, dar ce v-am făcut? Ce s-a întâmplat? Explicați-mi.

Americanul o apucă de încheietura dreaptă și o răsuci. Diana strigă de durere. Acea violență gratuită o zdrobea, împiedicând-o să se apere și să gândească. Ar fi făcut orice

numai să fie lăsată în pace. James Kent o așează cu forța pe un scaun și aruncă pe masă un plic gros.

— Bine, să stăm de vorbă, spuse el cu răutate. Mai întâi uită-te la astea.

Se repezi în bucătărie, de unde aduse un pumnal malaezian.

O privi batjocoritor deschizând plicul și scoțând fotografiile. Diana se albi la față. Nu se uită decât la una, și le puse pe masă. James se apropie de ea, mângâindu-i obrazul cu vârful pumnalului. Fata încercă să se dea înapoi, dar el se aplecă spre ea.

— Ai să-mi spui cine e tipul cu care te-ai culcat, și ce caută aici. Și mai vreau să aflu ce învârți TU în Ceylon. Dacă nu, îți scot ochii cu ăsta. Nu-mi place să fiu luat drept prost...

Diana Vorhund îl privi înnebunită:

— Cine a făcut aceste poze? întrebă ea cu o voce pierită.

Nu se gândea decât la asta. Din cauza ei, Serge era în pericol! Brusc, teama care îi tortura măruntaiele se transformă într-un curaj sălbatic. James era mult prea beat ca să observe schimbarea. O trase violent de părul blond.

— Unul care te privea făcând amor, spuse el. Deci? Cine este tipul?

Ea nu răspunse.

James Kent o apăsă cu vârful pumnalului sub ochi, ținând-o nemișcată cu cealaltă mână.

— Știi cine sunt, spuse el pe un ton scăzut și înăbușit. James Kent, consilier III, însărcinat cu probleme de securitate. Știi ce înseamnă asta. Pot să fac ce vreau, pentru că nu risc nimic. În cel mai rău caz, mă vor expulza din afuristia asta de țară. Vorbește, deci, sau îți scot ochii.

Diana simți cum lama îi pătrunde în piele.

— Sunt de mult timp la curent că lucrezi pentru comuniști, târâtură, așa că ne învârtim în aceeași lume. Nu te teme, îl vom căuta și îi vom smulge testiculele...

Diana avusese timp să se gândească. Brusc, îi veni o idee. Nu-i mai era frică de James Kent. Voia doar să-l salveze pe Serge, dacă mai era posibil...

— Deci?

Disperată, ea spuse cu o voce sugrumată:

— Daţi-mi drumul, o să vă spun tot.

Pumnalul se îndepărtă. James Kent fu cuprins de o bucurie imensă. Până venea Malko, problema era rezolvată. Nu avea decât să-l prindă pe tip. Nu dădu atenţie gesturilor Dianei, care trăgea spre ea poşeta. Restul se petrecu foarte repede.

Când văzu pistolul Walther PPS din mâna tinerei femei, era prea târziu. Văzu doar o flacără portocalie şi simţi un şoc în umăr. James avea multe defecte, dar nu era laş. Se repezi spre Diana, în timp ce aceasta continua să tragă. Un glonţ îi traversă mâna şi se opri în maxilar. Alte două îl loviră în piept. Nu simţea durere, ci doar un soi de amorţeală în partea stângă.

Se clătină, încercând să ajungă la uşă. Cu braţul întins, Diana continua să tragă. Două gloanţe îl ratară cu puţin. Cu mişcări febrile încercă să deschidă uşa. Diana trase ultimul glonţ, care îl lovi drept în ceafă. James Kent rămase o cipă nemişcat, apoi se prăbuşi la pământ. Diana apăsa în continuare pe trăgaci, dar chiulasa se blocase şi încărcătorul era gol. Tremurând din toate încheieturile, dădu drumul pistolului.

James Kent era culcat pe spate, cu gura deschisă. Privirea îi era crucişă şi buzele fremătau fără să scoată vreun cuvânt. Când Diana se apropie de el, James nu schiţă nici o mişcare.

Simţind că i se taie picioarele, fata se prăbuşi pe un scaun, aruncând pistolul pe masă. Cămaşa lui James mustea de sânge. Nu rana şiroindă de la maxilar o impresionă, şi chipul imobil cu ochii divergenţi...

Diana izbucni în suspine, tuşind din cauza mirosului de cordită. Plânse minute în şir, cu capul pe braţe, fără să-i pese de ce s-ar fi putut întâmpla. Aşa se sfârşea povestea ei cu Serge începută la Havana Hilton... Străbătuse jumătate din lume, şi ajunsese să ucidă pe cineva în Ceylon.

Ce încurcătură! Se gândi la poliţie, la închisoare şi la James Kent care zăcea lângă ea în agonie.

Se ridică şi îngenunchie lângă el, ridicându-i capul, în ciuda repulsiei ce o invadase.

— James, James, spune ceva. Te rog să mă ierţi.

James nu răspunse. Cu toate acestea trăia încă. Pieptul i se ridica la intervale regulate.

— James, mă duc după ajutor, suspină Diana. Mă întorc, mă întorc.

Îi puse o pernă sub cap și se grăbi să-și ia poșeta de pe masă. Ochii îi căzură pe poze și se opri brusc. Știa ce avea de făcut. Totul căpătase sens. Trebuia să-l salveze pe Serge.

Își șterse ochii cu un șervețel, apoi luă arma și o puse în poșetă. Aranjă pozele în plic și fugi la ușă. În treacăt se privi într-o oglindă și ce văzu o sperie. Chipul îi era buhăit de plâns, era plină de vânătăi, buza de sus era umflată și privirea rătăcită. Cu toate acestea simțea cum crește în ea un curaj nebun.

Ca să poată ieși, Diana împinse corpul lui James Kent, care se rostogoli pe o parte. Trânti ușa și traversă în fugă grădina. Din fericire, afară era întuneric.

Capitolul XI

Malko îi aruncă şoferului o hârtie de cinci rupii şi sării din vechiul Morris. Făcuse aproape douăzeci de minute de la Galle Face şi până acasă la James Kent. Un autobuz roşu, bine şifonat, bloca Union Place. Avea trei pene de cauciuc. În lipsă de cric, şoferul mobilizase vreo douăzeci de tamili care icneau în cadenţă încercând să ridice osia. Până şi acoperişul era şifonat de parcă se dăduse peste cap de mai multe ori.

Vila era întunecată, dar Impala lui James Kent era garată chiar în faţa grilajului. Malko deschise poarta. Diana trebuia să fie deja acolo.

Din casă nu se zărea nici o lumină. Cuprins de un groaznic presentiment, traversă în fugă grădina şi bătu la uşă. Aceasta opuse rezistenţă, de parcă era blocată de ceva. Malko o lovi puternic cu umărul, căzând aproape în interior. Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina.

Corpul lui James Kent bloca uşa. Lovitura lui Malko îl întorsese pe spate.

— James!

Malko îngenunchie şi văzu ochii deschişi şi şaşii. Hainele rănitului erau pline de sânge. Dând la o parte cămaşa, Malko zări două găuri sângerânde pe piept: urmele gloanţelor. Lipindu-şi urechea de pieptul americanului Malko simţi bătăile slabe ale inimii. Nu era mort.

Bulversat, se ridică. Unde era Diana? Cine îl împuşcase pe oficialul CIA? Zări două tuburi goale şi le adună de jos: proveneau dintr-o armă de calibru 22, un pistol cu ţeavă lungă folosit de obicei de femei... Cel mai important lucru era să-l salveze pe James Kent, dacă mai era timp... Cheile maşinii erau pe masă, alături de sacoul americanului.

Încercă să-l ridice, dar nu reuși: nu și-ar fi închipuit că James era atât de greu!

Începu să-l tragă de umeri, cât mai ușor posibil. Picioarele i se târau pe pământ, și pe drum americanul își pierdu un pantof. Transpirat și gâfâind Malko ajunse la grilajul porții. James nu scosese nici un geamăt, nu schițase o mișcare, de parcă era deja mort. Sângele picura din răni.

Malko îl sprijini de perete și deschise portiera din spate a Impalei. Cu un ultim efort, reuși să-l salte pe James Kent pe bancheta din spate, apoi ocoli și împinse restul corpului în mașină. Din nefericire Green Path era absolut pustie.

Motorul Impalei porni imediat. Plimbându-se prin Ceylon Malko văzuse „Frazer Hospital" în apropiere de Queens Club, un spital rezervat albilor, cu toate că medicii erau ceylonezi. Singura șansă de a-l salva pe James era acolo. În momentul în care porni mașina, se întoarse și-l privi pe american: părea mort.

Malko forță cât putu bătrâna Impala. La intersecția străzii Mac Callum cu Lotus fu gata să strivească doi cerșetori și șterse un imens autobuz. Din cauza frânei, James Kent alunecă pe podeaua mașinii, și rămase acolo cu fața în jos.

Cinci minute mai târziu, Malko oprea în fața Spitalului Frazer, o clădire albă cu un singur etaj, în formă de U. La auzul claxoanelor lui furioase își făcură apariția două infirmiere, călugărițe engleze, și se repeziră la Impala. Malko îl scotea deja pe James Kent.

Cu ajutorul lor reuși să tragă afară corpul. Apărură în sfârșit doi infirmieri tamili, care aduseră o targă pe care puseră corpul inert al americanului. Malko intră în urma lor în spital.

Era mult mai cochet decât se așteptase. Clădirea avea două aripi, împodobite cu vase de flori, și pereții vopsiți în alb.

De pe targă, îl puseră pe James Kent pe un cărucior. Surorile se agitau în toate părțile. Doi medici de gardă, niște ceylonezi, apărură în fugă. Unul dintre ei se aplecă asupra lui James Kent, în timp ce o soră îi făcea o injecție în șold cu o seringă enormă. Cel de-al doilea medic se apropie de Malko.

— Ce s-a întâmplat?

Malko privea corpul inert al americanului.

— Nu știu exact, spuse el. Când am ajuns la el, l-am găsit fără cunoștință. Cineva l-a împușcat.

James Kent fu înfășurat într-un cearceaf imaculat, care se pătă imediat de sânge. Medicul care îl examinase, se îndreptă spre Malko. Avea chipul preocupat.

— Vom încerca să-l operăm, îl anunță el într-o engleză perfectă. Are un glonț în creier. Dacă reușim să-l extragem, va fi în regulă. Celelalte răni nu sunt mortale...

Îl privi pe Malko cu o anume suspiciune:

— Ați anunțat poliția?

Malko clătină din cap. Infirmierii împingeau căruciorul pe care se afla James Kent, îndepărtându-se pe coridor.

— Nu am avut timp. O fac acum.

Medicul îi făcu semn să se ducă în sala de așteptare, aflată la dreapta intrării, lângă o sală de mese goală.

— Așteptați acolo. Într-o oră, vom avea un rezultat. Una dintre surori va anunța poliția care va veni să vă interogheze.

Fără să-i răspundă, Malko se trânti într-un fotoliu. Cine îl împușcase pe James Kent, și de ce? Nu putea fi decât Diana. Trebuia să se întâlnească imediat cu Swanee... Ridicându-se din fotoliu, se apropie de una dintre călugărițele engleze de la recepție. Ea îl privi de parcă era Jack Spintecătorul. Malko îi surâse ușor jenat.

— Ați putea anunța Ambasada Statelor Unite? o întrebă el. Vreau să transmit un mesaj unei persoane care nu are telefon, și prefer să nu mă mișc de aici...

Din atitudinea ei, se vedea că preferă același lucru.

— Va veni poliția, îl avertiză ea pe un ton sec. Ar fi mai bine dacă ați rămâne aici ... Dacă vreți să scrieți un bilet, îl pot da unuia dintre băieți.

Malko scoase stiloul. Atitudinea lui o ungea pe inimă pe călugăriță, care adulmeca un scandal cel puțin la fel de răsunător ca împușcarea soției ambasadorului Birmaniei de către un bărbat, despre care lumea spunea că îi era amant.

Dacă ar fi știut cum stăteau lucrurile în realitate...

* * *

Diana Vorhund bătea de două minute la intrarea din spate a birourilor Aeroflot. Programul se terminase, dar Diana știa că

cel care îl cunoștea pe Serge, Ivan Gontcharoff, director adjunct al companiei, lucra deseori până la orele târzii ale serii. Era singura persoană la care se putea duce. Cu sufletul la gură, se sprijini de ușă suspinând convulsiv. Fugise din Green Path, fără măcar să-i treacă prin cap să ia un taxi!

În treacăt, fusese tentată să arunce pistolul în Lacul Sclavilor, dar până la urmă îl păstrase, fără să știe prea bine de ce. În momentul în care se pregătea să bată din nou, ușa se deschise în sfârșit și apăru Ivan Gontcharoff, în cămașă și cu ochelarii pe frunte.

La vederea tinerei sud-africane, rusul încremeni, apoi o apostrofă pe un ton scăzut și extrem de violent.

— Ce s-a întâmplat? Ce căutați aici?

Înțepenit de neliniște, contempla chipul tumefiat al fetei, vânătăile de pe gât, ochiul drept închis și buza umflată. Părea că fusese călcată de un cilindru compresor. Rusul avu presentimentul unei catastrofe...

În câteva fraze întretăiate, Diana îi povesti și îi întinse apoi plicul cu fotografii. Ivan Gontcharoff aruncă doar o privire, dar îi fu de ajuns.

— Au negativele? întrebă el pe un ton sugrumat.

Ea dădu din cap afirmativ.

Rusul amuți, cu mintea golită de gânduri. Avea și de ce să înnebunească: milioane de ruble investite și luni de eforturi pierdute din cauza unei idioate mândre de corpul ei. La fel se întâmplase și cu colonelul Abel care fusese arestat din cauza bețivului acela de Haynamen. Diana văzu lucirea criminală din ochii albaștri, dar nu se clinti. Era mult prea obosită. Cu atât mai bine dacă o ucidea.

— Trebuie să-l anunțăm pe Serge, murmură ea.

Gontcharoff o apucă de piept și o zgâlțâi în tăcere.

— Ați făcut o nebunie venind aici! Plecați imediat.

Diana izbucni deodată în suspine necontrolate. Ivan Gontcharoff își dădu seama că în starea în care era, putea fi capabilă de orice, inclusiv să se ducă la poliție.

— Ne vom întâlni, spuse el, în fața statuii lui Buddha de la intersecția străzii Bullers cu Red Avenue. Luați un taxi.

O împinse brutal și închise ușa. Pentru următoarele ore avea nevoie de tot antrenamentul lui de ofițer superior GRU ca

să nu-şi piardă sângele rece. Asta doar în cazul în care situaţia mai putea fi restabilită.

* * *

Malko măsura pentru a suta oară cu pasul pătratele de mozaic din sala de aşteptare. Lângă el, John Lemon, consulul Statelor Unite trăgea dintr-o ţigară neaprinsă. Nu-l agrea prea mult pe James Kent nici Central Intelligence Agency, şi ştia foarte bine că atentatul asupra consilierului III era legat de îndeletnicirile lui ascunse...

James se afla de o oră şi jumătate în sala de operaţii ermetic închisă.

Nu era un semn bun.

Fără prea mare tragere de inimă consulul îl disculpase pe Malko faţă de comisarul de poliţie ceylonez, politicos şi jenat. Îi fuseseră înregistrate doar declaraţiile, indicându-i-se să se prezinte a doua zi la secţie pentru o declaraţie mai completă. Consulul intervenise în acest moment...

Ce făcea Swanee? Mesagerul se întorsese de mult. Malko ar fi dat orice ca să poată povesti cuiva ce se întâmplase, dar consulul nu era persoana potrivită.

La un moment dat, pe culoar se produse agitaţie. Malko şi consulul se ridicară şi văzură cum căruciorul era dus într-o cameră. Alergară într-acolo, lovindu-se de un medic îmbrăcat încă în ţinută de sală, cu masca şi halatul verde pătate de sânge: un ceylonez cărunt şi cu trăsături regulate. Acesta îi privi ţintă pe cei doi cu un aer întunecat:

— Nu am reuşit să-i extragem glonţul pătruns prin ceafă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Malko.

Sprijinit de peretele coridorului, medicul aprinse o ţigară. Părea obosit şi preocupat:

— Sunt puţine şanse de a-l salva, şi poate că e mai bine. Dacă trăieşte ar fi doar o legumă ... Leziunile de pe creier sunt ireversibile...

— Dumnezeule, murmură consulul.

Pentru prima oară, din vocea lui răzbătea emoţia. Ceylonezul le indică o cameră de cealaltă parte a coridorului.

— Îl puteți vedea, dar este inconștient.
— Credeți că va mai vorbi?
Doar pentru un minut, se gândi Malko.
— Sunt puține șanse. Pe curând.
Ceylonezul se îndepărtă, și cei doi intrară în cameră.

* * *

Diana își încrucișă nervoasă picioarele lungi, încercând să-și oprească tremurul care o stăpânea de când îl împușcase pe James Kent. Ea care nu fuma niciodată, avea un chef nebun să aprindă o țigară.

— Știu că Serge e acolo, spuse ea cu disperare, și că eu îl cunosc. De vină este bărbatul acela blond. Cu toate acestea v-am avertizat, spuse ea violent. E vina dumneavoastră.

Ivan Gontcharoff își păstra cu greu sângele rece. Dacă Diana nu ar fi venit în Ceylon, nu s-ar fi întâmplat nimic. Acum era îngrozitor de periculoasă, și mai devreme sau mai târziu trebuia să se debaraseze de ea.

Până atunci, i-ar mai fi putut fi de folos.

— Dumneavoastră l-ați pus pe camaradul nostru Serge în pericol, remarcă el cu severitate. De vină este încăpățânarea idioată cu care l-ați căutat.

Diana Vorhund coborî privirea și nu răspunse. Mai vedea încă în fața ochilor corpul lui James Kent, și simțea greutatea pistolului din poșetă.

— Ce trebuie să fac? întrebă ea cu umilință. Cum îl pot ajuta pe Serge?

Ivan Gontcharoff o privi cu satisfacție. O adusese unde vroia el. Era gata să facă orice i s-ar fi cerut.

— Vom vedea, spuse el. Pentru moment, trebuie să vă ascundeți undeva unde să nu fiți găsită de poliție.

Rusul vorbea rar, accentuând fiecare silabă, de parcă nu era obișnuit cu limba. Cu toate acestea, cunoștea perfect engleza. Se întoarse spre Diana:

— Vă e frică?

Răspunsul de-abia se auzi.

— Da.

Câteva clipe domni tăcerea. Ivan Gontcharoff se gândi dacă nu era mai bine să o scoată din Colombo și s-o lichideze, cu Walther-ul pe care îl folosise să tragă în James Kent. Asta ar fi liniștit poliția ceyloneză, dar nu și pe americani, care erau foarte periculoși. În special bărbatul blond, care venise în locul lui Andrew Carmer.

Dacă dădea de Diana sau de bikku care trăsese în el, sistemul risca să se prăbușească. Serge era într-adevăr periculos, dar Ivan Gontcharoff avea deplină încredere în el. Germanii din est erau cei mai buni aliați.

Rusul puse mâna pe genunchiul Dianei și îi spuse cu un glas dulce:

— Nu vă temeți. Vom ieși și din asta; dar trebuie să faceți ce vă spun. Nu uitați că servim aceeași cauză.

Vocea calmă a rusului o liniști pe Diana. Se simți plină de admirație față de el. Câștiga puțin, riscând enorm, doar pentru un ideal, ca și Serge. Vru să se arate la înălțimea încrederii acordate.

— Suntem în pericol dacă ne vede cineva aici, remarcă ea.

Rusul surâse calm.

— Nu cine știe ce. Toate cuplurile nelegitime din Colombo vin aici. La plecare, trântiți ușa și fugiți. Dacă ne supraveghează cineva, va crede pur și simplu că sunt amantul dumneavoastră și că ne-am certat.

Neliniștită, Diana spuse cu o voce slabă:

— Unde să mă duc? Nu mă pot întoarce la mine acasă, mă va căuta poliția.

— Vă veți ascunde la Raj, spuse Ivan. Este cel mai sigur loc din Colombo.

— La Raj!

Fără să vrea, Diana se înfioră. Își amintea cu dezgust de mirosul de mosc al singalezului. Până în acel moment reușise să-l ducă cu vorba ...

— La Raj, repetă ferm Ivan Gontcharoff. Este singurul loc unde poliția nu vă va găsi. Și nici americanii.

Diana își mușcă buzele.

— Bine, zise ea pe un ton scăzut, mă duc la Raj.

— Să nu luați legătura cu mine, o sfătui Gontcharoff, am s-o

fac eu. S-ar putea să vă cer un serviciu imediat. Așa îl veți putea ajuta pe Serge.

Diana se învioră:

— O, da!

Pentru prima oară de la începutul discuției, Ivan Gontcharoff surâse.

— Ștergeți-o acum. Curaj.

Diana se răsuci și deschise portiera, apoi dispăru în întuneric. Ivan Gontcharoff rămase câteva clipe nemișcat, aplecat peste volan. Nu se aflase niciodată într-o asemenea încurcătură. În fața unor profesioniști, Diana nu ar fi rezistat nici cinci minute. S-ar fi aflat legăturile lui cu bonzii, și ar fi fost silit să-și facă imediat bagajele. Preferă să nu se gândească la faptul că americanii aveau pozele în care apăreau Diana și Serge.

* * *

Swanee năvăli în camera lui James Kent în momentul în care Malko închidea ochii americanului. Era îmbrăcată ca o europeană și nu-și fardase decât ochii.

Rămase câteva clipe lângă pat, fără să scoată o vorbă, apoi se apropie de Malko.

— De-abia am fost anunțată, explică ea. Eram la prietenul meu. Am venit imediat... E oribil.

Malko suspină:

— Ar fi fost la fel dacă veneați mai devreme. De o jumătate de oră electro-encefalograma este plată... Este menținut artificial în viață, în speranța unui miracol imposibil... Veniți. Nu mai avem ce face.

Pe hol, îi povesti ce se întâmplase în cursul serii. Swanee se posomorî.

— Fata e de vină, spuse ea; trebuie s-o găsim. Mă ocup imediat. Nu va fi greu.

Ardea de nerăbdare. Malko se opri o clipă la recepție ca să anunțe moartea lui James Kent și o urmă pe Swanee la Mercedes. În ochii ei negri lucea ceva ce nu mai văzuse niciodată: frica.

— Dacă aţi fi fost acolo, v-ar fi ucis şi pe dumneavoastră, murmură ea.

Malko fu mişcat de tonul ei sugrumat.

— Poate că n-a fost ea, spuse el. Nu văd ce motiv ar fi avut. Ştie că avem negativele. Era inutil să le fure...

— Trebuie s-o găsim, spuse Swanee pe un ton dur. O vom face să mărturisească adevărul.

— De ce sunteţi atât de preocupată de situaţie? o întrebă Malko. Nu este cauza dumneavoastră, nu câştigaţi bani din asta şi vă riscaţi viaţa.

— Mă plictisesc la Colombo, spuse Swanee, şi toată lumea are nevoie de o cauză. Nici dumneavoastră nu sunteţi american...

Malko surâse ostenit:

— Nu, dar sunt un mercenar de lux. Lucrez pentru CIA doar ca să-mi refac castelul. Aceasta este cauza mea.

Brusc Swanee se lipi de Malko. Îşi apropie gura de el, mângâindu-i buzele cu limba ascuţită. Îl apucă de ceafă, sărutându-l violent până îşi pierdură amândoi răsuflarea. Rochia scurtă i se ridicase, şi Malko zărea pentru prima oară coapsele fusiforme şi brune. În momentul în care puse mâna pe pielea elastică, Swanee se încordă şi se îndepărtă.

— Nu vreau să faceţi o experienţă etnologică cu mine, zise ea. Dacă aş fi avut pielea albă nu m-aţi fi dorit ...

Uite unde se ascundeau complexele ...

— Atunci de ce m-aţi sărutat? întrebă Malko.

Swanee îşi aranjă uşor părul şi puse punctul pe i.

— Pentru că am impresia că m-am îndrăgostit de dumneavoastră.

* * *

Raj Buthpitya lăsă grăbit din mână farfuria cu linte şi scotoci sub pat după o veche puşcă de vânătoare cu ţevile retezate, arma lui favorită. De la trei metri avea un efect distrugător. În micul atelier foto era o căldură sufocantă, care îl deranja chiar şi pe Raj, dar era bârlogul lui şi se simţea bine acolo. În plus, era la doi paşi de York Street, centrul oraşului Colombo.

Coborî precaut pe scara şubredă şi îşi plimbă privirea pe uşă de parcă ar fi putut să vadă prin ea. Cine putea fi atât de târziu? Obişnuiţii casei râcâiau dar nu băteau niciodată.

Arucă repeđe o pânză peste maldărul de peşti uscaţi de lângă masă şi se apropie de uşă fără zgomot.

— Cine e?

Vorbise în engleză. O voce de femeie îi răspunse imediat:

— Eu, Diana.

Raj crezu că nu auzise bine. Diana, la o asemenea oră! Ascunse arma sub nişte ziare vechi şi deschise uşa. Regreta că nu purta ochelarii pătraţi cu lentile negre, care împreună cu bărbuţa îi dădeau un aer misterios, dar nu se mai duse să-i ia.

Diana stătea în cadrul uşii. La vederea chipului maltratat, Raj scoase o exclamaţie de uimire.

— Nu-i nimic. O ceartă.

Ea traversă camera şi urcă scara abruptă care ducea la culcuş. Raj se ţinu după ea. Diana se aşeză pe patul pus direct pe duşumea. Mişcarea făcu să i se ridice rochia, dezgolind complet coapsele până la triunghiul alb al slipului. Ea nu dădu atenţie, ignorând privirea flămândă a ceylonezului. Acesta se felicită în sinea lui că rămăsese cu bustul gol. Auzise mereu că asta le excita pe femei. Pielea brună lucea de sudoare. Îşi trecu nervos limba peste buze şi puse cu discreţie farfuria cu linte sub pat. Nici măcar în visele lui cele mai nebuneşti n-ar fi crezut că Diana cea inaccesibilă va poposi într-o zi la el. Aceasta aprinse o ţigară şi suflă încet fumul. Încerca să se obişnuiască cu apartamentul mizerabil. Era plin cu de toate, proiectoare, două aparate de fotografiat pe trepieduri, fundaluri din hârtie, diverse lăzi. La un moment dat îşi dădu seama că putoarea din cameră avea iz de peşte uscat, de parcă s-ar fi aflat printre docuri.

— Aveţi peşti aici?

Raj izbucni în râs şi îi arătă maldărul de peşti. Diana nu înţelegea.

— Îi mâncaţi?

Înveselit, Raj apucă un cuţit şi despică unul dintre peşti în două, pe lungime. Scormoni cu degetele şi scoase un pachetel minuscul din plastic, pe care îl aruncă pe genunchii Dianei.

În interior se aflau niște pietricele albastre. Ea ridică privirea spre ceylonez:

— Ce sunt astea?

— Safire, explică el plin de importanță. Le scoatem din țară prin contrabandă. Valorează milioane de rupii.

Era mândru de viclenia lui, dar nu-i putea oferi Dianei nici măcar o bere călduță. Se temu brusc că se va răzgândi și va pleca și se așeză din nou pe pat lângă ea.

Diana întoarse spre el chipul tumefiat.

— Raj, aș vrea să vă cer un serviciu. Aș putea rămâne aici câteva zile?

Raj crezu că leșină. Nu o întrebă de ce.

— Cât timp veți dori, spuse el cu o voce sugrumată.

O mânca din ochi, fără să îndrăznească să spună mai mult. Diana se gândi că datorită rănilor ar fi putut să mai câștige o zi. Nu era prea apetisantă...

Raj însă îi puse o mână șovăielnică pe șold, înfigându-și degetele în carnea elastică. Nu avea curajul să aștepte. Era mult prea frumos. Simpla atingere o făcu pe Diana să se cutremure de dezgust. Vru să se ridice și să plece, numai că nu avea alt loc unde să se ducă.

Mâna deveni mai îndrăzneață și urcă înspre piept, apucând un sân. Cu spatele lipit de perete, Diana încerca să-și controleze respirația ca să nu urle. Bărbatul se frecă puțin de ea și Diana puse mâna pe pantalonul slinos, chiar lângă umflătura sexului.

Inima lui Raj bătea atât de tare de emoție, încât dacă Diana i-ar fi cerut să atace singur în plină zi Banca Ceylonului, ar fi făcut-o. Tremura de dorință.

Degetele murdare ale ceylonezului căutară sfârcurile prin materialul ușor al rochiei și le frământară. Nu îndrăznea să o sărute pe Diana.

Cealaltă mână urcă ușor de-a lungul picioarelor tinerei. Când ajunse la rădăcina coapselor, își ținu răsuflarea. Diana tremură și el luă asta drept încurajare. Mâna dispăru sub rochie, mângâind pântecul sud-africanei.

Cu mâna cu care ținea sânul o împinse spre spate, făcând-o să se întindă pe pat.

Cu ochii deschiși, Diana nu opunea nici o rezistență. Se gândea cu disperare la Serge, la mâinile lui, la sexul lui, încercând să se sustragă atingerii odioase. Aproape gemu când Raj începu să-i frământe coapsele. Auzi zgomotul fermoarului și simți imediat căldura partenerului.

Raj o frământa, o mângâia, o dezbrăca. Fără să-i scoată rochia, îi smulse slipul și se prăvăli peste ea, astupându-i fața cu părul unsuros.

Ținând-o cu o mână pe după șale, nu văzu lacrimile Dianei în momentul în care o pătrunse avid, mormăind ca o fiară.

Docilă și resemnată, Diana îmbrățișă pieptul umed.

Avea mare nevoie de Raj Buthpitya.

Capitolul XII

— Astă seară, îl anunţă Swanee, ne vom întâlni cu cel care a tras în dumneavoastră. Se numeşte Ramasuighe, are 27 de ani şi face parte din congregaţia venerabilului Zahir.

Malko luă o înghiţitură de arak, care îi arse gâtul. Ar fi dat orice pentru o sticlă de Möet & Chandon. Din nefericire, şampania era un lucru rar în Ceylon. Îi simţea lipsa. Se obişnuise uşor, uşor cu prezenţa lui Siva, dar nu şi cu condimentatul curry preparat de tamilul lui Swanee. Tânăra singaleză era mai frumoasă ca niciodată, îmbrăcată într-un sari strălucitor de culoare roz, cu ochii de culoarea antracitului şi cu mâinile împodobite cu inele, dintre care cel mai simplu reprezenta salariul pe un secol al unui tamil de condiţie medie. De la Thépin încoace, Malko nu mai întâlnise o asemenea opulenţă... şi nici atâta inaccesibilitate.

Nu-i cunoştea decât pieptul şi gura, şi după cum decurgeau lucrurile, nu întrezărea nici o îmbunătăţire pe viitor.

Fără ea, însă, ar fi fost pierdut în Ceylon. James Kent avea să fie înmormântat a doua zi. Atribuţiile lui fuseseră preluate de adjunct, un tânăr absolvent al Universităţii Colombus, mai înclinat spre problemele de statistică decât spre poveştile de capă şi spadă. Malko nu se aştepta la ajutor din partea lui. Până când Washingtonul se hotăra să trimită întăriri, Malko putea foarte bine să moară otrăvit cu curry...

Din fericire, exista Swanee.

— Vorbiţi serios?

Cu picioarele strânse sub ea, tânăra singaleză ronţăia demn un fistic.

— Sunt foarte serioasă în afaceri, spuse ea. Pitti-Pitti a dat de el. A trimis mai mulți cerșetori la mănăstire. Bonzii nu au îndrăznit să îl arunce afară. L-a văzut pe cel care a tras în dumneavoastră. Restul a fost ușor. I-a transmis din partea mea că dacă nu era de acord să ne întâlnim și să vorbească, îl voi denunța la poliție...

În fața unei asemenea candori, Malko tresări:

— Nu amestecați poliția în asta...

Swanee surâse suav.

— Prietenul meu Siri dă o sută de mii de rupii comisarului șef din Colombo, ca să nu aibă necazuri.

Malko se uita cu un soi de admirație la Swanee, instalată comod pe un fotoliu de pe verandă.

— Sunteți o femeie periculoasă... Ce s-ar fi întâmplat dacă i-aș fi sucit gâtul drăguțului de Siva și v-aș fi violat? Asta pentru o experiență etnologică mai completă...

Tânăra surâse rece:

— N-ați fi ajuns viu la aeroport. Pitti-Pitti nu v-ar fi lăsat să plecați.

— Credeți?

— Cerșetorii lui v-ar fi tăiat în bucăți, v-ar fi scos ochii, v-ar fi smuls părțile sexuale și ar fi aruncat rămășițele la crocodili. Sunt cu sutele și nu au ce pierde. Singura lor speranță este să se reîncarneze într-un animal nobil, o cobra sau un elefant.

Conversația devenea periculoasă.

— Și Diana? întrebă Malko.

Swanee se posomorî. Verificase deja de două ori și nu se întorsese la ea acasă.

— Încă nu știu nimic. A dispărut.

— N-ar putea să fie la Raj?

— Sigur, dar e dificil de intrat la el. Are mereu obiecte de valoare și nu lasă înăuntru pe nimeni. Poate că se ascunde acolo. Am să aflu. Oamenii lui Pitti-Pitti îl supraveghează...

Malko se uită la ceas și mai bău puțin arak. Nu putea totuși înlocui o votcă bună și tare, cu multă gheață, sau o cupă de Dom Pérignon.

Ora unu și jumătate. Căldura ar fi deshidratat și o salamandră. Trebuia să se ducă la ambasadă să trimită niște

cablograme la Washington. Fotografiile misteriosului bonz fuseseră trimise cu o cursă UTA încă din ajun, pentru o eventuală identificare.

Se ridică.

— Mă duc la ambasadă. N-aţi vrea să bem un pahar la Galle Face pe la şase? După aceea mergem să-l găsim pe bonz.

Nu-i venea încă să creadă. Era prea frumos, la câte lucruri stranii se petreceau în Ceylon.. Ce făcea oare acel alb într-o mănăstire pierdută în jungla? Din ce motiv îi alunga pe străini, mergând până la crimă? Îl neliniştea faptul că fusese amantul Dianei, o agentă care lucra pentru puterile estice.

Oricât îşi chinuia mintea, Malko nu vedea raţiunea acelor crime.

Ieşind din vilă, dădu peste Pitti-Pitti care aştepta la umbra unui palmier mare. Ologul nu-i dădu prea mare atenţie. Aşadar, Swanee nu glumise...

* * *

Ivan Gontcharoff contempla cu un aer absent documentele de încărcătură pentru următorul TU-154 cu direcţia Moscova. Avea exact două ore şi jumătate ca să acţioneze. Oricare ar fi fost decizia, ea comporta riscuri enorme. O adevărată ruletă rusească. Privi prin geamurile biroului agenţiei Panam, aflat pe cealaltă parte a străzii.

Oare omologul lui avea probleme similare?

Ofiţerul GRU mâzgăli distrat o hârtie. Până ar fi codat un telex pentru Moscova şi ar fi primit răspunsul, ar fi fost prea târziu.

Viitorul eşafodajului rusesc în Ceylon putea depinde de decizia pe care avea să o ia. Se simţi deodată extrem de important şi în acelaşi timp copleşit de teroare. Dacă se înşela, nu mai putea recupera nimic.

Îşi puse sacoul şi îşi înnodă cravata, apoi luă dintr-un sertar în permanenţă încuiat un amortizor. Deşurubă o extremitate şi puse pe birou toate piesele componente. Luă un prezervativ de cauciuc şi le introduse în el, punând apoi totul la loc în tub. Era

o șmecherie care diminua și mai tare zgomotul. Puse amortizorul în buzunar. Trecând pe lângă Valinin, adjunctul, îi spuse în rușește:

— Plec pentru zece minute.

Lucrurile mergeau bine la Aeroflot, și o asemenea absență nu conta. Compania avea doar două zboruri pe săptămână, iar angajații ruși știau că locotenent-colonelul Ivan Gontcharoff de abia putea deosebi un zmeu de un avion cu reacție. Nu pentru asta era în Ceylon.

Ajuns la soare, Ivan Gontcharoff se gândi cu amărăciune la cei cinci sute de ruși de la ambasada de pe Flower Street. Niște oameni drăguți și inofensivi, însărcinați cu stabilirea relațiilor de prietenie cu singalezii și cu defăimarea amicilor chinezi. Lui îi revenea treaba cea mai murdară.

Distrat, aproape că dădu peste un puști plin de bube, cu mâna întinsă și cu privirea rugătoare.

Înjură și își continuă drumul.

* * *

Diana opri bătrânul Morris la câțiva metri de mănăstirea de pe Buller's Road și continuă drumul pe jos. Se întreba dacă mașina avea să mai pornească. La fiecare hop, mai pierdea un șurub, dar era tot ce putuse Raj să găsească. După două zile, era prima oară că părăsea cotlonul împuțit al singalezului. Primul lucru pe care îl făcu fu să respire cu nesaț aerul călduț.

Fața i se dezumflase, dar urmele de pe gât rămăseseră.

Ajungând în dreptul gardului scund al mănăstirii, fu cuprinsă din nou de panică. Nu era posibil, trăia un coșmar.

Se opri, pentru că genunchii îi tremurau foarte tare.

Bătu de mai multe ori în poarta de lemn și așteptă. După un timp care i se păru nesfârșit, poarta se deschise și un bonz bătrân o privi bănuitor. Cu rochia foarte scurtă și părul blond lăsat pe umeri, Diana nu prea semăna cu o reîncarnare a lui Buddha... Cu gura uscată, ea reuși să scoată câteva cuvinte.

— Ramasuighe, vă rog?

Pentru că interlocutorul ei nu părea să priceapă, ea scoase o hârtie pe care era scris ceva în singaleză și în engleză, și i-o

întinse bătrânului bikku. După ce o descifră, acesta dădu din cap și o pofti pe Diana într-o curte mică și cu nisip pe jos. În față se afla nelipsitul Dagoba...

Bikku dispăru într-una dintre clădiri, lăsând-o pe Diana în plin soare. Transpirația îi șiroia pe coapse, pe frunte, pe piept. Își dorea cu ardoare să fie o greșeală, să se întâmple orice, dar Ramasuighe să nu vină.

Tresări. În spatele ei se deschisese o ușă.

Bătrânul bikku îi făcu semn să intre. Travesară o galerie, pătrunzând într-o curte interioară. Era o mică grădină tropicală, împodobită cu un soi de palmier imens. Sub el stătea un bikku, cu mâinile ascunse sub roba amplă de culoarea șofranului. O privi bănuitor pe tânăra femeie, vizibil la fel de speriat, și nu scoase nici un cuvânt. Bătrânul bikku dispăru în galerie, lăsându-i singuri.

Diana înaintă spre el, dându-și seama că fizicul ei nu-l lăsase indiferent... În spatele ochelarilor, sclipirea ochilor bonzului avu ceva foarte pământean.

— Am venit să vă iau, îl anunță ea...

— Unde?

Ramasuighe clipea ca o bufniță orbită de lumină.

Diana se sili să surâdă, cu toate că avea chef să urle și să fugă de acolo.

— Veți fi în siguranță acolo. Mergem cu mașina.

În privirea bonzului luci o undă de interes. Nu se urcase niciodată într-o mașină particulară, ceea ce nu era de mirare, pentru că în Ceylon erau un lucru rar.

— Merg, spuse el.

Înțelegea binișor engleza. În momentul plecării, Diana își reaminti instrucțiunile. Simțea un soi de dedublare. Parcă nu ea era cea care acționa. Imposibil, era o străină, o dușmancă...

— Roba dumneavoastră, arătă ea cu degetul. Nu trebuie să o țineți pe umăr...

Pentru că bonzul nu părea să înțeleagă, îl apucă de haină și vru să-i descopere un umăr. Călugărul se apără cu putere și se smuci din mâna ei; indignată, Diana renunță imediat. În definitiv, nu avea prea mare importanță: puțină lume avea să-i vadă împreună.

— Atunci, să mergem, spuse ea întorcând privirea.

Tremuratul o apucă din nou. Respiră adânc de mai multe ori, amintindu-și de ochii negri ai lui Serge și se mai calmă.

Ramasuighe o urmă docil. Traversară din nou galeria și ajunseră în prima curte.

Bătrânul bonz care îi deschisese îi aștepta lângă poartă și o închise în urma lor. Soarele ardea deja cu putere. Ramasuighe se duse cu pași mărunți spre Morris și se instală. Diana inspectă Buller's Road, dar nu remarcă nimic anormal.

Urcă și ea în mașină și începu să se lupte cu cablul care înlocuia demarorul. Cât traversară orașul, nu schimbară nici un cuvânt. Diana se fofila cu atenție printre pietoni, iar Ramasuighe părea cufundat într-o meditație adâncă, privind din când în când la coapsele dezgolite de rochia scurtă. Uneori chiar și în cele mai curate suflete există unghere pline de miasme.

Trecură și de ultimele cocioabe ale mahalalei de lângă râul cu crocodili. Drumul îngust era mărginit de o junglă deasă și verde. Kandy, unde se afla mănăstirea de care ținea Ramasuighe, era la patru ore de mers. Timp de o jumătate de oră rulară cu viteză scăzută, din cauza posibilităților limitate ale Morris-ului. Încordată, Diana examina drumul. Cu toate că ferestrele erau deschise, aerul călduț și lipicios era sufocant. Mirosul particular al bonzului îi muta nasul din loc. Adorarea lui Buddha nu părea să fie compatibilă cu curățenia.

Șoseaua urma o linie dreaptă, mărginită de o junglă stufoasă. Într-un luminiș de pe partea stângă, un elefant trăgea niște bușteni.

Drumul era complet pustiu.

Diana opri brusc și urcă pe taluz. Ramasuighe întoarse spre ea ochii protejați de ochelari cu ramă de metal.

— Am pană de cauciuc, explică Diana.

Avea impresia că bătăile inimii cutremurau tabla Morris-ului. În ciuda căldurii, avea gura uscată și era scuturată de frisoane pe care cu greu le putea controla. Cu toate acestea, înainte de plecare, golise un pahar cu arak.

După ce opri, coborî și dădu ocol mașinii. Asfaltul ardea. Un tamil pe bicicletă îi depăși, cu un pui de rechin pe portbagaj și

cu câinele după el. Diana îl aşteptă să se îndepărteze. Cum stătea în spatele Morris-ului , avea un chef nebun să sară peste şanţ şi să se afunde în pădure pentru totdeauna.

Camionul dispăruse. Nu mai putea să aştepte. Închise ochii o clipă şi se îndreptă spre portiera deschisă. Ramasuighe nu se mişcase. Basculă scaunul. Sub el se aflau cârpe şi scule.

Diana se aplecă şi îşi strecură mâna printre ele. Ramasuighe întoarse capul prea târziu. Cu ochii închişi, Diana apăsă pe trăgaci. În ciuda amortizorului, detunătura i se păru asurzitoare. Ramasuighe strigă, dar ea continuă să tragă, până când rămase fără gloanţe. De abia atunci deschise ochii. Ramasuighe se prăbuşise cu capul pe bord. Ochelarii îi căzuseră pe podea. Pe roba de culoarea şofranului, arsă de gloanţe, se lăţea o pată mare de sânge. Nu mai mişca.

Diana aruncă pistolul Walther PPS de unde îl luase şi sări din maşină trântind portiera. Nu reuşi să ajungă până la şanţ ca să vomite. Stomacul i se golea cu contracţii sacadate. Diana se lăsă dominată de greaţă, cuprinsă de o disperare fără margini.

Îi venea să urle ca un câine. Serge era pierdut, şi se folosea de ea ca să ucidă, înjosind-o şi mai tare.

Imaginea valurilor înalte de la Capetown îi trecu prin faţa ochilor, şi ea strigă de parcă ar fi lovit-o cineva. Ghemuită în şanţ, îi trebuiră mai multe minute ca să se calmeze.

În sfârşit, reuşi să ajungă la maşină.

Drumul era în continuare pustiu. Nu se auzea decât scârţâitul lemnelor trase de elefant. Tânăra deschise portiera din dreapta şi bonzul alunecă afară, lovindu-se cu capul de asfalt. Îngheţată de oroare, Diana fu tentată să îl lase acolo, apoi îl apucă de subsuori, fără să-i privească chipul, şi îl târî până în şanţ. Bonzul se rostogoli cu faţa în jos. Nu mai mişca. Tânăra tremura toată. Greaţa o scutură din nou. Ultimele cuvinte ale lui Ivan Gontcharoff îi răsunau încă în minte.

— Orice ar fi, nu-l lăsaţi în viaţă. LICHIDAŢI-L.

Ca hipnotizată, cu privirea fixă, ea se întoarse la maşină, luă pistolul şi schimbă încărcătorul cu unul plin luat din poşetă. Se întoarse din nou la Ramasuighe, care era tot nemişcat, şi îi lipi amortizorul de ceafă, apăsând pe trăgaci.

Lovitura de graţie sovietică, cea care pulverizează literalmente bulbul rahidian.

Se auzi o ușoară plesnitură. Înnebunită, Diana realiză târziu că uitase să armeze. Trase chiulasa, dar aceasta rămase pe jumătate deschisă. Cartușul era pe țeavă dar stătea pieziș. Diana trase în toate părțile, dar nu reuși să-l scoată. Trebuia să demonteze pistolul.

Un soi de zumzet o făcu să ridice capul. Dinspre satul vecin venea un autobuz multicolor. Cuprinsă de panică, Diana sări din șanț și o luă la goană spre Morris, aruncând arma. Dinspre drum, corpul bonzului nu se vedea. Reuși să pornească înainte să fie depășită de autobuz. Plângea și striga de una singură, gata să facă o criză de nervi. Se uită în oglinda retrovizoare și văzu că autobuzul nu încetinise, trecând de locul în care zăcea Ramasuighe.

Timp de zece minute rulă ca un automat în direcția Kandy, apoi întoarse într-un sat. Nu-i mai era nici măcar frică, încercând să alunge din memorie imaginea bonzului în agonie. Când trecu prin locul unde Ramasuighe zăcea în șanț, nu văzu nimic suspect.

Doar în momentul în care intră în Colombo zări tuburile goale ale cartușelor, care jucau pe podea. Fu cuprinsă din nou de panică. Opri brusc, și cu degete tremurânde adună tuburile și le puse în poșetă.

Serge putea fi mulțumit, se gândi ea cu amărăciune. Făcuse din ea o criminală. Când Ivan Gontcharoff îi dăduse amortizorul și o cutie de cartușe, se gândise că avea să le arunce. Nu avea intenția să omoare cu sângę rece pe cineva, chiar dacă era vorba de Ramasuighe, care era el însuși un asasin.

Până la urmă se conformase, de parcă era teleghidată de Serge. Acum nu mai putea să dea înapoi.

Trebuia să se întoarcă și să se ascundă la Raj, să-l suporte pe ceylonez și să aștepte ca Serge să-i dea un alt ordin neomenesc.

Diana ajunse fără probleme până pe strada Sea și parcă Morris-ul acolo de unde îl luase, apoi o luă pe jos pe una dintre străduțele din Pettah. Raj o aștepta într-o altă ascunzătoare.

Înainte de a părăsi mașina, demontase amortizorul și îl înghesuise împreună cu pistolul în poșetă. O adevărată

ucigașă, ea, fata cea mai mică a unei familii din Pretoria... Se gândi cu disperare la Serge, și pântecul i se strânse de dorință. Măcar dacă l-ar fi putut revedea.

Doar o dată, înainte de a se prăbuși definitiv în mocirlă.

* * *

Un tamil șașiu se apropie alene de Malko. Acesta comandase cu trei sferturi de oră înainte un suc de lămâie, și când îl văzu se gândi că venise să-l anunțe că la Galle Face nu se găsea nici urmă de lămâie...

Totul lipsea, în afară de tamilii care mișunau precum gândacii și la fel de tăcuți ca ei.

— Domnișoara vrea să vă vadă, bolborosi tamilul.

Apoi făcu stânga împrejur, epuizând toate cunoștințele de engleză. Malko se ridică. Era ora patru. Swanee îl chemase cu o oră mai devreme, ceea ce nu era un lucru obișnuit. După ce se dusese la ambasadă, se refugiase în grădina interioară a Hotelului Galle Face, o oază de calm și de verdeață. În fața lui, valurile cenușii ale Oceanului Indian se spărgeau de dig.

Swanee tropăia de nerăbdare în hol. Un grup de casieri o privea în tăcere cu reproș. Machiată ca Regina din Saba în zilele ei bune, cu pieptul și șodurile mulate agresiv într-un sari purpuriu, acoperită de bijuterii, și cu părul pieptănat într-un mod extrem de complicat, măsura semeț cu privirea umilele creaturi de la Galle Face.

Era Swanee târfa, Swanee paria, dar și cea care avea cele mai multe bijuterii în Colombo.

Când Malko ieși din galerie, ea se repezi la el:

— Repede, Ramasuighe a fost ucis. Cineva l-a împușcat.

Malko simți un fior rece pe șira spinării. Ar fi fost prea frumos să găsească în sfârșit un martor viu.

— Dacă a murit, nu mai putem face mare lucru, spuse el.

Swanee îl trase de braț, spre marea indignare a casierilor. Acele creaturi n-aveau nici un fel de educație.

— Nu e chiar mort, zise ea. Poate că va vorbi.

De această dată, Malko nu discută.

Mercedesul negru aștepta în fața ușii. Swanee se urcă la volan și o luă pe Galle Green, plină de pușți care se jucau cu zmeul.

— Unde este? întrebă nerăbdător Malko.

— Nu este departe, la un mic altar budist pe Maradana Road. A fost găsit pe marginea drumului spre Kandy, la douăzeci de kilometri de Colombo. Se pare că este foarte grav rănit și sper să nu ajungem prea târziu... A fost găsit de țărani.

— De ce nu e la spital?

Swanee clătină din cap.

— N-a vrut. A preferat să se reculeagă pentru ultima oară într-un loc de cult. Simte că este pe ducă.

Stranie țară. Veșnica teamă de moarte a orientalilor, sau poate o altă concepție despre lume... Mult mai completă.

Malko urmărea mișcările picioarelor lui Swanee pe pedale. Niciodată nu văzuse niște extremități atât de îngrijite, atât de rasate.

Piciorul stâng apăsă brutal pe frână.

— Am ajuns, îl anunță Swanee.

* * *

Era o pagodă, puțin mai retrasă față de stradă, într-o mică grădină, cu un acoperiș ascuțit, susținut de patru stâlpi de lemn. Centrul era ocupat de un Dagoba cenușiu. Peste tot ardeau bețișoare de tămâie, al căror miros se amesteca cu cel al colierelor de flori agățate de stâlpi.

Malko urcă cele două trepte de piatră și zări ceva negru așezat pe podea.

Se apropie. O cobra superbă, complet nemișcată, stătea tolănită pe o pânză de sac. La trecerea lui Malko nu schiță nici măcar o mișcare din cap. Fără să mai priceapă ceva, Malko se întoarse spre Swanee:

— Nu cumva s-a și reîncarnat?

Tânăra ceyloneză nu-și putu ascunde un surâs la vederea perplexității lui Malko.

— Nu. Este o cobra rănită pe care au găsit-o vecinii templului. Probabil că a fost strivită de o mașină. Îi aduc ofrande și lapte. Va muri.

În jurul șarpelui erau așezate mai multe farfurii cu lapte, în timp ce majoritatea copiilor din Colombo nici măcar nu știau că există așa ceva.

— Ramasuighe este în partea cealaltă a templului, spuse Swanee.

Ocoliră Dagoba. Un bonz era întins pe o rogojină, cu spatele lipit de micul monument. Avea ochii închiși, tenul ca de ceară și nările astupate. Doi bărbați stăteau pe vine lângă el și unul îi făcea vânt cu un evantai mare din frunză de palmier. În partea stângă a corpului, roba de culoarea șofranului era toată o pată de sânge uscat, amestecat cu humus negricios. La vederea lui Malko, cei doi se ridicară, cu mișcări aproape amenințătoare. Swanee îi calmă cu o frază în limba tamilă, și ei răspunseră la fel.

— Mai trăiește încă, îl anunță ea. A vorbit acum câteva minute.

Malko îl privea pe bikku. Era chiar bărbatul care trăsese asupra lui. Memoria lui uimitoare păstrase chipul fără urmă de îndoială.

— Nu există un doctor aici? întrebă el. Acest om va muri.

Swanee îi chestionă pe gardieni și traduse răspunsul:

— Nu vrea. I-a fost făcut în sat un pansament din ierburi pentru a opri hemoragia. Știe că va muri. A cerut să fie transportat aici, la acest altar, unde venea des să se roage. Speră că Buddha va avea milă de el.

Auzindu-i vorbind, bikku deschise ochii. După ce îl privi pe Malko, îi închise la loc, fără ca expresia de pe chipul lui să se schimbe. Poate că nu-l recunoscuse... Gura i se crispă, de parcă suferința i se accentuase.

— Repede, o imploră Malko, interogați-l. Va muri.

Îndepărtându-l pe unul dintre bărbați, Swanee îngenunchie lângă muribund. Imperturbabil, celălalt ceylonez agita în continuare foaia de palmier, agitând aerul lipicios și fierbinte.

Ea îl scutură ușor pe muribund de umăr, până ce acesta deschise ochii. Vorbea atât de încet, încât Malko de-abia o auzea. Imediat vocea lui bikku, răgușită și foarte slabă îi zgârie urechea.

Swanee ridică privirea și traduse pentru Malko:

— O albă l-a ucis. A venit după el la mănăstire.

Amândoi se gândiră la același lucru. Diana continua să facă ravagii. De ce?

— Mai întrebați-l, îi ceru Malko. Să spună de ce a tras în mine...

Swanee traduse. Bonzul nu răspunse imediat, apoi pronunță câteva fraze cu o voce întretăiată și închise ochii.

— Venerabilul lui i-a ordonat, explică Swanee. Nu vrea să spună nimic mai mult.

Malko stătea ca pe jar. Bonzul muribund cunoștea cu siguranță o parte din secret, dar cum să-l facă s-o spună? Nu avea de gând să tortureze un muribund... Ca un membru vulgar al Beretelor Verzi. Concepția lui despre meseria de spion era alta...

— Insistați. Nu va mai trăi mult.

Mâinile bonzului zgâriau țesătura robei cu mișcări spasmodice. Dădu ochii peste cap. Corpul îi era agitat de spasme.

Swanee se aplecă la urechea lui și vorbi îndelung. Ca prin minune, bikku păru să revină la viață. Un șuvoi neîntrerupt de cuvinte îi ieși de pe buze. Malko văzu stupefacția de pe chipul lui Swanee. Bonzul vorbea fără oprire și ea nu voia să-l întrerupă. Șuvoiul cuvintelor se întrerupse din nou și bonzul dădu ochii peste cap. Horcăi, rămase cu gura deschisă, apoi capul îi căzu pe spate...

Swanee se ridică. Gardianul continua să agite foaia de palmier, de parcă mortul putea să simtă în continuare răcoarea.

— Ce i-ați spus? întrebă Malko.

— Că trebuie să spună adevărul, dacă vrea să fie iertat de Buddha și să se reîncarneze într-un animal nobil. O cobra, un elefant sau o vacă...

Toți credeau cu tărie în reîncarnare...

— Și?

Ea clătină din cap:

— De necrezut ! Sunt sigură însă că a spus adevărul. N-aș fi crezut niciodată să aud așa ceva...

Malko făcu apel la toate calitățile de gentleman ca să nu o zgâlțâie, dar Swanee continuă:

— Ordinul de ucidere a dumneavoastră a venit de la mănăstirea din Kandy. Venerabilul Rohanna Zahir i-a promis o reîncarnare demnă de înaltele lui calități morale dacă vă împușcă.

Stupefiat și intrigat, Malko crezu că nu auzise bine:

— Ce amestec are acest venerabil în afacerea noastră? Credeam că budiștii predică non-violența.

Swanee se îndepărtă puțin de cadavrul bonzului. Muștele bâzâiau deja în jurul rănii.

— Nu și acesta, spuse ea. Crede în dreptul de a ucide din dragoste față de Buddha... Este unul din șefii spirituali ai bonzilor, un om foarte ambițios și extrem de influent. Acum câțiva ani unul dintre bonzi, la ordinul lui, l-a ucis pe primul-ministru cu focuri de revolver.

Inchiziția era depășită. Biserica catolică avea de la cine învăța. Nici măcar Cardinalul Spellmann nu îndrăznise așa ceva. Se mulțumise doar să binecuvânteze mitralierele celor ce plecau în Vietnam...

— Bine, dar de ce EU?

— Ramasuighe nu știe. Venerabilul lui i-a spus doar că împușcându-vă servește cauza lui Buddha.

Ea coborî vocea.

— După spusele lui Ramasuighe, niște străini i-au promis venerabilului Zahir un dinte veritabil al lui Buddha, cea mai sfântă dintre relicve. Pentru această cauză nobilă Ramasuighe s-a lăsat convins să comită o crimă...

Malko se uită la Swanee ca să vadă dacă nu-și bătea joc de el, dar ea era teribil de serioasă. Mirosul morții, amestecat cu cel al palmierilor și al tămâii îi dădeau amețeală. O adevărată nebunie.

Dintele lui Buddha? Ce însemna asta?

— La Kandy, explică Swanee, există un templu foarte cunoscut, templul Dintelui, care conține o relicvă sacră pentru toți budiștii: dintele lui Buddha, păstrat acolo de sute de ani. Bineînțeles, bonzii care îl păzesc, au un enorm beneficiu moral și material. Credincioșii vin pe jos din toată insula și chiar din India. Venerabilul Zahir a fost întotdeauna foarte ambițios. Dacă ar putea și el construi un templu care să adăpostească un alt dinte al lui Buddha, influența lui ar depăși-o pe cea a tuturor celorlalți venerabili...

Malko nu-și revenea.

— Există mulți dinți ai lui Buddha?

— Trei sau patru, cred. Chinezii au unul pe care-l păstrează la Pekin.

Hotărât lucru, în meseria lui, trebuia să se aştepte la orice. În faţa lor se auzi un zgomot. O femeie aducea un fruct de mango cobrei muribunde.

Malko îl privi pentru ultima oară pe bonzul care voise să-l ucidă.

Nu era decât un omuleţ uscat, cu mâinile cu unghii negre aşezate pe piept şi cu chipul senin al unui pion manipulat de persoane fără scrupule.

— Să plecăm, spuse Malko.

Mirosul îi făcea greaţă.

Coborâră treptele, ocolind-o pe femeia prosternată în faţa cobrei.

— Au obţinut deja dintele, întrebă Malko, în momentul în care ajunseră la Mercedes.

— Mi-a spus că nu crede, zise Swanee. Dacă l-ar fi avut, ar fi organizat o ceremonie grandioasă...

— Cred că mă voi duce până la Kandy.

Swanee păru brusc iritată. Ea, atât de sigură pe ea însăşi.

— La Kandy, venerabilul Zahir este atotputernic, remarcă ea. Este înconjurat de bikku devotaţi până la moarte. Ar face orice pentru a-şi sluji cauza...

Malko îşi scoase ochelarii negri.

— Este o metodă foarte simplă de a deturna situaţia...

— Care?

— Să punem mâna pe această relicvă, indiferent unde s-ar afla.

Capitolul XIII

Telexul-decriptor ţăcănea regulat în micul birou fără fereastră de la parterul Ambasadei Statelor Unite. Fascinat, Malko privea ce se imprima pe banda de hârtie:

„Helmut Stuben, născut la Leipzig la 21 ianuarie 1934. Între 1960 şi 1964 a lucrat la H.Z.V.D. — Hilfzentrum für Volksdokumenten — sub ordinele generalului Jantchevitch, fostul asistent al amiralului Canaris.

„H.Z.V.D. furnizează documente false tuturor agenţilor est-germani trimişi în vest, în principal în Asia şi în Africa.

„În 1966, Helmut Stuben a fost semnalat la Asuncion, în Paraguay, legitimându-se cu un paşaport paraguayan cu numărul 3948653, eliberat la 7 decembrie 1965. Acest document atestă că mai are un prenume, şi anume Jorge.

La 23 octombrie 1967, Helmut Stuben a fost expulzat din Argentina, unde locuia cu permisul de sejur numărul 947, sub acuzaţia de agitaţie pro-comunistă.

I s-a pierdut urma timp de doi ani, până când a fost găsit în Cuba, ocupându-se de activităţile exterioare ale DDA cubanezi, în special de ajutorul dat reţelelor cubaneze infiltrate în Statele Unite şi Canada. A făcut mai multe călătorii împreună cu Storkeley Carmichael, în Algeria şi Africa.

Helmut Stuben îşi spune uneori Serge, alteori Jorge. Vorbeşte perfect engleza şi spaniola. Nu se cunoaşte dacă are formaţie universitară. Bănuit a fi celibatar. Membru al serviciilor de informaţii ale Germaniei de Est de unsprezece ani.

Semnalmente: 1,90 înălţime, ten mat, sprâncene arcuite...

Malko smulse hârtia din teleimprimator. Pentru semnalmentele lui Helmut Stuben se putea raporta la

fotografiile în care apărea împreună cu Diana. Putea chiar să adauge câteva detalii suplimentare fișei furnizate de arhivele CIA...

Astfel, amantul Dianei în Ceylon era un agent al Germaniei de Est, aliat cu rușii și un perfect profesionist. Biografia lui nu făcea nici o menţiune despre vreo înclinare religioasă, inclusiv budistă... Cu siguranţă că nu se dusese la mănăstire pentru a se reculege. Lucrurile începeau să se mai ordoneze. Malko traversă coridorul și bătu la ușa sălii de conferinţe.

Hal Dart, succesorul lui James Kent, atașatul militar și alţi doi funcţionari pe care Malko nu-i cunoștea erau adunaţi în jurul mesei. Toţi aflaseră conţinutul telexului privindu-l pe Helmut Stuben. Atașatul militar, un colonel de marină, vorbi primul, fără să-l privească pe Malko.

— Cred, că date fiind faptele pe care tocmai le-am aflat, ar trebui să cerem instrucţiuni Departamentului de Stat și să predăm afacerea poliţiei singaleze, furnizându-le toate elementele.

Părea că nu apreciază activităţile CIA. Înainte ca Maklo să-și poată spune punctul de vedere, unul dintre civili interveni:

— Nu sunt de acord, colonele. Singalezii nu vor acţiona în nici un fel împotriva budiștilor, chiar dacă le vom furniza toate dovezile din lume... Budiștii vor putea jura oricând că acest Helmut Stuben s-a convertit, și astfel vom ajunge într-un punct mort... De altfel, nu-l putem inculpa pentru nici un delict.

— Apropo, îl întrerupse atașatul naval, despre ce activităţi este vorba?

Tăcerea se așternu în încăpere și toată lumea se întoarse spre Malko, omul de la CIA. Acesta se juca cu ochelarii:

— Pentru moment, nu știu nimic, mărturisi el, dar este vorba de ceva extrem de important. Altfel nu ar fi recurs la soluţii extreme...

Nu vroia să vorbească despre dinte, înainte de a afla mai multe amănunte, pentru a nu-i face pe interlocutorii lui să moară de râs.

— Dacă îmi mai daţi răgaz câteva zile, spuse el, cred că voi avansa cu ancheta, datorită unor anumite contacte locale, care îmi sunt de un mare folos. În acel moment vă voi pune la

dispoziție un dosar complet al afacerii și dumneavoastră puteți rezolva problema la nivelul cerut...

Impresionați în mod agreabil de acele cuvinte chibzuite, asistenții îl examinară pe Malko cu mai multă atenție. Nu ținea nici un cuțit între dinți și nu-i șiroia sângele de pe mâini. Avea chiar un aer distins și cumsecade. Nu semăna deloc cu acei tâlhari de la OSS, care nu discutau decât cu grenadele pe masă. CIA se reconvertise.

Atașatul naval își drese glasul:

— Cred că prințul Malko are un fir. Să-l lăsăm să acționeze.

Unul dintre civili îl interpelă pe Malko peste masă:

— Vă rog să acționați cu prudență, și să vă feriți de budiști. Sunt atotputernici. Feriți-vă de orice acțiune... hmm... violentă. În caz contrar, vom avea necazuri cu guvernul singalez.

Malko îi asigură că nu-i va atinge pe budiști nici măcar cu o floare de palmier și ședința se termină.

La ieșire, atașatul naval suspină:

— Aș da solda pe o lună ca să aflu ce învârt rușii pe acolo... Cu sateliții și navele spion ELINT, de fiecare dată când comandantul unei nave de-a lor strănută, noi știm...

Când ajuse sub soarele arzător de pe Galle Road, Malko era aproape fericit. Încet, încet, ghemul se descurca. Înainte de-a acționa în orice fel împotriva lui Serge, trebuia să-i neutralizeze pe bonzi.

Doar Swanee putea să-l ajute să afle unde putea fi găsită relicva: dintele lui Buddha.

În sinea lui, se înclina în fața serviciilor secrete din est. Aveau o încăpățânare de necrezut. Își aduse aminte de colonelul Boris Okolov, și entuziasmul îi dispăru. Rusul îl făcuse zob. Și de astă dată se lovea de profesioniști redutabili și nemiloși.

Jocurile erau departe de a fi făcute.

* * *

Ivan Gontcharoff tremura de furie. Oprit pe trotuarul scuarului Galle Green, imensul spațiu verde din Colombo,

mărginit de Oceanul Indian, se gândea în ce mod să scape de Diana.

Încheieturile mâinilor lui crispate pe volanul maşinii Volga se albiră. Ce chef avea să-i sucească gâtul sud-africanei, până i-ar fi ieşit ochii din orbite! În plus, petrecuse toată după-amiaza bătând la maşină un raport interminabil pentru Moscova, în care dificultăţile de care se lovise, subliniind bineînţeles, că totul era din vina lui Serge...

În ciuda tuturor eforturilor, simţea cum pierde teren, aspirat parcă de o prăpastie fără fund. În fiecare zi situaţia se înrăutăţea. Americanii erau cu ochii în patru, ceylonezii erau gata să se dumirească, iar el, Gontcharoff, presupus a lucra în clandestinitate, se expunea la lumina zilei. Nu-l mai punea la socoteală pe bătrânul acela ticălos, venerabilul care urla ca un dihor din cauza morţii lui Ramasuighe, iar el nu avea nici o modalitate de a-l calma...

Portiera se deschise brusc şi Diana se trânti pe banchetă. Ivan Gontcharoff demară imediat, fără a mai aprinde farurile. Doar după ce ocoliră Galle Face şi se angajară în viteză pe Galle Road, întoarse capul şi o privi.

— Nu mi-aţi executat ordinele, spuse el cu o voce în care vibra o furie reţinută.

Diana îşi odihni capul pe spătar. Avea ochii încercănaţi, bărbia îi tremura şi trăsăturile i se ascuţiseră. Părea mai bătrână cu zece ani.

— Vă cer scuze, spuse ea. Pistolul s-a înţepenit. Mi-a fost frică şi am fost nevoită să plec ca să nu fiu observată...

Rusul bătu cu pumnul în volan.

— Ar fi trebuit să-i zdrobiţi ceafa cu patul armei sau cu o piatră. Încă mai trăia atunci când l-aţi părăsit. Agentul americanilor l-a găsit la Colombo şi a vorbit cu el. Avem şi noi informatorii noştri...

Un tren cu vagoane lungi de lemn îi depăşi, pe linia de cale ferată paralelă cu marea, acoperind vocea rusului. După ce trecu, Diana urlă cuprinsă de o criză de isterie:

— Lăsaţi-mă în pace, nu mai pot, n-am dormit de două zile. Vreau să mă odihnesc. Nu pot să mă mai ascund... Sunteţi un monstru...

Se ghemui pe banchetă, scuturată de suspine. Gontcharoff privi în oglinda retrovizoare. Drumul era pustiu. Acum era momentul să se debaraseze de tânăra femeie. Încetini și parcă pe dreapta, de-a lungul căii ferate.

Diana ridică brusc capul și se retrase în celălalt capăt al banchetei, cu mâna pe clanță.

— Vreți să mă ucideți!

Vocea îi era ascuțită, iar pupilele dilatate. Se întrebă dacă nu cumva Raj îi dăduse să fumeze haşiş. Nu era înarmată. Dacă o lua la fugă pe drum și rusul o prindea, era o catastrofă.

— Nu vreau să vă ucid, spuse el cu cel mai dulce glas, numai că mi-ați produs multe necazuri. Am însă un mesaj din partea lui Serge.

— De la Serge!

Diana rămase nemișcată. În sinea lui, Ivan Gontcharoff se destinse. O prinsese în capcană.

— Vă așteaptă, spuse el mieros.

Ochii Dianei străluceau. Luă mâna de pe portieră.

— Unde?

Rusul surâse amabil, ca unui copil.

— Nu este așa de ușor. Vă voi duce acolo, apoi veți pleca din Ceylon împreună. Serge a fost deconspirat și abandonează misiunea. Va fi trecut în conservare. V-ar surâde să petreceți câteva săptămâni cu el în Algeria?

Fiecare cuvânt era pentru Diana un balsam. Frica și oboseala dispăruseră. Înseamnă că nu fusese totul în zadar. Se întrebă dacă rusul nu-i simțea frământarea pântecului. Se și vedea deja pe o plajă împreună cu Serge.

— Când plecăm?

Ivan Gontcharoff surâdea ca un bunic.

— Foarte repede, dar aș vrea să vă mai cer încă un serviciu.

Diana se încordă. Gontcharoff ar fi putut juca foarte bine rolul unui escroc, pentru că avea un mod minunat de a face ca un miraj să pară realitate. El se grăbi să adauge, picurând otrava:

— Mă rog, nu DUMNEAVOASTRĂ personal...

Trecu un alt tren, venind dinspre Mount-Lavinia. După ce zgomotul încetă, Diana fu aceea care întrebă:

— Ce doriți?

Era deja învinsă. Ivan Gontcharoff pronunțase cuvintele magice. O voce în sinea ei îi spunea că nu era altceva decât o nouă capcană, dar vroia să creadă că Serge o aștepta, că mai exista pentru el și că mirajul era de fapt realitate.

Rusul aprinse o țigară.

— Nu este prea dificil, începu el.

* * *

Raj Buthpitya stătea întins lângă Diana. Pielea lui închisă la culoare contrasta cu pistruii tinerei femei. Lipit de ea, se mișca încetișor, păstrându-și trează dorința. Făcuse dragoste de cinci ori la rând. Ochiul de pisică, piatra în formă de stea pe care o purta în permanență, îșI merita reputația de afrodisiac. Nu reușea să se satureze de corpul Dianei.

Cuprins de frenezie, făcuse cât de cât curat în casă și aruncase vrafurile de reviste vechi care blocau dușul.

Tânăra sud-africană ieșea rar, și atunci se învârtea ca un leu în cușcă, temându-se că nu se va mai întoarce. Creierul lui rudimentar îi spunea că nu-l iubește, că nu-l dorește nici un pic, dar nu-i păsa.

Pe lângă prostituatele „paria", era ceva fabulos, chiar dacă prezența Dianei reprezenta un pericol de moarte... Lui Raj nu-i păsa de ruși și de americani, dar se temea de bonzi. Aflase că la ultima ieșire, Diana ucisese unul, dar mai știa că fata avea nevoie disperată de el, și din acest motiv profita. Când îi apropia capul de pântecul lui, Diana nu opunea rezistență. Nu spunea nimic și își ștergea gura fără să-l privească.

Când o poseda, Raj uita de frică. Se obișnuise cu fericirea. Doar când o vedea plimbându-se prin casă cu picioarele lungi și cu rochia mini, își pierdea capul.

Un gând extrem de excitant îl făcu să o strângă mai tare pe Diana în brațe, dar în loc să se supună mișcărilor lui, tânăra se feri ușor. Își înfipse mâinile în părul unsuros și îi trase capul pe spate, silindu-l să o privească.

Ochii verzui erau reci și calmi.

— Raj, spuse ea, trebuie să o ucidem pe Swanee Dehiwela.

Nu-i pomenise niciodată de tânăra tamilă, şi niciodată nu-i ceruse să ucidă. Era obligat să acţioneze de unul singur. Nimeni dintre tâlharii pe care îi cunoştea, n-ar fi îndrăznit să ridice mâna asupra lui Swanee, protejata atotputernicului agent de pariuri.

Raj ezită doar o fracţiune de secundă.

— Bine, spuse el. Va fi cum doriţi.

Fără alte cuvinte, începură din nou să facă dragoste, de parcă nimic nu se întâmplase. Raj se zbătea cu o furie disperată, încercând să-şi învingă frica. Tânăra sud-africană avea să plece într-o zi şi el rămânea la discreţia cerşetorilor din Colombo, care aveau să-l facă să plătească pentru uciderea lui Swanee, dar nu-i păsa.

El, Raj Buthpitya, tâlharul, durul, era amorezat ca un puştan de şaisprezece ani. Îndrăgostit de Diana, de sânii ei perfecţi, de picioarele lungi şi de pântecul întotdeauna disponibil.

De parcă ar fi vrut să-l facă să-şi uite temerile, Diana se agăţă de el cu toate puterile, înfigându-i unghiile în ceafă. Pentru prima oară de când făcea dragoste cu ea, Raj avu senzaţia că fata punea suflet.

După mai multe minute, cu pieptul scăldat în sudoare şi cu ochii deschişi în întuneric, gangsterul începu să se gândească. Trebuia să-şi consulte astrologul pentru a afla ora cea mai bună pentru eliminarea tamilei. Deoarece făcea parte dintr-o castă inferioară, poate că Buddha ar fi fost de acord...

Întinse mâna ca să se asigure că Diana era acolo. Ca o somnambulă, fata îi pipăi pântecul, cufundându-l din nou în plăcere.

Mâine era o altă zi.

* * *

Pentru prima oară, Swanee acceptase să se întâlnească cu Malko în grădina de la Galle Face, dar pusese distanţă între ei, aşezându-se de cealaltă parte a mesei rotunde. Parcă s-ar fi temut să nu o violeze de faţă cu tamilii somnoroşi ai hotelului.

— Am găsit-o pe Diana, îl anunţă ea. Se ascunde în Pettah, la Raj Buthpitya. Acesta o supraveghează fără încetare. Va trebui să o răpim...

Malko nu reacţionă. Nu părea îngrijorat că avea să declanşeze o bătălie în toată regula împotriva tâlharilor din Colombo. Nu ştia însă cum avea să procedeze cu Diana. Nu se punea problema să o supună la torturi, şi nici să o predea poliţiei...

— Asta e tot? întrebă el.

Swanee se scărpină delicat la nas cu unghia lungă de cinci centimetri. Mătasea grea şi mov a sari-ului se mula sfidător pe pieptul bogat.

— Nu. Aseară s-a întâlnit cu un rus, directorul adjunct de la Aeroflot. Au plecat undeva cu maşina, dar nu ştiu unde, pentru că oamenii mei nu i-au putut urmări. Seara s-a întors la Raj.

Dacă Malko n-ar fi fost atât de bine educat, ar fi strigat de bucurie.

Descoperise veriga lipsă! Rusul era cel care deţinea dintele lui Buddha.

— Trebuie să facem o anchetă asupra lui, îi ceru Malko. Cerşetorii dumneavoastră pot afla totul...

Tânăra surâse suav:

— Am şi făcut-o. Locuieşte singur într-un mic apartament pe Chatham Street. Nu poate ascunde nimic acolo pentru că nu are nici un safe. Cea care îi face curăţenie ne-a spus tot. Cu toate acestea, acum trei luni a închiriat o casetă de valori la Banca Ceylonului...

Malko nu-şi revenea din uimire. Prin ce mijloace putea Swanee să cunoască atâtea detalii? Cu siguranţă că folosise fantastica reţea de cerşetori şi de informatori... Sigur că erau cinci sute de ruşi în Ceylon, dar directorul adjunct de la Aeroflot nu avea nici un motiv să închirieze o casetă de valori din altă parte. Cunoscând birocraţia rusă, era foarte posibil ca oficialii ambasadei să nu fie la curent cu operaţiunea condusă de el.

Totul conducea la concluzia că rusul se afla în posesia dintelui lui Buddha, dar Malko nu se vedea în postura de atacator al Băncii Ceylonului pentru a forţa o casetă...

— Aş vrea să-l supravegheaţi pe rus, spuse el, ca să aflăm tot ce face.

Ochii negri ai lui Swanee nici măcar nu clipiră:

— Pitti-Pitti se ocupă de asta. Vă va comunica orice mişcare a rusului.

Fata era formidabilă. Malko se gândi brusc la piscina cu mozaic de la Galle Face. I-ar fi plăcut să înoate acolo împreună cu Swanee.

— Dacă am face o baie? propuse el.

Ea clătină din cap:

— Vom avea veşti chiar astă seară. Nu vreau.

— Deci?

Ea se ridică:

— Deci, nimic.

* * *

Raj Buthpitya se strecură rapid prin curtea plină de croitori în aer liber, aşezaţi direct pe trotuar. Scara care ducea la astrologul Sigiriya era neagră şi slinoasă, aidoma clădirii dărăpănate din fundătură.

Holul gemea de lume: cumetre singaleze cu cocuri imense şi lucind de grăsime, aşteptau să-şi povestească necazurile bunului Sigiriya. În Ceylon se spunea că până şi primul-ministru îl consulta atunci când avea vreo problemă spinoasă. Horoscoapele lui erau celebre prin precizie.

Raj se strecură printre singaleze şi bătu la uşă înainte să intre.

Biroul lui Sigiriya nu era altceva decât extremitatea holului care fusese izolată printr-un perete. Mirosurile clienţilor şi tămâia care ardea fără încetare făceau aerul greu respirabil.

Înţeleptul era singur. Îl aştepta pe Raj. Acesta îi procura anumite lucruri greu de găsit în Ceylon şi avea dreptul la un tratament special.

— Aşează-te, fiule, spuse Sigiriya pe un ton calm, şi adu-ţi aminte că eu cunosc trecutul, prezentul şi viitorul.

Intimidat, Raj Buthpitya se aşeză pe taburetul de lemn din faţa biroului şi aşteptă. Timp de câteva secunde, astrologul se concentră. Raj de abia îndrăznea să respire. Pereţii verzi îl făceau să nu se simtă în largul lui.

Admiră timid teancurile de cărţi de pe birou. Gravurile de pe pereţi reprezentau diavoli cu înfăţişări îngrozitoare. Dacă prindeau viaţă? Privirea lui avidă scrută chipul ascetic al

astrologului. Părul ondulat, urmele de variolă de pe față și sacoul european nu-i dădeau un aer prea impresionant.

Sigiriya ridică în sfârșit privirea spre Raj.

— Ce vrei?

Raj îi explică. Celălalt ascultă fără să schițeze vreun gest. Auzise lucruri și mai și, iar cinismul lui lucid îl ferea de reacții exterioare. În sinea lui însă, tresări. Îl judecase greșit pe Raj.

— Vino aici, spuse el în sfârșit.

Se ridică și ocoli biroul, apoi îl trase pe Raj până în dreptul unei farfurii pline cu funingine și cu grăsime, vârându-i palmele înăuntru, ca și când i-ar fi luat amprentele. Luă apoi o foaie mare de hârtie, presând pe ea palmele pline de amestecul negricios. Îi făcu apoi semn lui Raj să se așeze la loc, în timp ce el se apucă să studieze amprentele de pe hârtie.

După câteva minute, ridică privirea:

— Ești imprudent, spuse el. Văd aici un pericol foarte mare. Ar trebui să renunți la planul tău...

Raj plecă privirea. Dacă situația ar fi fost alta, n-ar fi pus la îndoială oracolul, dar cum să-i spună unei femei ca Diana că a renunțat să o ucidă pe Swanee pentru că îi interzisese astrologul.

L-ar fi părăsit imediat.

Gândul la ce s-ar fi putut întâmpla îl făcu să respingă spusele astrologului. Imaginea fetei cuprinsă de alte brațe și pătrunsă de un alt sex îi era insuportabilă...

— Venerabile Maestru, spuse el pe un ton tremurat. Voi urca în genunchi cele două mii de trepte ale Muntelui Sacru și voi suna clopotul fericirii ca să-mi răscumpăr păcatele, dar trebuie să fac ce mi-am propus indiferent cât de mare ar fi pericolul...

Oracolul nu răspunse imediat. Lui Raj atmosfera îi părea din ce în ce mai apăsătoare. Avea senzația că unul dintre diavolii de pe pereți îl privea ironic. În sfârșit, Sigiriya spuse pe un ton egal.

— Trebuie să aștepți până mâine. Ora cea mai favorabilă va fi între patru și cinci după-amiaza.

Raj protestă din nou. Era imprudent să o atace pe Swanee în plină zi, dar nu se putea opune oracolului.

— Nu există vreo oră mai favorabilă, Maestre? insistă el.

Sigiriya clătină din cap, lent și solemn.

— Nu.

Închizând ochii, părea să nu-i mai dea nici o atenție lui Raj. Acesta așteptă câteva clipe apoi se ridică, se înclină adânc și se întoarse spre ușă.

Vocea gravă a lui Sigiriya îi aduse aminte:

— Îmi datorezi 30 de rupii pentru acest sfat bun.

Tariful obișnuit era de 10 rupii. Raj mormăi nemulțumit și puse bancnotele mototolite pe farfuria de pe masă.

Când ajunse în curte, printre croitori, avu o ezitare. Ar fi trebuit să se ducă imediat la Swanee și să-i taie gâtul, dar era prea târziu: nu se putea opune spuselor unui oracol. Trebuia să aștepte până a doua zi, între patru și cinci.

* * *

Pitti-Pitti cerșea în fața intrării Hotelului Taprobane, când un puști veni să-i spună că astrologul Sigiriya voia să-l vadă de urgență. Ologul apucă fiarele de călcat și începu să-și croiască drum pe trotuarul aglomerat al străzii York, cu strigătul lui obișnuit:

— Pity! Pity!

Cerșetorii îi făceau nenumărate servicii lui Sigiriya, informându-l despre crâmpeie din viața tuturor locuitorilor din Colombo, ceea ce îi permitea uneori să fie extrem de exact în revelații.

Tarifele creșteau și ele în aceeași măsură.

Capitolul XIV

Swanee se admira în oglindă. Pielea ei mată șiroia încă de apă. Pe umeri și pe sâni îi străluceau picături fine. Cambrându-și șalele, făcu să i se întindă pielea de pe șoldurile înguste și zâmbi ușor.

Era frumoasă și știa acest lucru. Corpul ei era aidoma statuilor din templele tantrice, cioplite în granit cenușiu, cu talia extrem de fină și cu sânii plini și depărtați, aproape disproporționați în raport cu torsul și umerii înguști.

Dacă n-ar fi fost nasul ascuțit, ar fi avut un chip perfect, cu buzele senzuale și ochii imenși și negri.

Copil fiind, Swanee avusese probabil pielea mai închisă la culoare, dar devenind femeie, sângele olandez își spusese cuvântul.

O rază de soare se strecură prin obloanele de lemn, încălzindu-i șoldurile. Zgomotele străzii se auzeau clar, prin fereastra deschisă.

Se mai admiră o dată în oglindă, apoi aruncă o privire deșteptătorului aurit, așezat lângă patul nu prea înalt. Trei și jumătate. Nu avea prea mult timp. Raj Buthpitya avea să fie acolo în mai puțin de o oră. Îi reperase deja oamenii, înainte de a intra la duș. Un puști în cârje, cu ochii bolnavi de trahoma, așezat pe trotuarul din față și un vânzător de casete din baga, de pe o străduță pe care o putea vedea de pe terasa micuță.

Dacă i-ar fi dat mână liberă lui Pitti-Pitti, cei mai periculoși dintre cerșetorii lui le-ar fi luat gâtul informatorilor, aceeași soartă așteptându-l și pe Raj.

Dar Swanee vroia să se bazeze doar pe ea însăși. Ori reușea să-l ucidă pe Raj, ori era la rândul ei ucisă. Un asemenea joc excitant n-ar fi găsit nici în cel mai bun cazino.

Se aplecă spre un enorm buchet de gladiole plantate într-un vas de aramă. Îi plăcea mirosul lor ușor dulceag.

Tânăra singaleză se așeză în fața unei măsuțe de toaletă pe care se aflau multe cutiuțe de baga. Își îngrijise întotdeauna frumusețea, dar acum trebuia să se depășească pe ea însăși.

Își perie îndelung părul negru care îi ajungea până la sfârcuri, apoi îl împărți în două printr-o cărare pe mijloc. Ar fi preferat să-și facă un coc, dar nu avea timp.

Își puse doar un mic fluture de aur cu ochi de rubin deasupra urechii drepte, apoi se ridică și începu să-și ungă corpul cu ulei de santal. Puse puțin în căușul palmei și se frecționă până când lichidul fu absorbit de porii pielei. Operația îi luă aproape zece minute și reuși să golească flaconul. Swanee se metamorfozase într-o statuie parfumată. Datorită uleiului, pielea devenise extrem de satinată. Triunghiul negru al pubisului părea pur și simplu aplicat pe pântec.

Mirosul se simțea de la doi metri. Efectul lui asupra unui bărbat era aidoma celui pe care îl avea valeriana asupra unei pisici...

Mai avea însă multe de făcut. Raj venea să o ucidă. Trebuia să-i ofere ceva atât de neobișnuit încât să-l facă să-și piardă firea.

Se aplecă și scoase de sub măsuță o casetă de bijuterii. Alese cu grijă ce dorea să poarte, le puse pe pat și duse caseta la loc. De abia atunci începu să se machieze.

Mai întâi punctul roșu din mijlocul frunții, la care nu mai avea dreptul atâta vreme cât nu mai era virgină de mult. Remarcase însă efectul plin de erotism asupra bărbaților și nu voia să neglijeze nici un amănunt. Își fardă îndelung ochii cu khol și își îngroșă sprâncenele, accentuându-și aerul trufaș. Pentru a-i pune mai bine în valoare își deschise la culoare tenul cu o pudră albă. Era un produs chinezesc, care servea și la curățarea argintăriei...

Continuă apoi cu gura, mărind și îngroșând buza superioară, transformând-o într-un superb fruct roșu.

Se contemplă strâmbându-se ușor și dând la iveală dinții strălucitori. Efectul era fantastic. Adăugă puțin fard verde sub ochi, subliniindu-le astfel profunzimea.

Se privi cu un ochi critic în oglindă. Pentru un bărbat oarecare ar fi fost de ajuns. Uleiul de santal și machiajul o transformaseră deja într-o creatură de vis, dar nu era destul pentru unul care venea s-o ucidă.

Deschise cu precauție o minusculă cutie în formă de inimioară și luă cu vârful degetelor o pudră galbenă. Era aur, o fantezie luxoasă pe care nu o folosea decât rareori pentru a-și pune în valoare negrul părului. Își pudră pieptul, pântecul și umerii. Din cauza uleiului particulele aderau pe piele, dându-i un aspect extraordinar. Ea surâse: bogăția și sexul laolaltă. Cine putea să reziste?

Scutură cutia în palmă adunând ultimele particule de pudră. Ceea ce pusese pe ea valora cel puțin o mie de rupii. O adevărată avere, dar dacă planul nu-i reușea, n-ar mai fi avut niciodată nevoie de pudră de aur.

Privi spre grămăjoara de bijuterii puse pe pat. Mai întâi își puse pe inelarul stâng imensul smarald oferit de amantul ei: constatase de mult timp că îi poartă noroc. Apoi își puse și cercei asortați, făcuți din trei smaralde înconjurate de briliante. Pe jumătate ascunși de păr, păreau și mai frumoși. Trecu apoi la prima piesă a costumului: un lanț subțire de aur înconjurându-i șoldurile. Lanțul se despărțea în două ramuri care încadrau sexul și se prindeau apoi pe șolduri.

Cu mâinile pe coapse, Swanee se admira. Pântecul îi fu cuprins brusc de căldură. Ar fi vrut să rămână așa și să-l aștepte pe Malko!

Trebuia însă să continue cu parura, dacă vroia să-și salveze viața.

Își puse cu grijă celelalte inele: un rubin, două briliante mici, câteva pietre de lună, apoi o cobra fină de aur care se încolăcea de-a lungul degetului mijlociu cu limba bifurcată spre palmă. Mâinile cafenii și lungi cu unghi tari și ascuțite erau acoperite de bijuterii. Își împodobi coapsa stângă cu o brățară lată de aur, subliniindu-i forma perfectă. Alte două brățări groase din același metal poposiră pe brațul drept, făcând pereche cu lanțul împodobit cu pietre de la încheietura mâinii stângi.

Își retușă rapid buzele, făcându-le și mai cărnoase. Cu toate că era goală, transpirase la subraț din cauza căldurii

umede din Colombo. Puse în funcțiune la viteza maximă ventilatorul din plafon, și rămase câteva clipe nemișcată înainte de a-și relua preparativele.

Obiectul următor era un soi de colier din aur și pietre semiprețioase împodobit cu un pandantiv făcut dintr-un enorm topaz fumuriu, menit să-i pună în valoare curba prelungă a gâtului. Simțind atingerea metalului rece pe pielea unsă, Swanee avu un frison. Topazul se potrivea perfect cu nuanța epidermei. Avu o ezitare la vederea slipului minuscul și dreptunghiular, făcut din brocart de aur, care se putea lega de șolduri cu un lanț tot din aur, dar nu-l îmbrăcă. Blănița fină a pubisului era mult mai bine pusă în valoare de cele două lănțișoare, pe care nici măcar nu era nevoie să le scoată pentru a face dragoste. Trebuia ca Raj să aibă în fața ochilor o creatură ireală, o femeie bijuterie, un obiect de care să se poată servi fără a da nimic la o parte.

Rămânea de făcut cel mai important lucru.

Swanee își înconjură talia fină cu o centură de aur groasă de două degete, acoperindu-i ombilicul. Bijuteria reprezenta scene sculptate din Ramayana, de un erotism dezlănțuit și ezoteric. Sub cataramă, o pereche privită din profil se acupla, sub privirea amuzată și indulgentă a unui mic Buddha dedându-se și el unei plăceri solitare...

Adăugă o a doua centură formată din trei lanțuri de aur, reunite într-o închizătoare rotundă, de care atârnau douăsprezece lănțișoare, ajungând până în dreptul pubisului.

Mai rămâneau încă două bijuterii. Un lanț făcut din zale groase și ovale de mărimea unei unghii, pe care Swanee îl prinse în jurul coapselor.

Ultima centură, tot din aur, avea zalele în formă de mici banane și o încuietoare cu model complicat.

Swanee o puse și pe aceasta și își îndreptă spatele. Niciodată nu purtase atâtea bijuterii în același timp. Se examină din nou în oglindă. Efectul era uluitor. Părea îmbrăcată deși nu era. Cele trei centuri formau o masă grea de aur, acoperind mare parte din pântec. Foșnetul lănțișoarelor și al brățărilor o transformaseră pe Swanee într-un idol acoperit cu ofrande. Atunci când se mișca, aurul îi lucea pe piele,

mătăsos şi metalic, aidoma solzilor unui şarpe. La contactul cu pielea metalul se încălzise, dându-i senzaţia unui înveliş protector. Sfârcurile vopsite în roşu păreau şi ele bijuterii. Era mai mult decât frumoasă. Aerul ei ireal răspândea o dorinţă fantastică.

Se îndreptă spre fereastră şi cercetă strada. Un ciung în zdrenţe, ghemuit pe trotuar întindea fără convingere mâna spre cei mai săraci ca el. Swanee îşi închipui ce-ar fi declanşat apariţia ei pe York Street...

Sutele de amărâţi din Colombo s-ar fi omorât mai mult pentru aur decât pentru corpul ei perfect. Vederea informatorului lui Raj îi aduse aminte de pericol: nu mai avea mult timp la dispoziţie.

Privi spre vechiul telefon aşezat lângă pat.

Era tentată să ceară ajutor, dar era mult mai amuzant să-l bată pe Raj Buthpitya cu propriile lui arme. Ce experienţă extraordinară... Avertismentul astrologului Sigiriya pe care i-l transmisese Pitti-Pitti nu era în întregime gratuit. Amantul lui Swanee era bogat şi puternic.

Swanee adăugă o ultimă brăţară la gleznă, îşi alungi sprânceana stângă cu câţiva milimetri şi ieşi din cameră.

Mai rămânea să-şi completeze parura.

* * *

Prin ferestrele barului de la Hotelul Taprobane, Malko privea portul din Colombo. De la etajul al patrulea se zăreau toate navele ancorate la chei.

Neplăcută situaţie.

Încă de dimineaţă, nimic nu mergea cum fusese prevăzut. Swanee telefonase că nu se puteau întâlni decât la ora şase, la Taprobane, dar nu-i oferise vreo explicaţie suplimentară. În afară de decepţia în plan profesional, Malko simţise un soi de gelozie, de parcă ar fi avut vreun drept asupra ei.

Era la a treia bere Heineken caldă. Din fericire, barul era climatizat. Servitorii tamili pălăvrăgeau cu voce tare într-un colţ.

Fără Swanee, Malko se afla într-un punct mort. Îi era imposibil s-o găsească pe Diana în labirintul străduţelor din

Pettah, cu atât mai puțin pe cel care o găzduia, Raj. Mai rămânea directorul de la Aeroflot. Toată dimineața își storsese creierii să găsească o modalitate de a afla unde se găsea faimoasa relicvă.

În zadar.

Trecuse de mai multe ori prin fața Băncii Ceylonului și a birourilor Companiei Aeroflot. Intrase chiar la Pánam pentru a le ține sub observație mai ușor, dar fără rezultat. În lipsa informatoarei lui era ca un pește pe uscat.

Ca să pună capac, mai multe vase de război din flota rusească se îndreptau spre Colombo. Unele dintre ele ancoraseră în largul insulei Hikkaduva, înspăimântând pescarii care năvăliseră în Colombo întrebând dacă se declarase războiul. Toată Ambasada SUA, de la primul oficial și până la ultimul portar, era pe picior de război, străduindu-se să obțină maximum de informații despre ruși. Afacerea lui Malko trecuse provizoriu pe planul doi...

Urmări cu privirea un vas care intra în port, tras de două remorchere. La catarg era arborat pavilionul sovietic. Nu părea să fie o navă de război. Malko îl examină mai atent. Ceva îl șoca: vasul părea gata să se scufunde, având linia de plutire mult sub nivelul apei...

Malko dădu uitării decepțiile și comandă încă o bere. O idee îi încolțise în minte. Poate că era chiar firul Ariadnei, menit să-l scoată din labirintul bonzilor, al dintelui lui Buddha, al spionilor sovietici și al Dianei...

* * *

Pe nisipul din grădină se auziră pași. Inima lui Swanee bătu din ce în ce mai repede. Dăduse liber tuturor servitorilor. Nu putea fi decât Raj.

Dacă se înșelase asupra lui, în mai puțin de un minut avea să fie moartă.

Așezată pe pat, cu pieptul drept și capul întors spre ușă, ea aștepta. Uleiul care îi impregnase corpul umpluse camera cu miros de santal. Niciodată nu fusese atât de frumoasă.

Podeaua verandei scârțâi și Raj Buthpitya deschise ușa.

Pregătit să ucidă, se pusese la patru ace: o vestă scrobită, un pantalon alb aproape curat și mocasini negri fără ciorapi. Swanee remarcă părul negru și jegos...

Ochii erau ascunși de ochelarii mari și negri cu rame pătrate.

În mâna dreaptă ținea un pachet învelit într-un ziar vechi. La vederea lui Swanee, dădu la o parte ziarul: sub el se afla o pușcă de vânătoare cu patul și țevile retezate.

Swanee simți că-și pierde cumpătul. Era o armă îngrozitoare, capabilă de la mică distanță să-i smulgă fața.

Atunci când vorbi, i se păru că vocea îi vine de departe, de parcă se dedublase și era deja moartă.

— Bună ziua, Raj.

Ucigașul înaintă și se opri la trei metri de ea. Cu părul bogat și ușor creț, cu mustață și barbișon, semăna cu Mefisto. Din cauza ochelarilor, fata nu-i putea vedea expresia ochilor, dar îi putea *ghici* tulburarea și surpriza.

Raj se aștepta să ia prin surprindere o femeie terorizată și rugătoare, dar în fața lui se afla o făptură de vis cu un corp superb și acoperit cu aur.

Nările lui Raj palpitară imperceptibil și-și trecu limba peste buze. Cu toate acestea ridică țeava puștii și o îndreptă spre ea.

— Crezi că toate astea vor opri gloanțele? întrebă el.

Raj se afla în încurcătură. Simțea o capcană. Se jurase că avea să tragă imediat și să fugă, dar curiozitatea și dorința fură mai puternice. Swanee era mai frumoasă chiar decât Diana.

Tânăra surâse:

— Totul este în onoarea ta.

Știa ce spune. Raj făcu o grimasă disprețuitoare.

— Nu ești decât o târfă. Crezi că mă poți atrage?

Swanee se ridică printr-o mișcare lentă și grațioasă și-l înfruntă pe Raj.

— Atunci, ucide-mă. Doar pentru asta ai venit.

De astă dată simți privirea bărbatului coborând spre pântece și rămânând fixată pe lănțișoarele care se pierdeau în blăniță neagră. Swanee se cambră imperceptibil, făcând aurul de pe corpul ei să foșnească. Cu mâna stângă pe coapsă și cu dreapta pe gâtul cobrei de aur care îi înconjura talia împreună cu celelalte lanțuri, îl sfida pe Raj.

Înfruntarea mută dură doar câteva secunde. Bărbatul nu avea ochi pentru celelalte bijuterii. Fixa cu privirea sexul înconjurat de lănțișoare.

Sigur pe el, cu arma sprijinită pe braț, se apropie de Swanee. Mirosea a ulei de cocos și a transpirație. Tânăra metisă nu schița nici o mișcare. Clipa era îmbătătoare, chiar dacă după aceea avea să moară.

Raj se opri atunci când țeava pușții ajunse la câțiva centimetri de pântecul lui Swanee. Îi aspira parfumul. Privirea îi coborî spre cobra prinsă în dreptul taliei.

— Înseamnă că nu ți-e frică să atingi o paria, îi spuse Swanee. Știi tu că tatăl meu săpa fântâni în sate și că nu avea dreptul nici măcar să bea apă. Avem același sânge, eu și el...

Ochii impenetrabili ai lui Swanee și pântecul brodat cu aur îl fascinau pe Raj. Simțea cum sexul i se umflă pe sub haină. Coborî încetișor țeava pușții. Nu-i era frică de Swanee. Putea să-i zdrobească oasele fragile cu o singură mână. Îmbătat cu arak, nici măcar nu știa prea bine ce face.

O apucă pe Swanee de brațul stâng și o trase spre el.

Ea nu opuse rezistență.

Mâna lui Raj se îndreptă cu brutalitate spre pubisul fetei, strivindu-l. Ea se încordă, dar nu-l respinse, lăsându-l să-i exploreze sexul. Mâna care strângea cobra de aur nu se mișcase. Raj vru să se lipească de corpul ei, dar harnașamentul de aur îl deranja. Mormăi nemulțumit.

— Chiar când este vorba de târfe te dezbraci, murmură Swanee plină de o suavitate acerbă.

Ținând capul într-o parte, încerca să scape de mirosul respirației lui Raj.

Acesta o împinse cu brutalitate și ea își ținu răsuflarea. Poate că mersese prea departe.

Bărbatul însă se mulțumi să-și desfacă cureaua pantalonului, încercând să-și dezbrace cămașa. Pentru că nu reușea cu o mână, aruncă pușca pe pat, apoi se întoarse spre Swanee, pe care o îmbrânci brutal spre perete.

Cu șalele sprijinite de o măsuță, ea își împinse bazinul înainte, invitându-l parcă să o pătrundă. Prin deschizătura cămășii zării pântecul cafeniu și păros. Bărbatul îi înconjură spatele cu o mână, în timp ce se ghida cu cealaltă.

În momentul în care se pregătea să o posede, Swanee lipi capul cobrei de aur de pântecul bărbatului. Acesta nu avu timp măcar nici să simtă botul rece.

Fără să dea drumul șarpelui, Swanee îi eliberă gâtul.

Imediat gura se deschise. Colții se înfipseră în pântecul lui Raj, injectând veninul mortal. De îndată ce fu sigură că mușcase, Swanee îl trase spre ea, strângându-l din nou de gât ca să-l împiedice să o atace și pe ea.

Raj scoase un strigăt sugrumat și făcu un salt înapoi. Pe pântec avea două mici pete roșii, în mijlocul unei aureole care deja se învinețise.

Iute ca fulgerul, Swanee țâșni spre pat și apucă arma de vânătoare. Se dădu înapoi, plasându-se între ușă și Raj.

Fără să-i dea drumul din strânsoare, smulse cobra de aur dintre lanțurile din jurul taliei și-l apucă cu mâna stângă. Șarpele se zbătea furios, biciuind aerul cu coada lungă. Stratul de aur părea să nu-l jeneze. Swanee îl pictase în așa fel încât trebuia ca cineva să se apropie la câțiva centimetri ca să-și dea seama că era vorba de o reptilă veritabilă și nu de o bijuterie...

— Privește, Raj, strigă ea. Este Siva. Veninul lui ți se răspândește în sânge. Vei muri.

Singalezul apăsă frenetic pe rana minusculă, zgâriindu-și pielea, dar nu scoase decât o picătură de sânge negru.

În acel moment nu se mai putea face nimic. Era deja prea târziu pentru a administra un antidot.

Raj înjură pe un ton sugrumat. Din mișcarea bruscă, ochelarii îi căzură și Swanee îi văzu ochii îngroziți. Părea paralizat de groază, incapabil să se salveze fugind.

Superbă și disprețuitoare, plină de ură, Swanee se sprijini de ușă. Geamul reflectă imaginea unei statui de aur, agitând în mâini instrumentul morții. Puse cobra pe pat și aceasta dispăru șuierând.

— Întinde-te ca să mori, îi spuse ea lui Raj pe un ton înghețat.

Acesta o privi, suspină și căzu în genunchi.

— Salvează-mă, gemu el, salvează-mă...

Magnifică și inaccesibilă, ea se apropie de el:

— Fii demn, zise ea. Nu muri ca un paria. Totul se va sfârși în câteva minute.

Raj gemu și căzu pe o parte. Chipul lui căpătase o culoare pământie. Izbucni în plâns. Încet, otrava urca spre inimă și spre plămâni, paralizându-l.

Își smulse hainele, căutând aer cu gura deschisă. Nu putea nici să mai vorbească. Se rostogolea pe podea cu ochii ieșiți din orbite, gemând și plângând. Într-un final rămase nemișcat și întins pe burtă. Swanee așteptă câteva secunde, apoi întoarse corpul.

Raj avea gura deschisă, ochii sticloși și respira sacadat. Intrase în agonie.

Swanee ieși din cameră. Trebuia să se grăbească să-l curețe pe Siva de praful auriu. Aruncă arma pe un fotoliu de pe verandă și se îndreptă spre bucătărie.

Când se întoarse în cameră, ochii fără viață ai lui Raj Buthpitya fixau plafonul. Plină de regret, Swanee începu să-și scoată costumul dragostei și al morții. Ar fi dorit din toată inima să-l folosească asupra unui bărbat pe care să nu fie nevoită să-l ucidă.

Tânăra singaleză se aplecă să-l scoată pe Siva de sub pat. Trebuia să-l curețe înainte de a anunța poliția că un tâlhar dăduse buzna în casă și că Siva îl mușcase. Grație relațiilor pe care le avea amantul ei, nimeni nu avea să pună prea multe întrebări. Pe cine ar fi îngrijorat moartea lui Raj?

Nu-i mai rămânea decât să scoată o mare parte din bijuterii și să se ducă la întâlnirea cu Malko la Taprobane.

* * *

Malko se ridică la vederea lui Swanee care intrase în bar, îmbrăcată într-un sari și un bolero de mătase neagră. Mai purta încă fluturele de aur în păr și aproape toate inelele. Machiajul părea nepotrivit pentru acea oră. Simți din nou o ușoară înțepătură de gelozie. Iată de ce întârziase. Hotărât lucru, n-avea să fie niciodată un spion bun, un automat preocupat doar de misiuni și de pensie...

— Ați avut o întâlnire? întrebă el ironic după ce îi sărută mâna.

Swanee îl privi drept în ochi.

— Da, la mine acasă. Cu un bărbat, și l-am primit complet dezbrăcată.

— Credeam că...

— E mort.

Ea comandă ospătarului un ceai și îl anunță pe Malko:

— L-am ucis pe Raj Buthpitya.

În cinci minute îi povesti totul. Malko înnebuni de furie.

— Cum așa, explodă el. În timp ce eu vă așteptam aici, dumneavoastră îl primeați pe acel ucigaș. Ce nebunie.

— Nu, aceasta este regula jocului, zise Swanee. Vocea îi vibra de excitare. Se aplecă peste masă. Tare aș fi vrut să fiți acolo după. Muream de poftă să fac dragoste, să simt greutatea unui bărbat care să-mi înfigă lanțurile de aur în piele.

Rămase așa câteva secunde și Malko crezu că avea să-l sărute, apoi ea se trase înapoi și îi spuse pe un ton egal:

— Am altceva să vă spun. Ivan Gontcharoff, directorul adjunct de la Aeroflot, i-a cerut celui de la garaj să-i verifice mașina pentru mâine dimineață. Vrea să plece în călătorie prin țară.

Tânăra fixa cu o expresie nedefinită ochii aurii ai lui Malko.

— Voi veni cu dumneavoastră, spuse ea suav. E mult mai sigur.

Din mișcarea pe care o făcu pentru a lua de pe masă ceașca, boleroul se ridică și Malko zări un lanț de aur care îi înconjura talia. Swanee îi urmări privirea și surâse:

— Numai sărăntoacele își leagă sariul cu frânghia. La mătase merge aurul.

Capitolul XV

Diana Vorhund încetă brusc să se mai săpunească. I se păruse că aude un scârțâit în cameră. Dușul minuscul se afla într-o nișă, și trebuia să iasă de-acolo ca să vadă ce era. O imagine îi trecu prin minte: ologul care o abordase și o urmărise în fața Băncii Ceylonului. Era același scârțâit de fiare... Dădu la o parte perdeaua impermeabilă.

— Raj?

Nici un răspuns. De altfel, Raj ar fi făcut zgomot.

Brusc neliniștită, Diana rămase nemișcată mai multe secunde, încercând să raționeze.

Raj încuiase ușa, și știa că unul dintre oamenii lui veghea în permanență pe străduță. Se gândi la tânărul singalez. Tocmai se pregătea să o ucidă pe Swanee, dacă nu făcuse deja acest lucru. Îl văzuse plecând cu pușca. Din acel moment încercase să-și golească creierul de gânduri, concentrându-se asupra unor activități mecanice, încercând să uite ce rol oribil jucase. Îl manipulase pe Raj, așa cum Serge se servise de ea. Și el era la fel de neputincios ca ea.

Se sili să fredoneze ceva, neîndrăznind să iasă de sub duș, ca un copil care se ascunde sub pătură. Ce căuta ologul acasă la Raj?

Diana începu să se săpunească din nou. Raj n-avea să mai întârzie mult. Până la venirea lui trebuia să fie îmbrăcată, altfel ar fi profitat...

Timp de aproape un minut, Diana se săpuni cu furie, vrând parcă să îndepărteze mirosul lui Raj.

Scârțâitul se auzi mai puternic și mai aproape. Diana avu impresia că inima i se oprește. Privi fix perdeaua de parcă ar fi

putut să vadă prin ea. Nu simți nici o mișcare. Încercă să-și domine angoasa și să raționeze. Un olog nu putea urca scările. Ce motiv avea să vină acolo?

Închise ochii o secundă, încercând să-și regăsească liniștea și se gândi pentru prima oară cu plăcere la pistolul Walther PPS ascuns sub pat.

Raj nu avea să întârzie prea mult.

Perdeaua fu smulsă dintr-o singură mișcare.

Diana urlă instinctiv, surprinsă și cuprinsă de groază.

Ologul bloca intrarea la duș cu căruciorul. În mâna stângă ținea perdeaua. Diana nu-și mai puse întrebarea cum deschisese ușa încuiată și urcase scara. Mutilatul o fixa cu ochii mari și bulbucați, ca o șopârlă gata să înghită o muscă...

Ea realiză brusc că era goală..

Luă un prosop și-și înfășură coapsele.

— Cine sunteți? Ce doriți?

Vorbise în engleză, încercând să dea vocii sale o impresie de calm de care era foarte departe. Pitti-Pitti nu răspunse. Fixa picioarele lungi și zvelte descoperite de prosop. Nu-și închipuise niciodată că ar fi putut s-o găsească pe Diana într-o asemenea ținută.

Tânăra vru să iasă de sub duș și din mișcare își dezgoli pântecul.

Pitti-Pitti înghiți în sec. Se auzi un scârțâit ușor: căruciorul înainta.

— Rămâneți unde sunteți, urlă Diana. Sunteți nebun.

Simțea cum își pierde cumpătul. Ce căuta acolo acel monstru tăcut care o devora cu privirile arzătoare? Cum intrase? Unde era Raj? Îl fixă cu privirea și zări în ochii lui o dorință bestială și neomenească. Pentru prima oară ea remarcă lățimea umerilor și torsul puternic ieșind din maioul zdrențuit.

Ieși rapid de sub duș și îl înfruntă. El nu se mișcă, sprijinindu-se cu ambele mâini de podea și contemplând-o pe Diana ca pe o relicvă sacră. Aceasta încercă să-și domine panica. Trebuia să ajungă pe balcon și să pună mâna pe pistol. Era un nebun. Se gândi la prima lor întâlnire în fața Băncii Ceylonului. Poate că o urmărise de atunci.

— Lăsați-mă să trec, îi ordonă ea pe un ton sugrumat.

Făcu un pas. Picioarele i se loviră de cărucior. Simți mirosul ologului, un amestec de jeg, sudoare și ulei de cocos rânced.

Pitti-Pitti nu se mișcă și nu ridică privirea. Ochii îi erau pironiți pe pulpele lungi abia acoperite de prosop.

Diana simți că înnebunește.

— Am să-i spun lui Raj, strigă ea. Vă va ucide!

Raj, care era atât de gelos pe corpul ei!

Surâsul veninos al lui Pitti-Pitti dădu la iveală cioturile negricioase ale dinților.

— Raj mort, spuse el cu vocea gravă.

Diana nu pricepu fraza decât după câteva secunde. Dacă Raj murise, atentatul împotriva lui Swanee eșuase, și rămăsese fără protecție.

Cu un urlet, tânăra se năpusti pe scara care ducea spre logie. Ologul întoarse căruciorul, și cu o rapiditate neașteptată o luă pe urmele ei. O prinse din urmă în momentul în care urca primele trepte. Mâna lui Pitti-Pitti o apucă de deasupra gleznei stângi și ea fu nevoită să se sprijine cu celălalt picior de podea ca să nu cadă.

Imediat, începu să strige cât o ținea gura:

— Ajutor! Ajutor!

Din zbor, apucă o bucată de lemn și-l lovi cu toată forța pe mutilat în cap, încercând să-l ucidă. Cu piciorul rămas liber începu să-l lovească furios în piept și în față. Sângele țâșni din nasul lui Pitti-Pitti, curgându-i pe bărbie.

Impasibil, ologul se șterse cu dosul mâinii. O apucă pe Diana și de cealaltă gleznă, trăgând-o înapoi. Ea fu nevoită să coboare ca să nu cadă, crispându-se când simți părul bărbatului atingându-i interiorul coapselor. Pitti-Pitti o imobiliză pe podea, cu picioarele de-o parte și de alta a căruciorului.

Ea urlă din nou. De data aceasta fu un strigăt de panică viscerală.

* * *

Kavita era o târfă, o tamilă dintr-o castă inferioară care nu putea să-și ducă traiul decât prostituându-se pentru câteva

rupii cu docherii din portul Colombo. Locuia pe același palier cu Raj, într-o cameră mizerabilă. Când o auzi strigând pe Diana se pregătea să-și prepare ceaiul. O văzuse pe tânăra femeie intrând împreună cu Raj la el acasă. Tamila se întreba cum o femeie atât de albă și de frumoasă putea să doarmă în cocina lui Raj.

Urletul o îngheță de groază. Mai auzise așa ceva în viața ei. Abandonând ceaiul, trase cu urechea. Auzi un alt strigăt, urmat de un suspin. Kavita era o fată bună. Fusese ea însăși bătută, așa că era oricând gata să ia apărarea uneia mai amărâte ca ea.

Înhață un satâr și deschise ușa.

În fața ușii lui Raj se aflau doi bărbați care vorbeau pe un ton scăzut. Văzând-o pe Kavita cu satârul în mână, tresăriră, dar când ea făcu un pas, unul dintre ei îi blocă drumul. Era un zdrahon cu pielea închisă la culoare, cu părul lung până la umeri și unsuros și cu albeață la ochiul stâng.

Celălalt era mai sfrijit, dar pânza cu care era înfășurat avea o umflătură suspectă în dreptul taliei: avea cu siguranță un pumnal. Chipul ciupit de vărsat avea trăsături ascuțite. Își curăța unghiile cu o aschie de lemn.

— Ce vrei? îi spuse în tamilă matahala.

Kavita știa să recunoască un tâlhar, dar strigătele sugrumate de după ușă îi dădură curaj.

— Ce se petrece acolo înăuntru? întrebă ea.

Matahala clătină din cap și scuipă încercând să nimerească un gândac, dar nu reuși. Vorbi fără să-și privească interlocutoarea:

— Nimic. Patronul are o explicație cu femeia albă. Ea l-a înșelat. După asta or să facă dragoste.

Îi făcu cu ochiul șmecherește lui Kavita. Aceasta lăsă în jos satârul. O scenă casnică era ceva obișnuit și nu avea de ce să se îngrijoreze.

Ezita încă, agitând satârul. Matahala stărui.

— În cinci minute or să facă dragoste ca chiorii...

De cealaltă parte a ușii se auzi un strigăt diferit de celelalte.

— Ia uite, au început!

Ținând în mână satârul devenit inutil, tamila intră înapoi în casă.

* * *

Pitti-Pitti se prinse mai bine. Căruciorul se prinsese într-o gaură a dușumelei putrede, oferindu-i un punct solid de sprijin. Diana, în schimb, nu mai avea nici unul. Aplecată în față, gâfâind, se agățase cu ambele mâini de claia de păr a infirmului, în timp ce picioarele îi ajunseseră la înălțimea căruciorului. În timpul luptei, prosopul căzuse și fata era complet goală. Din când în când, sânii ei atingeau părul gras al ologului, și ea urla de dezgust.

Mâinile lui Pitti-Pitti o trăgeau inexorabil în jos, spre mizerie. Cu picioarele de o parte și de alta a căruciorului, se simțea vulnerabilă.

Într-un acces de disperare, ea îl strânse de gât cu toate puterile pe olog, înfigându-și unghiile deasupra claviculelor. Dacă nu reușea să-l strângă de gât, avea intenția să-i scoată ochii. O ură oarbă îi călăuzea mișcările. La un moment dat fu nevoită să se aplece și partea de sus a coapselor ajunse în dreptul feței lui Pitti-Pitti

Mirosul Dianei îl ameți pe infirm. Ridică privirea. Pântecul fetei era la câțiva centimetri de gura lui. Ca un animal, se repezi și mușcă ceva dulce și fierbinte.

În mintea lui Pitti-Pitti, ura clocotea, fierbinte și veninoasă.

Intrase în casă cu intenția de a o ucide pe Diana, ca să nu mai poată complota împotriva lui Swanee. Se gândea cu satisfacție la teama și la panica ei. De când alunecase sub tramvaiul care îi tăiase picioarele, Pitti-Pitti își cultiva ura cu un soi de iubire stranie. În acea zi, pentru că era doar un muncitor tamil, fusese lăsat de o parte până când operaseră tumoarea benignă a unei englezoaice bogate, și astfel își pierduse picioarele. Nu avea nici asigurare, nici protecție socială, ca de altfel nici un tamil din Ceylon. Ar fi murit de foame, dacă n-ar fi fost sălbatica lui dorință de a trăi.

Acum venise timpul răzbunării.

Începu încet, încet să aplece capul. Diana era obligată să-i urmeze mișcarea, altfel pielea ei fragilă ar fi fost sfâșiată.

Încetase să mai strige. Îl strângea cu toate puterile de gât pe olog, mormăind ca un animal. Infirmul avea însă niște mușchi formidabili, din cauza faptului că era obligat să-și împingă căruciorul. Diana își înțepenise picioarele în podea ca niște clești.

Fiara adormită din Pitti-Pitti se trezise, și acesta nu-și putea stăpâni dorința de a poseda femeia. Se simțea puternic și crud. Parfumul femeii din care mușcase îl îmbătase precum arak-ul.

Își desprinse mâna stângă de pe glezna Dianei și o prinse rapid mai de sus, în așa fel încât ea nu avu timp să reacționeze.

Ologul făcu același lucru și cu mâna dreaptă. Simțea cum timpul îl presează. Continuă mișcările, urcând centimetru cu centimetru, până când îi prinse picioarele de sub genunchi. Degetele lui lăsaseră în urmă semne vinețiii.

Își aplecă lent capul, trăgând din mișcare spre el pântecul sud-africanei. Încordându-și mușchii, o forță în același timp să îndoaie genunchii.

Rămaseră așa în echilibru câteva clipe, apoi, cu un strigăt straniu, Diana urină peste el.

Fusese ultimul gest de apărare la care se gândise.

Pitti-Pitti simți lichidul cald și scârbos curgându-i pe nas, în gură, pe gât. Slăbi strânsoarea și Diana căzu pe cărucior, cu picioarele desfăcute, peste cioturile ologului.

Cu toată rezistența lui, acesta respira cu greutate. Nici măcar nu mai simțea unghiile înfipte în carne, dar degetele Diane îl sugrumau încetul cu încetul.

Spectacolul sânilor perfecți care îi dansau în fața ochilor, îi dădu puteri. Deschise gura și mușcă, strângând cu putere din dinți.

Diana scoase un urlet și se zbătu, răsucindu-și corpul ca să scape. Își afundă și mai tare degetele în gâtul lui Pitti-Pitti, dar acesta își revenise, și ea nu mai avea ce face.

Îi dădu drumul și încercă să-i scoată ochii cu unghiile.

Pitti-Pitti strânse pleoapele cât putu de tare. Respira greoi și clătina din cap de parcă ar fi alungat niște muște. Urlă și el de durere. Unghia Dianei îi sfâșiase pleoapa. Simți în același timp cum sexul i se freca de zdrențe și înnebuni de dorință.

Îi eliberă piciorul stâng și o apucă de gât. Cu cealaltă mână o apucă pe după talie, lipind-o de el.

Cu o mișcare rapidă o strânse de gât, aducând-o în câteva clipe în pragul sincopei. Diana horcăia, căutând aerul cu gura deschisă. Mâinile ei bâjbâiră în căutarea ochilor lui Pitti-Pitti.

Corpul i se înmuie deodată, și nu mai opuse rezistență. Mâinile îi alunecară pe umerii ologului.

Acesta își eliberă imediat sexul din zdrențe.

Cu mâna dreaptă înfiptă în coapsa Dianei, Pitti-Pitti o ridică și o pătrunse cu brutalitate.

Ea urlă, dar era prea târziu. Scuturată de suspine, neputincioasă, nu mai simțea nici mirosul respingător, doar acea căldură care o ardea.

Pitti-Pitti închise ochii. Ar fi vrut ca acel moment să dureze o veșnicie. Luând mâna de pe gâtul Dianei, o apucă de coapse cu ambele mâini, pătrunzând-o și mai adânc. Plăcerea brutală și fulgerătoare îl făcu să zvâcnească mormăind.

Diana își recăpătă cunoștința în același moment și își înfipse unghiile în pleoapele lui Pitti-Pitti, transformându-i brutal plăcerea într-o arsură cumplită.

Tresări atât de brusc, încât răsturnă căruciorul. Căzură amândoi, și el dădu drumul din strânsoare tinerei femei.

Diana sări imediat în picioare. Pitti-Pitti vru să o prindă, dar sângele îi șiroia din ochi și nu mai vedea nimic. Diana traversase deja camera și se lupta cu încuietoarea ușii.

Era cuprinsă de o panică atât de mare, că uitase de pistolul Walther ascuns în logie. Tremura de dezgust.

Reuși în sfârșit să deschidă ușa și strigă îngrozită: cei doi tamili îi barau drumul. Cel mai voinic îi dădu un brânci înapoi în casă.

În spatele sud-africanei, Pitti-Pitti se zvârcolea ca un vierme tăiat. Nu era decât o epavă mizerabilă și plină de ură.

Capitolul XVI

Așezat pe un soi de tron, format din mai multe perne de catifea roșie puse pe un schelet de lemn, venerabilul Rohanna Zahir încerca să mediteze. Era însă foarte nervos, și tresărea la orice zgomot din jur. Nu era nimeni în afară de el în încăperea imensă cu tavanul foarte înalt, zugrăvit în turcoaz. Pe podeaua ceruită cu grijă nu era nici un fir de praf. Nimeni nu mergea încălțat pe dalele în formă de frunză de lotus. Peste tot, pe pereți, erau atârnate mănunchiuri de flori albe și roșii. Mirosul lor dulceag era grețos.

Nici o altă încăpere din mănăstire, în afară de biroul „Venerabilului" nu era climatizată. Aparatul american, importat fraudulos din India, constituia o mică avere. La fel și Cadillac-ul Eldorado, parcat în garajul de la Queens' Hotel. Venerabilul Zahir îl primise de la un înalt funcționar din Colombo, însărcinat cu revinderea vehiculelor străine. Afacerea reprezenta una dintre cele mai profitabile lovituri ale administrației singaleze. Străinii și diplomații aveau dreptul să importe mașini, plătind taxe fantastice, care făceau ca cea mai proastă mașină să valoreze greutatea ei în aur. La plecare, însă, nu le era permis să le ia cu ei. Guvernul le cumpăra la un preț oficial fix: mai puțin de o zecime din valoarea lor inițială.

„Venerabilul" moștenise astfel vechiul Cadillac, încă în perfectă stare, al unui ambasador. Prestigiul lui crescuse considerabil, iar el înțelesese de mult că sărăcia aparentă nu era ceva pentru popor. Acei coolies mizerabili de pe plantațiile de ceai râvneau la ceva ce nu puteau avea niciodată: bogăție și putere, îngemănate în numele sfânt al lui Buddha...

Cu nasul lung și pielea foarte închisă la culoare, Rohanna putea fi luat drept un tamil. Cu toate acestea, aparținea unei caste brahmane înalte, și nutrea un dispreț agresiv față de tamilii din nordul insulei, plasându-i după vaci și maimuțe în ierarhia ființelor.

Pentru moment, ar fi vrut să fie mai bătrân cu câteva ore. Se pregătea să-și atingă scopul pe care îl urmărea de aproape douăzeci de ani: o personalitate politică și religioasă de prim rang... Vizita pe care o aștepta era hotărâtoare.

Agasat, se ridică și se duse la fereastră, contemplând panorama lacului Kandy și munții Knukkles, invadați de junglă și necălcați de picior de om.

Un surâs vag flutură pe buzele venerabilului. Visa la un Ceylon stăpânit exclusiv de budiști, cu un guvern condus chiar de el. Ca să-și atingă scopul, era gata să se alieze și cu diavolul, chiar dacă acesta purta numele lui Ivan Gontcharoff, ofițer GRU, comunist și ateu convins. Acesta poseda însă o relicvă neprețuită pentru întreaga lume budistă: un dinte a lui Buddha, pe care el, venerabilul Zahir avea de gând să-l ofere adorației mulțimii.

Ca să adăpostească dintele, avea să construiască un templu depășind cu mult în măreție Templul Octogonal aflat în vecinătatea mănăstirii.

O sonerie îl făcu să tresară: era un clopoțel de argint, agățat lângă ușă și care făcea legătura cu exteriorul printr-un șnur de catifea.

Vizitatorul lui sosise. În ciuda nerăbdării, „Venerabilul" își luă o expresie severă. Moartea lui Ramasuighe era o monedă de schimb excelentă, chiar dacă în sinea lui nu dădea doi bani pe acel bikku ce își ratase misiunea.

* * *

Malko luă binoclul de la ochi.

— A intrat.

Oprise Mercedesul lui Swanee pe un drum înfundat, deasupra lacului Kandy. Locul era complet pustiu, iar pe celălalt mal al lacului se zăreau clădirile cenușii ale mănăstirii

venerabilului Zahir. În fața porții de lemn oprise o mașină, și ocupantul ei tocmai intra în incinta interzisă publicului: Ivan Gontcharoff, directorul adjunct de la Aeroflot, cu un pachet mare sub braț.

Swanee se uită spre Malko. Vocea ei căpătase o intonație respectuoasă, pe care el nu o mai auzise niciodată.

— A venit să-i aducă dintele.

Erau la Kandy de dimineață. Se duseseră întâi la Templul Octogonal și văzuseră celălalt dinte, sau mai degrabă ceea ce era arătat publicului: un mic Dagoba din aur masiv protejat de un soi de tabernacol din piatră albă dantelată. Deschizăturile erau în formă de frunză de lotus. Vizitatorii înconjurau relicva la o distanță respectuoasă. Întreg ansamblul se afla în vârful unui turn octogonal alb, de o urâțenie îngrozitoare.

O dată pe an, cu prilejul sărbătorii budiste Pezahera, dintele era scos și expus în mijlocul unui alai de elefanți înșeuați. În restul timpului, Kandy era un orășel liniștit și patriarhal, ascuns printre plantațiile de ceai, cu o climă mult mai răcoroasă decât Colombo.

— Trebuie să încercăm ceva, spuse Malko.

Dar ce? Kandy se afla la ani lumină de calculatoarele de la CIA și de sateliții de spionaj. Trebuia să improvizeze, la fel ca rușii, încercînd să-i despartă de noii lor aliați.

Pentru asta, nu avea prea multe posibilități...

— Trebuie să recuperăm acea relicvă, spuse Malko. Îi putem da o mai bună întrebuințare...

Swanee căută privirea ochilor aurii, convinsă că glumea.

— Imposibil, bolborosi ea. Vă vor ucide. Ar fi ca și când ați fura Sfântul giulgiu de la Roma.

Malko luase deja o decizie. Suflă un fir de praf de pe stofa neagră a costumului și îi surâse lui Swanee.

— Vreți să mă ajutați?

Singaleza ezită:

— Desigur, dar sper să nu ne poarte ghinion...

Superstițiile erau acolo pe primul plan.

* * *

Ivan Gontcharoff despături cu grijă bucata de mătase albă în care era înfășurat Dagoba care conținea relicva. Piesa din aur masiv în formă de clopot era de mărimea a doi pumni. O replică în miniatură a celei expuse la Templul Octogonal.

Rusul i-o întinse venerabilului Rohanna Zahir care o luă plin de respect și o puse pe o pernă de catifea roșie. Cei doi o priviră în tăcere, apoi Ivan Gontcharoff scoase din cutie un sul de documente în chineză și în rusă, punându-l pe masă lângă relicvă.

— Iată documentele care stabilesc autenticitatea acestei piese, explică rusul. Atunci când Dalai-Lama și unii dintre fidelii lui au fost nevoiți să părăsească Tibetul, au luat cu ei acest dinte, aflat de secole într-o mănăstire.

„Venerabilul" asculta doar cu jumătate de ureche. Se grăbea să rămână singur cu prețioasa relicvă. Era cel mai frumos moment din viața sa. Datorită acelui Dagoba de aur devenise egalul celor mai mari lideri religioși ai insulei.

Pielea fină a chipului său părea că radiază o lumină venită din interior. Brusc, fu cuprins de o bănuială îngrozitoare.

— Cum pot să știu dacă dintele Prea Sfântului este înăuntrul acestui Dagoba? spuse el plin de neîncredere.

Ivan Gontcharoff nu se simți vexat și zâmbi. Oamenii cinstiți se înțeleg întotdeauna. Îi arătă o linie fină care înconjura Dagoba în partea de mijloc.

— Cele două părți se desfac, explică el. Relicva se află într-o cavitate centrală. Puteți să o vedeți și să o atingeți.

Venerabilul se destinse într-o clipă. Ivan Gontcharoff profită de ocazie.

— Sunt însărcinat să vă transmit mulțumirile Directoratului meu pentru ajutorul dat. Operațiunile noastre continuă și sper că vom avea o colaborare la fel de fructuoasă și pe viitor. Cu alte cuvinte, acum când aveți dintele lui Buddha, sper să nu ne lăsați baltă.

Venerabilul Zahir răspunse cu jumătate de gură:

— Vom continua la fel pe cât posibil.

Nu scăpa micul Dagoba din ochi. În sfârșit, triumfase. Ce importanță avea prețul plătit? Ivan Gontcharoff se grăbea să se întoarcă la Colombo, să afle dacă Swanee fusese eliminată și să se ocupe de Diana.

Atmosfera din mănăstire nu-i plăcea. Ateu convins, suferea la gândul că fusese nevoit să se alieze cu oameni de felul venerabilului Zahir, atât de departe de ideile socialismului. Într-o zi, și acest bonz trebuia eliminat. Se înclină adânc în fața venerabilului și se întoarse spre ușa masivă din lemn de trandafir.

Venerabilul Zahir îl privi plecând, cufundat într-o meditație visătoare.

Ajuns în curtea pardosită cu nisip, Ivan Gontcharoff respiră cu voluptate aerul proaspăt. Era o senzație minunată, după umezeala din Colombo.

Un bikku mărunțel, bătrân și zbârcit, îi deschise poarta, împingând trei zăvoare cât el de mari. Aproape orb, îndatorirea de portar făcea să-i treacă timpul mai plăcut. Închise cu grijă în urma rusului și își reluă meditația asemănătoare mai degrabă unei sieste. Mănăstirea era păzită cu strășnicie. Venerabilul Rohanna Zahir acodra audiențe cu țârâita.

De abia se așezase pe scaunul pliant din pânză, că cineva bătu la poartă.

* * *

Mașina lui Ivan Gontcharoff întorsese, îndreptându-se spre Kandy. Malko și Swanee se precipitară, dar poarta mănăstirii se închisese deja.

Malko bătu cu inelul de pe deget.

Poarta fu întredeschisă cu precauție, și în cadrul ei apăru chipul zbârcit al călugărului. Ațipise deja, și crezând că era vorba tot de vizitatorul de dinainte care uitase ceva, deschise larg poarta.

Când își dădu seama de greșeală, vru să o închidă la loc, dar Malko intrase. Bikku vru să-l împingă afară, dar din spatele lui venea Swanee care opuse rezistență. Malko închise poarta. Tânăra îl întrebă pe bătrân în ceyloneză:

— Unde este venerabilul, unde îl pot găsi?

— La primul etaj, spuse el cu glas tremurat... Cine sunteți? Trebuie să vă anunț... Nu aveți dreptul.

Swanee îi dădu pace, și bikku începu îndată să se văicărească. Avea să-i alerteze pe toți din mănăstire.

Malko era deja pe scară. Fără să vrea, Swanee remarcă eleganța siluetei. Costumul ajustat pe corp, nu lăsa să se ghicească arma pe care o avea asupra lui.

Urcară în grabă treptele de piatră, fără să întâlnească un singur bonz.

Pe palierul de la etajul unu se deschideau două coridoare în unghi drept. Chiar în partea dreaptă a scării, observară o ușă din lemn închis la culoare și cu un aer impunător. Camera din spatele ei dădea probabil spre lac. Malko și Swanee ezitară câteva clipe, timp în care ușa se deschise și apăru un bonz în robă galbenă. La vederea celor doi, acesta rămase interzis o fracțiune de secundă.

— El este, e „Venerabilul" Zahir, șopti Swanee.

Bonzul bătea deja în retragere, dar nu avu timp să închidă ușa. Malko se strecură în spatele lui.

„Venerabilul" îl înfruntă, cu mâna pe cordonul soneriei, fulgerându-i pe Malko și pe Swanee cu privirea ochilor mici și negri.

— Cine sunteți, strigă el pe un ton ascuțit. Cine v-a permis să intrați aici?

Malko se înclină respectuos și spuse în engleză:

— Sunt prințul Malko. Presupun că dumneavoastră sunteți venerabilul Rohanna Zahir.

Ușor liniștit de vocea demnă a lui Malko și de aparența de gentleman, venerabilul coborî ușor vocea, dar o apostrofă violent pe Swanee în singaleză:

— Nu știi că străinii, necredincioșii, nu au voie în templu? De ce l-ai adus aici? Ce vrea?

Malko privi peste umărul venerabilului Zahir și zări micul Dagoba de aur așezat pe masa mare din încăpere...

Îl ocoli calm pe bonz și se îndreptă spre relicvă. Până să-și dea seama venerabilul Zahir, o și ridicase de pe perna din catifea.

— Frumos obiect, remarcă el. Ce reprezintă?

Cu roba fâlfâind, Venerabilul se repezi la Malko, apucându-l de haină cu mâinile subțiri. Ochii îi ieșiseră din orbite și părea pradă unei crize de isterie.

— Nu puneți mâna! vociferă el, nu atingeți această sfântă relicvă.

Malko puse ușor dar ferm obiectul pe masă, dar nu se îndepărtă. În sinea lui, fremăta de bucurie. Nu putea fi altceva decât dintele, altfel venerabilul n-ar fi fost atât de înverșunat.

Deodată, o auzi pe Swanee strigând și se întoarse.

Pe ușă intraseră trei bikku, masivi ca niște luptători japonezi, în picioarele goale și cu țestele rase. Doi dintre ei aveau în mână pumnale.

Zahir strigă ceva în singaleză și se întoarse spre Malko.

— Nu opuneți rezistență, altfel dau ordin să fiți ucis.

Malko își scoase calm ochelarii și îl fixă pe Venerabilul Zahir. Acesta se gândi că ochii aurii erau aidoma micului Dagoba din aur masiv. Cu un gest elegant și discret, de parcă ar fi căutat bricheta, Malko scoase de sub sacou pistolul lung și plat. Până să-și dea seama Venerabilul, țeava acestuia era lipită de tâmpla lui dreaptă. Malko se dădu ușor înapoi, ca să poată întinde brațul. Mișcările erau atât de calme și de armonioase, de parcă ar fi fost vorba de un spectacol de balet.

— Spuneți-le oamenilor dumneavoastră să nu mai înainteze, îi ordonă el pe un ton rece.

Prin privirea Venerabilului trecu o lucire de neîncredere, apoi bonzul păru să încremenească. Timp de mai multe secunde nu scoase un sunet. Călugării înaintau în continuare, unul dintre ei ajungând la doar câțiva metri de Swanee. Malko apăsă încă puțin arma în tâmpla bonzului, degetul alunecându-i un milimetru pe trăgaci.

— Fiți atent, spuse el pe un ton amabil, altfel vă zbor creierii.

Venerabilul Rohanna Zahir avea multe defecte, dar nu-i lipsea intuiția. Le ordonă celor trei ceva pe un ton sugrumat, și aceștia se opriră.

Tăcerea dură parcă o veșnicie, apoi Venerabilului îi reveni graiul.

— Sunteţi un criminal, spuse el cu o voce sfârşită.

Nu schiţă însă nici o mişcare. Swanee contempla îngrozită spectacolul. Tânăra tamilă nu-şi credea ochilor.

Atotputernicul venerabil Rohanna Zahir era ţinut la respect de ţeava unui pistol. Tremura şi părea răvăşit.

— Nu, sunt un gentleman, zise Malko rece, altfel v-aş fi zburat creierii. Sunteţi răspunzător de moartea unei persoane, iar unul dintre călugării dumneavoastră a încercat să mă ucidă.

— Malko!

Strigătul lui Swanee îl făcu să se uite spre uşa deschisă, prin care năvălea o mulţime de bonzi în robe de culoarea şofranului. Erau cel puţin cincizeci. Tăcuţi şi încruntaţi, păreau un zid impresionant şi de netrecut.

Toţi priveau ţintă la sacrilegiul care avea loc, vizibil hotărâţi să-l facă pe Malko bucăţi cu prima ocazie... Inima acestuia începu să bată nebuneşte. La cea mai mică mişcare greşită, el şi Swanee ar fi fost linşaţi...

Venerabilul Zahir spuse triumfător:

— Nu veţi ieşi vii de aici.

Malko surâse rece, apăsând şi mai mult pistolul în tâmpla zbârcită:

— În acest caz, veţi muri primul.

Unii dintre bikku vorbeau probabil engleza, căci în primele rânduri se auzi o rumoare. Malko se temu ca aceştia să nu atace, în ciuda ordinului primit de la şeful lor. La urma urmei, la cât era de sfânt, s-ar fi reîncarnat într-un animal nobil. Nu putea să lase situaţia să se deterioreze, altfel erau pierduţi.

— Swanee, îi spuse el calm, luaţi Dagoba.

Tânăra tamilă se supuse imediat. Luând perna, veni lângă Malko.

Totul se petrecuse atât de repede, încât nimeni nu reacţionă. Venerabilul scoase un geamăt straniu şi chipul i se îngălbeni. Malko crezu că avea să leşine. Într-o fracţiune de secundă, îi luă arma de la tâmplă şi i-o puse în ceafă. Durase atât de puţin, încât călugării nu avură timp să schiţeze un gest.

Venerabilul Zahir, consternat şi răvăşit, nu mişcase nici măcar un deget.

— Spuneţi oamenilor dumneavoastră să părăsească încăperea şi să elibereze culoarul, îi ceru, mai degrabă îi

ordonă Malko foarte calm. Apoi vom ieşi de aici toţi trei. Dacă totul merge bine, nu vă voi face nici un rău.

Venerabilul nu răspunse. Intuia oare că Malko nu era omul care să tragă cu sânge rece?

În secunda următoare, acesta îndepărtă ţeava armei cu câţiva centimetri şi apăsă pe trăgaci. Venerabilul tresări puternic. Flacăra detunăturii îi atinsese urechea. Glonţul se înfipse în zid, chiar deasupra grupului de bikku. Aceştia se îngrămădiră spre ieşire, apoi se năpustiră spre Malko. Strigătul lui îi opri:

— Atenţie!

Pistolul îşi reluase locul. Asurzit, venerabilul Zahir se clătina. Malko îi strigă în urechea dreaptă:

— Nu glumesc. Pistolul meu este adevărat, este încărcat, iar gloanţele lui sunt făcute să ucidă. Aveţi zece secunde ca să evacuaţi sala.

Malko începu să numere rar, cu voce tare.

— Unu, doi, trei, patru, cinci, şase, şapte...

La şapte, venerabilul Zahir păru să se dezumfle. Cu o voce slabă, dădu un ordin călugărilor. La început, aceştia nu se mişcară. Şeful lor repetă ordinul pe un ton mai puternic şi primii se retraseră cu spatele spre uşă.

— Să mergem, spuse Malko.

Îi făcu semn să se mişte, apăsând ţeava mai tare în ceafă, şi venerabilul se supuse docil.

La trei metri în faţa lui, primii trei bonzi, echipa de şoc, înaintau cu spatele, fără să-l scape din ochii. Swanee încheia cortegiul, purtând în braţe Dagoba. Malko spera ca focul de armă să nu fi alertat pe nimeni. Dacă poliţia aştepta jos, îl păşteau ani buni într-o închisoare ceyloneză, şi perspectiva nu-i surâdea.

Ajunse la uşă în momentul în care ultimii bikku se răspândeau în tăcere pe cele două coridoare. Accesul spre scară era liber. Venerabilul continua să înainteze ca un automat, cu mâinile pe lângă corp. Încordat ca o strună, Malko îşi împinse ostaticul în faţă.

— Repede.

Coborî aproape în fugă scara, cu Swanee aproape lipită de el. Venerabilul alerga de parcă avea douăzeci de ani...

Călugărul-portar, încremenit și mut de frică, aștepta după ușă. Nu schiță nici o mișcare, atunci când Malko, Swanee și ostaticul lor ieșiră.

Împrejurimile mănăstirii erau pustii. În sinea lui, Malko mulțumea Cerului. Ce fusese mai greu trecuse. Se întoarse spre poartă. Capul unui bonz apăru și dispăru imediat. Nici măcar în cele mai rele coșmaruri, călugării nu și-ar fi imaginat o asemenea ofensă.

Malko ocolise deja zidul. Mercedesul era la locul lui, încălzit de soare. Swanee se strecură la volan, punând prețiosul Dagoba lângă ea. Malko și venerabilul se așezară în spate.

— Unde mă duceți?

Vocea venerabilului era subțire ca o ață. Malko nu lăsase pistolul din mână.

— La ieșirea din oraș, spuse el amabil.

Aveau nevoie de cinci minute pentru a traversa Kandy. Mercedesul opri la unicul semafor, aflat în fața Hotelului Queens'. Un polițist cu un aer blajin dirija circulația.

Venerabilul Zahir îl fixă cu privirea prin geamul mașinii, de parcă voia să-l hipnotizeze, dar ceylonezul nu dădu nici o atenție Mercedesului.

— Sunt dezolat că trebuie să vă las să vă întoarceți pe jos, se scuză Malko, dar n-aș vrea să apară complicații...

Venerabilul se sufoca de furie și de indignare.

— Sunteți un hoț, mormăi el. Ați comis un sacrilegiu.

Malko nu dădu atenție spuselor sale.

— Ce v-au cerut rușii în schimbul acestei relicve?

Chipul Venerabilului se transformă într-o mască de ceară. Păru dintr-o dată mai gârbovit. Nu auzea și parcă nici nu era acolo. Malko își dădu seama că atinsese un subiect interzis și că nu avea să scoată nimic de la el. Avea totuși dintele și asta era cel mai important.

— Opriți, îi ceru lui Swanee.

Mercedesul se opri pe marginea drumului într-o serpentină. De o parte și de alta a șoselei erau plantații de ceai. Malko fu primul care coborî și îl ajută politicos pe venerabil să iasă din mașină. Ca hipnotizat, acesta privea fix Dagoba de pe bancheta de lângă Swanee.

— Ce aveți de gând să faceți cu el? bolborosi acesta.

— Îl vom folosi așa cum trebuie.

Malko se urcă în față. Ochii venerabilului îl priveau cu o intensitate extraordinară. În momentul în care mașina porni, murmură o frază în singaleză.

— Ce a spus?

— Ne-a blestemat.

Fata părea răvășită. Malko se simțea ceva mai bine.

— Nu fiți superstițioasă, până acum ați fost minunată.

Drumul cobora în serpentine printre colinele acoperite cu plantații de ceai. Tinere tamile pline de grație stăteau pe marginea șoselei oferind coșuri pline cu nuci de cocos. Malko se simțea sleit. Era bucuros că Swanee conducea. Dacă venerabilul ar fi depus plângere, CIA nu i-ar fi luat apărarea. Ar fi fost tratat ca un aventurier oarecare. Ceea ce făcuse era însă singura cale de a ieși din impas. Bonzii nu mai aveau acum nici un motiv să-i ajute pe ruși.

Trebuia să facă mai mult, să-l scoată definitiv din joc pe venerabilul Zahir. Lui Malko îi veni o idee și surâse în sinea lui.

— Opriți, îi spuse lui Swanee.

Ea se supuse. Drumul era pustiu. Fără să iasă din mașină, Malko scoase pistolul și îl sprijini de portieră. Ochi cu grijă vârful unui stâlp telegrafic și trase.

Izolatorul de porțelan al unui fir telefonic se făcu țăndări.

Cu patru gloanțe, problema fu rezolvată. Legăturile telefonice cu Colombo erau întrerupte.

— Asta în cazul în care venerabilul s-ar duce la poliție, explică el.

Se urcă la volan. Până la Colombo mai erau 72 de kilometri. Cunoscând indolența ceylonezilor, liniile telefonice aveau să fie reparate doar a doua zi.

Dagoba de aur se afla între ei. Malko îl atinse. Ajunsese exact la timp.

* * *

Un sat și un pod apărură în zare. Malko rula cu viteză. Swanee urlă din toate puterile.

— Malko!

Doi lilieci, zburând foarte jos, traversau drumul, chiar prin faţa Mercedesului.

— E semn rău, bolborosi Swanee.

Timp de o clipă, Malko fu neliniştit. Ce căutau acolo liliecii, în plină zi? Zburau greoi în jurul maşinii, şi Swanee îşi acoperi ochii cu mâinile. Malko zări brusc un puşti aşezat pe balustrada podului, chiar în momentul în care trăgea un al doilea glonţ în direcţia copacului unde poposiseră liliecii... Un alt stol se ridică.

Malko izbucni în râs.

— Sunteţi prea superstiţioasă.

Swanee văzu şi ea copilul şi surâse crispată.

Capitolul XVII

Ivan Gontcharoff strecură o rupie în mâna puștiului care îl condusese până la bârlogul lui Raj. Fără el, nu s-ar fi descurcat pe străduțele din Pettah. Privi cu neîncredere culoarul negru și slinos, mirosind a putreziciune și înaintă.

Nu dormise toată noaptea. Diana nu-i dăduse nici o veste de când îi ordonase să se ocupe de execuția lui Swanee. Trimisese deja un mesager la Raj, dar omul se întorsese cu coada între picioare. Ce se întâmplase?

Unde era nebuna de Diana?

Pe palier erau doar două uși. Rusul bătu la întâmplare în cea din dreapta și așteptă.

Nu răspunse nimeni și atunci se duse la cealaltă. Ușa se deschise imediat.

Kavita, prostituata tamilă, îl privi stupefiată pe Gontcharoff. De obicei, clienții ei nu purtau sacou și nici cravată. Cu atât mai puțin pălărie... Trebuia să fie o greșeală. Ridicând din umeri, dădu să împingă ușa. Imediat, rusul, la fel de surprins ca ea, o opri.

— Raj, îl cunoașteți pe Raj Buthpitya?

Ivan Gontcharoff nu mai înțelegea nimic. Cine era tipa cu dinții roșii de betel?

Kavita înțelese numele lui Raj, și dădu din cap:

— Raj, mort.

Unul dintre puținele cuvinte englezești pe care le cunoștea. Toată lumea din Pettah știa că Raj Buthpitya fusese mușcat în ajun de cobra lui Swanee... Ceylon Time nu scrisese nimic despre asta, dar ziarele singaleze semnalaseră faptul.

Ivan Gontcharoff simți că i se face rău. Îndreptă degetul spre Kavita și repetă:

— Raj, mort?

Încântată că fusese înțeleasă, prostituata aprobă, surâzând larg.

— Da, mort — mort.

Ceea ce în dialectul ei însemna „mort de-a binelea".

— Diana? întrebă Gontcharoff arătând spre ușa lui Raj.

Acolo lucrurile se încurcară. Kavita nu mai înțelegea nimic. Clătină din cap fără să răspundă, și pentru că Gontcharoff insista, întinse mâna așteptând. Rusul îi întinse o hârtie de zece rupii și ea se grăbi să închidă ușa uimită de așa chilipir.

Ivan Gontcharoff așteptă câteva secunde apoi coborî. Croindu-și drum printre tarabele cu mango, pepeni uriași și pește, încerca să-și țină firea. Dacă Raj murise, unde era Diana? Ideea că s-ar fi dus după Serge la mănăstire îl făcu să-ngheațe. Era singura explicație... Diana era căutată de CIA și bănuită de poliția ceyloneză pentru moartea lui James Kent. De una singură, nu se putea ascunde în Colombo. Spera să nu-i fi venit pur și simplu ideea să se ducă acasă. Rusul dădu peste o vânzătoare de coliere și își ceru scuze. Ajunse în sfârșit pe Sea Street. Nu voia să riște o vizită acasă la Diana: avea să trimită pe cineva de la ambasadă. Pentru asta trebuia să se întoarcă la biroul Aeroflot.

Ca de obicei, intră pe ușa din spate. Șiroia de transpirație. Ca să nu se facă remarcat, venise pe jos din Sea Street. De abia se așeză la birou că adjunctul bătu și băgă capul pe ușă.

— Țovarășe Gontcharoff, vă așteaptă un bonz de o oră. Vine din partea „Venerabilului" Zahir și spune că este foarte important...

Imediat uită de Diana. Ce se mai întâmplase? Venerabilul ar fi trebuit să-și admire relicva...

— Poftiți-l, spuse Ivan Gontcharoff.

Își puse sacoul.

* * *

Ambasadorul Statelor Unite se ridică, dând de înțeles că întâlnirea se terminase. Malko îl imită. El și diplomatul se

simpatizaseră din primul moment. Ambasadorul era un uriaș de 1,95 m, cu ochi foarte albaștri și cu o manieră de exprimare directă, aproape brutală. Era un om hotărât care nu ezita să-și asume responsabilitățile.

În plus, sugestia lui Malko îl interesase foarte tare.

Îi strânse cu putere mâna vizitatorului.

— Păcat că nu v-ați orientat spre Langley, spuse el. Avem nevoie de oameni ca dumneavoastră în diplomație...

Malko surâse flatat. Se abținu să-i spună că CIA nu avea prea multe Altețe Serenissime autentice și că era cu siguranță singurul prinț înscris în statele secrete ale Agenției de Informații Americane.

Înainte de a pleca mai aruncă o privire spre micul Dagoba de aur masiv de pe biroul ambasadorului. Acum era în siguranță.

Ca semn de deosebită onoare, diplomatul îl conduse până la capătul culoarului. Înainte de a se despărți se încruntă brusc:

— Spuneți-mi totuși, întrebă el, chiar sunteți prinț?

Ardea de nerăbdare să-i pună această întrebare de când îl întâlnise pe Malko.

Acesta se înclină ușor:

— La ordinele dumneavoastră, Excelență. Strămoșii mei au servit Casa de Austria timp de câteva secole. Nu am făcut altceva decât să schimb Casa...

Cucerit, ambasadorul îi întinse mâna:

— Dacă mai rămâneți în Ceylon, vă invit la mine acasă să cinăm...

Privi gânditor eleganta siluetă a lui Malko dispărând în grădină.

La volanul Mercedesului, Swanee își mesteca țigara de nerăbdare. Era cel mai scump șofer din Colombo...

— Ei?

— Totul este în regulă, o asigură Malko. Să așteptăm până mâine. Acum trebuie s-o găsim pe Diana cu orice preț. Cu siguranță că știe toate dedesubturile acestei afaceri.

Swanee schimbă viteza.

— Pitti-Pitti a răpit-o și a ascuns-o în Pettah, fără să-i cer nimic. Doar pentru că a pus pe cineva să mă ucidă.

— Ce mai aşteptăm, atunci să mergem după ea.

Se întoarseră pe Galle Road. Vânzătorii de zmee începuseră să-şi înalţe marfa pe Galle Green. Pentru prima oară de la începutul acelei istorii, Malko se simţea optimist.

* * *

Pitti-Pitti părea că o ignoră pe Swanee. Aproape terminase cu împărţirea copiilor. Swanee îi şopti lui Malko.

— Nu înţeleg, se comportă straniu...

— Dumnezeule, sper că nu a ucis-o, suspină el. Trebuie să ştie atâtea...

— Nu văd de ce ar fi făcut-o, zise Swanee, dar o să-mi spună. Pe mine nu mă minte.

Aşteptară ca Pitti-Pitti să termine. Închirie ultima fetiţă unei tamile cu figură bovină şi începu să-şi numere rupiile. Nici atunci nu ridică privirea spre Swanee. Aceasta se aşeză pe vine lângă el.

Cu voce joasă, începu o discuţie pe care Malko nu o înţelese. Ce putu să priceapă e că ologul nega cu înverşunare din cap.

Ceva nu era în regulă. Swanee ridică vocea şi mutilatul coborî privirea, murmurând ceva de neînţeles.

Swanee se ridică:

— Gata, ne conduce la ea.

— Pity, pity!

Ologul se puse în mişcare cu veşnica şi strania lui implorare, cu toate că în mizerabilul Pettah nu putea spera la nici o pomană... Se deplasa atât de repede, că Malko şi Swanee de abia se ţineau după el. În anumite momente părea că trece direct printre picioarele trecătorilor!

Ajunseră din nou în labirintul sordid de străduţe. Din cauza costumului de alpaca neagră, Malko avea impresia că era în baia de aburi.

Pătrunseră pe o ulicioară împodobită multicolor: sute de coliere de flori din plastic erau agăţate peste tot.

Pitti-Pitti coti la dreapta, pe o străduţă şi mai îngustă. Malko simţi cum îl cuprinde greaţa. Mirosea fad şi sufocant a ulei

rânced. Zeci de femei se învârteau în jurul unor mormane negre. Apropiindu-se, își dădu seama că era vorba de păr, mai precis de cosițe împletite.

Sute și sute de cosițe negre făcute grămadă. Semăna cu un lagăr de concentrare din timpul războiului. Senzația era oribilă și grețoasă.

— Tamilii adoră meșele, explică Swanee. Aceste cosițe sunt din bumbac acoperit cu păr veritabil, pentru că așa costă mai puțin.

Pitti-Pitti intră într-o dugheană minusculă, ocupată în întregime de șiraguri de meșe de trei metri înălțime și dispăru în spatele unei perdele. Malko și Swanee îmbrânciră cumetrele tamile și-l urmară.

În spatele prăvăliei era o a doua cameră luminată de o ferestruică. Un maldăr imens de meșe ocupa aproape tot spațiul. Pitti-Pitti discută cu un tamil fioros, cu albeață la un ochi, așezat pe vine.

— Unde este Diana? întrebă Malko.

— Mi-a spus că e aici... spuse Swanee.

Începu o nouă discuție cu ologul, ridicând din ce în ce mai tare tonul. În final îl apostrofă și tamilul răspunse pe un ton slab.

Apoi arătă cu mâna spre maldărul de meșe...

Swanee scoase o exclamație sugrumată și se întoarse spre Malko.

— Este dedesubt!

— Ce?

Fata începu să-l întrebe pe tamil ceva pe un ton violent, traducându-i lui Malko.

— Spune că a vrut să fugă, să cheme poliția și a început să strige. Ca să o facă să tacă i-a astupat gura cu o meșă. N-a vrut s-o ucidă. S-a sufocat, și atunci i-au ascuns corpul... Pitti-Pitti știa, dar nu a avut curaj să mărturisească.

Malko privi cu groază la maldărul de meșe. Nu era posibil.

— Vreau să o văd, spuse el.

Swanee traduse ordinul. Fără prea mare tragere de inimă, tamilul voinic începu să dea la o parte meșele aruncându-le în dreptul perdelelor. Pitti-Pitti îl ajuta trăgând din toate puterile.

Foarte repede apăru un picior de femeie umflat și desculț. Malko începu să scormonească și el cu ambele mâini în masa lipicioasă și fetidă. Degajă piciorul și coapsa, continuând să sape. Zări o bucată de țesătură albă, pe care o trase cu precauție: era un slip de femeie.

Grămada scădea. Cu un mormăit, Pitti-Pitti deplasă un pachet enorm de meșe descoperind cadavrul până la piept. Corpul era gol. Rochia se ridicase și se strânsese în jurul taliei. La vederea pântecului plin de vânătăi, Malko întoarse privirea. Indiferent, ologul continua să o degajeze pe Diana. Apăru mai întâi un sân, prin deschizătura rochiei sfâșiate la umăr, apoi chipul.

Privelișteа era atroce.

Îi înfundaseră cu forța o meșă în gură, una dintre buze era enormă, gâtul era plin de vânătăi iar chipul umflat era înspăimântător.

Swanee își mușcă buzele. Pitti-Pitti se gârbovi și celălalt tamil coborî privirea, ursuz și îmbufnat. Cu ochii plini de lacrimi, Swanee îi spuse câteva cuvinte apoi se întoarse spre Malko.

— Au violat-o. Cei doi prieteni ai lui Pitti-Pitti. Pentru că se apăra, i-au astupat gura.

Mirosul cadavrului se amesteca cu cel al meșelor. Malko simți cum îl cuprinde descurajarea. Pentru moment, ancheta lui se oprea acolo. Singura lui dorință era să părăsească acel loc oribil. Nu mai putea face nimic pentru Diana.

— Ce se va întâmpla cu ea?

Swanee traduse în ambele direcții:

— O vor arunca în mare cu pietre legate de picioare, spuse ea cu o voce tremurătoare. Se tem pentru că e o străină, dar era prea frumoasă ca să nu o violeze.

Malko ridică perdeaua. Tamilii pipăiau meșele, încercându-le. Pitti-Pitti acoperi corpul Dianei. Ieși, și aerul fetid al străduței i se păru pur după oroarea pe care o trăise. Swanee îl ajunse după câteva secunde. Ologul rămase înăuntru.

Consternați, merseră câțiva metri în tăcere. Malko se gândea că în parte era responsabil de moartea îngrozitoare a

Dianei. O găsise, așa cum cereau ordinele CIA, dar nu știa despre ea mai multe decât la început.

Din acest punct de vedere, ancheta era închisă. Mai rămânea misteriosul amant al tinerei sud-africane: Serge.

Capitolul XVIII

Manşeta ziarului ocupa toată pagina întâi din Ceylon Time. În ciuda calităţii proaste a hârtiei, Malko îl recunoscu pe noul lui prieten, ambasadorul Statelor Unite, strângând mâna venerabilului Bandarakitta, eminenţa cenuşie a budiştilor acreditaţi la guvernul ceylonez. Într-un discurs mişcător, acesta mulţumise Statelor Unite ale Americii în numele tuturor budiştilor pentru darul făcut: Sfântul Dinte al lui Buddha.

„Vom sublinia cu fiecare ocazie că această preţioasă relicvă s-a întors în leagănul budismului datorită înţelegerii Marelui Popor American."

După ce fusese din belşug fotografiat de reporterii ceylonezi, Dagoba de aur poposise în seiful Băncii Ceylonului, în aşteptarea construirii unui templu demn de el. În orice caz, nu avea să mai încapă în mâna venerabilului Rohanna Zahir şi a călugărilor lui de şoc...

Ambasadorul urma să primească o decoraţie cu nume imposibil de pronunţat şi de o valoare egală cu zero, un ornament în plus pentru locuinţa sa. La Washington, oficialii din Departamentul de Stat îşi frecau mâinile de bucurie. Reuşiseră să plătească ruşilor cu aceeaşi monedă. Cu un an înainte, SUA trimiseseră trei cargouri cu orez în Birmania. Un funcţionar al Ambasadei Ruse petrecuse o noapte pe chei, imprimând pe fiecare sac, în *birmaneză*: „Orez oferit de Rusia". Americanii scriseseră şi ei „oferit de SUA" dar în engleză...

Malko împături Ceylon Time. Era mulţumit de el. Cel puţin pe acest plan reuşise. Mai rămânea să afle motivul pentru care ruşii declanşaseră operaţiunea „Dintele lui Buddha", şi acesta era lucrul cel mai important. Nu şi-ar fi închipuit niciodată că

venind în Ceylon să facă o anchetă despre frumoasa Diana, avea să dea peste o asemenea poveste.

Prin fereastra barului, inspectă dana perpendiculară pe hotel. Nava rusească Apscheron era în continuare la chei, cufundată cu mai mult de cinci picioare sub linia de plutire. După ușoara agitație de la bord, părea că se pregătește de plecare. Malko se ridică și lăsă zece rupii pe masă. De îndată ce vaporul pleca, avea să se îndrepte și el spre nord, pentru a-și verifica supoziția.

Ancheta lui era departe de a fi terminată.

Se întreba cum reacționaseră rușii. Cu condiția să nu fi achiziționat toți dinții lui Buddha, ceea ce era puțin probabil, situația pentru ei era catastrofală. Bonzii nu mai aveau nici un motiv să-i ajute. Simplul fapt că venerabilul Zahir nu îl acuzase oficial pe Malko de furtul dintelui, era semnificativ.

Pactul lui cu rușii privea niște activități total ilegale...

Trebuia să se întoarcă în nord-est, acolo unde Andrew Carmer fusese ucis pentru că descoperise adevărul.

Swanee insistase să facă parte din expediție și el acceptase. Niciodată până atunci nu mai găsise o aliată atât de eficace și de dezinteresată... Uneori se întreba dacă frica pe care ea o afișa față de amantul ei era justificată, sau îl refuza pur și simplu din orgoliu. Pudoarea ceylonezilor era stupefiantă. Swanee îi povestise că la balurile publice bărbații așteptau să plece femeile ca să danseze între ei...

Cu procentajul de homosexuali de pe insulă, era o minune că populația creștea...

Portarul de la Taprobane vru să-i cheme un taxi, dar Malko îi făcu semn că nu avea nevoie. Avea chef să meargă pe jos. Încă nu era prea cald.

Malko își puse ochelarii negrii și porni fără grabă pe Church Street. Până la podul peste râu avea să meargă pe jos, iar de acolo intenționa să ia un taxi spre casa lui Swanee unde era invitat la prânz.

* * *

Ivan Gontcharoff avea un nod în gât. Adjunctul său îi ocolise privirea atunci când îi adusese telexul Direcției

Generale a Aeroflot de la Moscova. Oficial, directorul adjunct al agenției ceyloneze era mutat la Taşkent şi trebuia să se întoarcă imediat în Rusia.

În conformitate cu normele GRU, Ivan Gontcharoff ştia ce însemna asta. Avea să-şi petreacă restul zilelor într-un birou obscur clasând fişe, fără posibilitatea de a mai părăsi vreodată ţara.

Totul din cauza blestematului acela de agent CIA şi a aliatei lui...

Deschise sertarul biroului pentru a-şi lua ţigările şi dădu cu ochii de pistolul automat Tokarev, arma lui de ofiţer. Gânditor rusul o cântări în palmă. Nu mai trăsese de mult cu ea. Brusc îi veni o idee.

Dacă tot trebuía să se întâmple, n-avea să cadă singur.

Nimeni nu-l văzu ieşind din agenţie. Opri un taxi pe York Street şi se trânti pe bancheta murdară:

— La Galle Face.

* * *

Malko se opri pe trotuarul străzii Sea. O maşinărie extraordinară urca strada: cu cincisprezece kilometri la oră, într-un vacarm asurzitor de fiare, văzu venind o locomotivă antediluviană, model Cucerirea Vestului, dar nu pe şine ci pe cauciucuri. Îi fusese sudat un soi de tender care o transformase în camion.

Ceylonezii nici măcar nu dădeau atenţie maşinăriei, dar pentru un străin era ceva surprinzător.

Una dintre rarele curiozităţi din Colombo, oraş urât şi lipsit de farmec, cu arhitectură dezordonată, dominat de tabla ondulată şi cimentul de proastă calitate. Pe trotuarul celălalt se afla un templu hindus împodobit cu plăci de ceramică multicoloră. Malko se hotărî să-l admire mai deaproape. Era oricum mai interesant decât acele Dagoba în formă de clopot, chiar dacă adăposteau relicve.

Se opri la bordură ca să lase să treacă o căruţă trasă de un bivol, încărcată peste măsură cu tulpini de bambus tăiate.

* * *

Ivan Gontcharoff îmbrâncea trecătorii de pe Sea Street fără să-i pese. Pe cinci sute de metri nu mai vedea decât un singur lucru: spatele lui Malko îmbrăcat în costumul negru de alpaca. Îl ratase cu puţin la Galle Face, ajungând acolo chiar în momentul în care acesta se urca într-un taxi.

Îl aşteptase răbdător să-şi termine micul dejun la Taprobane. Comportamentul lui Malko îl intriga. De ce se dusese la barul de la etajul patru când putea să mănânce în grădina de la Galle Face? Nu mai prezenta importanţă însă. După telegrama de la Moscova, Ivan Gontcharoff încetase să se mai ocupe de activităţile lui Malko.

Oficial...

Câteva secunde îl scăpă din priviri pe Malko şi grăbi pasul. Pistolul Tokarev îi atârna greu la brâu şi era obligat să ţină sacoul închis. Arma avea un glonţ pe ţeavă şi piedica ridicată, dar Ivan Gontcharoff nu găsise încă momentul favorabil. Mulţimea era atât de compactă, încât risca să ucidă unul sau doi ceylonezi în acelaşi timp cu Malko.

Ar fi fost linşat imediat...

Aştepta, rugându-se ca cel pe care îl urmărea să se urce într-un taxi sau să se oprească într-un loc izolat.

Inima îi bătu mai repede: bărbatul blond stătea la marginea trotuarului, ezitând să traverseze. Ivan Gontcharoff era atât de încordat, încât nu auzi în spatele lui scârţâitul căruciorului lui Pitti-Pitti.

* * *

Pitti-Pitti cerşea la colţul Hotelului Taprobane aşa cum făcea deseori. Îl văzu pe Ivan Gontcharoff şi remarcă umflătura din dreptul taliei, înţelegând că rusul era înarmat. Cât timp acesta fumase ţigară de la ţigară în holul hotelului, îl ţinuse sub observaţie. Rusul era nervos şi neliniştit, privind fără încetare spre ascensor.

Malko ieşise douăzeci de minute mai târziu. Imediat, rusul o luase pe urmele lui. Pitti-Pitti nu ezitase prea mult. Ştia cine era

Ivan Gontcharoff, şi că Malko era prietenul lui Swanee. Era de ajuns ca să-i sară în ajutor, fie şi pentru a se scuza de moartea Dianei.

Ologul porni în urmărirea celor doi. Din fericire, Malko nu mergea prea repede. Pitti-Pitti nu-şi dădea seama ce putea să facă: nu avea armă, nu putea să se bată şi nu zărea în jur nici un prieten.

Îl văzu pe Malko aşteptând la marginea trotuarului. Rusul se apropia venind din spatele lui. Cei doi erau la doar câţiva metri distanţă unul de altul. Rusul duse mâna la brâu şi Pitti-Pitti văzu greoiul pistol automat. Ivan Gontcharoff se pregătea să-l împuşte în spate pe prietenul lui Swanee în timp ce acesta traversa strada, putându-se apoi pierde uşor în mulţime.

Pitti stătu pe gânduri doar o clipă. Urlând din toate puterile „Pity – Pity" o luă la goană spre cel care se pregătea să tragă. Fiarele de călcat scoteau scântei la contactul cu trotuarul. Îmbrânci o fetiţă care căzu văicărindu-se.

Ologul striga în continuare sperând ca Malko să-l audă, să se întoarcă şi să vadă pericolul.

Gălăgia făcută de locomotivă acoperea însă toate zgomotele străzii.

Pitti-Pitti văzu braţul înarmat cu pistolul Tokarev înălţându-se la orizontală. Malko tocmai traversa strada. Ologul o luă la goană şi mai tare, năpustindu-se spre rusul rămas nemişcat la marginea trotuarului.

Căruciorul lui Pitti-Pitti cosi picioarele rusului în momentul în care acesta apăsa pe trăgaci. Lovitura porni dar fu deviată. Rusul căzu pe o parte şi mai trase o dată. Glonţul făcu ţăndări plăcile de ceramică ale templului hindus.

Izbindu-se de trotuar, dădu drumul armei care alunecă într-o rigolă.

Din inerţie, Pitti-Pitti se răsturnă din cărucior şi se rostogoli pe carosabil. Ameţit, văzu prea târziu enorma locomotivă care venea spre el. Încercă să se cţere ca să scape, dar bara îi agăţă hainele. Cu un urlet neomenesc, dispăru sub roata din faţă.

* * *

Malko se întoarse dintr-o singură mișcare la auzul primei detunături, apoi totul se petrecu atât de repede încât avu timp doar să alerge spre locomotivă.

Ivan Gontcharoff se ridicase și o luase la fugă, abandonând pistolul. Lumea striga și alerga în toate părțile. Doi puști văzură căruciorul abandonat, îl înhățară și fugiră cu el.

Locomotiva se opri în sfârșit. Malko își croi drum prin mulțimea de gură cască. În locul în care Pitti-Pitti se rostogolise sub mașinărie asfaltul fierbinte era impregnat cu sânge. Din olog nu mai rămăsese decât un morman sângerând înțepenit sub roțile din stânga. Unul dintre fiarele de călcat rămăsese în mijlocul drumului, patetic și necuviincios. Doi polițiști, în șort și cu căști coloniale, apărură alergând. Tamilul care conducea locomotiva sări din cabină. Disperat, își trecea fără încetare mâinile prin părul uleios. Risca să-și piardă slujba...

Lui Malko îi răsuna încă în urechi strigătul ologului. „Pity, Pity..." Se întoarse și își croi drum prin mulțime pentru a ajunge pe trotuar. Nimeni nu-i dădu atenție. Ivan Gontcharoff dispăruse iar cineva furase pistolul căzut în rigolă. Pe Sea Street nu se mai aflau decât locomotiva pe pneuri și corpul zdrobit al lui Pitti-Pitti.

Capitolul XIX

— Acum ar fi mulţumit, e şi el om întreg, murmură Swanee.

Îmbălsămătorii făcuseră minuni. Nu numai că îi remodelaseră pieptul zdrobit, dar îi refăcuseră şi picioarele.

Membrele de ceară fuseseră îmbrăcate într-un pantalon şi purtau mocasini negri. Pentru prima oară după douăzeci de ani, Pitti-Pitti semăna cu un om normal. Îmbălsămătorul nu înţelesese de ce atâta osteneală pentru un cerşetor olog. Voia să-l îngroape într-un sicriu de copil, crezându-l potrivit, dar Malko se înfuriase şi ceruse un sicriu adevărat, pentru un om întreg.

În ochii frumoşi şi negri ai lui Swanee străluceau lacrimi. Mângâie obrazul rece al lui Pitti-Pitti înainte de a fi pus în coşciug.

Ieşi împreună cu Malko din magazinul de pe Reclamation Road. Pentru Pitti-Pitti nu se mai putea face nimic. Malko se uită la ceas. Nu mai aveau prea mult timp. Vasul Apscheron avea să ridice ancora în zori.

— Să mergem, spuse el.

Swanee se urcă la volanul Mercedesului şi Malko se aşeză alături. Pe bancheta din spate erau două puşti Winchester 30/30, cu destulă muniţie ca să scufunde un port-avion.

* * *

Legănarea elefantului îi dădu lui Malko un soi de rău de mare. Lângă el, Swanee părea să se simtă perfect. Pe spatele pachidermului fusese construit un adevărat eşafodaj, un fel de palanchin cu acoperiş din frunze de bananier şi cu pereţi mobili

din rulouri de bambus, care se puteau ridica şi coborî în funcţie de vreme sau de dorinţă.

O adevărată căsuţă.

Malko pusese la picioare cele două arme. „Navigau" de aproape trei ore. Elefantul este un animal lent. Mercedesul rămăsese în satul de unde închiriaseră elefantul şi cornacul acestuia pentru 2000 de rupii. Din cauza prezenţei lui Swanee, proprietarul nu pusese întrebări în legătură cu strania expediţie.

Malko se aplecă şi dădu la o parte perdeaua de liane:

— Iată mănăstirea.

Inima începu să-i bată mai repede. Avea să afle în sfârşit adevărul. Dagoba cenuşie se înălţa printre ierburi. Mulţumită elefantului, nu folosiseră poteca obişnuită şi ajunseseră chiar pe platou.

Malko luă una dintre puşti şi o armă. Fiecare glonţ era un mic obuz. Putea să facă o gaură imensă în pielea unui elefant. De această dată erau asiguraţi, fără a mai pune la socoteală surpriza pe care i-o pregătiseră misteriosului Serge.

— Priviţi, zise el arătând spre marea de culoare violetă.

O navă mare şi albă era ancorată de-a lungul coastei, în golf. Malko luă binoclul, îl reglă nerăbdător şi îl îndreptă spre vas.

— El este, Apscheron!

Îl recunoscuse după linia de plutire coborâtă cu doi metri sub nivelul apei...

— Ce vom face? întrebă Swanee.

— Spuneţi-i cornacului să se îndrepte spre mănăstire. Culcaţi-vă pe banchetă.

Ea strigă un ordin şi cornacul se supuse. Malko se instală mai bine, gata să tragă. Clătinându-se, elefantul mergea din ce în ce mai repede. După cinci minute se aflau la mai puţin de o sută de metri de clădire. Părea pustie. Jos în golf, Apscheron nu făcuse nici o mişcare.

Elefantul se apropie şi mai mult.

Malko era nervos. Liniştea din jur i se părea extrem se suspectă. Mănăstirea părea abandonată.

— Să-i dăm ocol.

Swanee transmise ordinul.

Înconjurară Dagoba şi clădirile de locuit. Nu-şi făcuse nimeni apariţia, cu toate că elefantul, fiind pe teren plat, putea fi observat uşor... Malko opri din nou pachidermul, luă binoclul şi cercetă clădirile mănăstirii, centimetru cu centimetru.

La un moment dat zări ceva neobişnuit. Un bloc negru şi cubic, pus pe o platformă protejată de un acoperiş din lemn, în partea dreaptă a mănăstirii. Platforma se afla cam la un metru de sol, susţinută de patru stâlpi înfipţi în pământ. Intrigat, Malko reglă binoclul.

Zări astfel nişte antene subţiri şi lungi de vreo douăzeci de centimetri, ieşind din latura întoarsă spre mare a obiectului. Cu siguranţă că nu aparţinea cultului budist...

— Vedeţi ceva?

Îi întinse binoclul lui Swanee care privi şi ea. Pentru că elefantul se oprise în plin soare, căldura din palanchin era infernală.

— Ce este? întrebă Swanee.

Malko ridică din umeri:

— Nu ştiu. Probabil un fel de aparatură electronică. Curios mi se pare că se află încă aici...

— Să mergem să vedem.

— Mă tem să nu fie o capcană. Aşteptaţi. Am să cobor.

Swanee îi strigă cornacului să facă elefantul să îngenunchieze. Cu binoclul agăţat de gât şi cu Winchester-ul în mână, Malko sări. Se ghemui şi îndreptă binoclul spre misteriosul obiect.

La început, nu văzu nimic nou, apoi distinse o protuberanţă pe platformă. Se apropie cu câţiva metri şi privi din nou. În afara bâzâitului insectelor, în jur era linişte. Mănăstirea părea cu adevărat pustie. Călugării se întorseseră probabil la Kandy sau la Trincomalee, dar unde era Serge? Curios că lăsase un asemenea obiect acolo, mai ales că ştia cu siguranţă că Malko avea să vină...

Prin binoclu, văzu clar ceva maroniu ce părea lipit de platformă, semănând cu un cuib de termite...

La un moment dat, dinspre Apscheron pâlpâi de mai multe ori o lumină, ca un semnal.

În secunda următoare, Malko înțelese. Obiectul maroniu era o pâine explozivă declanșabilă prin telecomandă. Serge sau altcineva era ascuns undeva în jur și aștepta ca el să se apropie de obiect pentru a-l arunca în aer. Perfect vizibil din poziia în care se afla, Malko era probabil supravegheat de pe Apscheron.

Capcana perfectă, în care Malko nu avea intenția să cadă. Exista o singură soluție.

Se culcă pe burtă, lipi arma de umăr, ochi atent platforma și apăsă pe trăgaci.

Detunătura sperie un stol de păsări galbene și albastre, care își luară zborul. Reculul fusese atât de puternic, încât simți că i se dislocase umărul. Vibrația puternică îi mai răsuna încă dureros în urechi. Elefantul mugi și se ridică. Malko trăsese prea jos și glonțul nu-și atinsese ținta.

Își dădu seama că elefantul era prea aproape.

— Îndepărtați-vă, îi strigă el lui Swanee. Repede.

Așteptă ca animalul să ajungă la fîziera ierburilor înalte și trase a doua oară.

De această dată, glonțul se înfipse în cutia neagră. Antenele vibrară, dar nu se auzi nici o explozie.

Malko își șterse fruntea invadată de sudoare, temându-se să nu fie la rândul lui ținta lui Serge. Ridică încă o dată carabina grea, viză platforma, își ținu răsuflarea și apăsă pe trăgaci.

Cu toate că se aștepta, explozia fu atât de puternică încât îl luă prin surprindere. Doborât de suflu, acoperit de resturi și complet asurzit, rămase întins pe burtă câteva secunde.

Ridicând capul, văzu că obiectul negru și platforma dispăruseră, în locul lor fiind doar un crater fumegând. Din explozie, lângă Malko se înfipsese în pământ o așchie de stâlp groasă cât o țepușă de vânătoare, care îl ratase cu puțin, altfel ar fi fost mort...

Mâna stângă îi sângera. Se ridică prudent, strângând bine Winchester-ul și se apropie de crater. Era exact cum bănuise. Aparatului îi fusese atașat un exploziv, și în aer se mai simțea încă mirosul înțepător.

În trei minute dădu ocol mănăstirii. Nu se zărea nici țipenie de om. Întorcându-se, văzu înfipte în pământ rămășițele

misteriosului obiect. Metalul era încă fierbinte. Partea cu antenele era aproape intactă. Zări butoanele de reglaj, cablurile smulse și circuitele imprimate. Era nevoie de un expert pentru a afla destinația acelui obiect.

Se uită la ceas: în câteva minute, elicopterul atașatului militar al SUA avea să fie acolo, aducându-i pe înlocuitorul lui James Kent și pe atașatul naval. Trebuia să o liniștească pe Swanee.

* * *

Tânăra singaleză aștepta în spatele elefantului îngenunchiat. Avea părul plin de praf.

— Am crezut că a venit sfârșitul lumii, spuse ea.

— Dacă ne-am fi apropiat, asta ne aștepta, spuse Malko...

Apscheron era în același loc. Malko privi ușor ironic nava albă... Probabil că rușii erau furioși și neliniștiți.

Dinspre vest se auzi un zumzet care creștea în intensitate. Malko ridică privirea, văzând un punct care zbura la rasul junglei.

— Ne-au venit întăriri, spuse el vesel.

* * *

Atașatul naval examină atent un circuit imprimat și îl puse apoi în servieta de piele.

— Un material ultra-modern, spuse el. O combinație de baliză goniometrică și stație de bruiaj. Asta explică de ce n-am înregistrat nici o transmisiune venind din această zonă, și explică și motivul pentru care nu voiau să ne apropiem de mănăstire...

Din elicopterul închiriat căutătorilor de petrol coborâseră patru persoane. Cei doi atașați militari exultau. Atașatul naval se întoarse spre Malko.

— Care este ipoteza dumneavoastră, prințe?

Dacă un membru al US Navy i se adresa astfel, înseamnă că era extrem de impresionat...

— Sub această faleză se află probabil grote naturale, explică Malko. Rușii le-au transformat în bază pentru sub-

marine. Acestea aveau însă nevoie de un ghidaj radio pentru a pătrunde acolo noaptea. Iată de ce au instalat baza aici, având nevoie de complicitatea bonzilor: pentru a închide ochii la prezența submarinelor și a se îngriji de funcționarea balizei radio...

Arătă spre Apscheron:

— Sunt sigur că această navă alimentează submarinele. Din acest motiv linia ei de plutire este atât de coborâtă. Mi-a dat de bănuit pentru că am văzut-o la Colombo.

— Am văzut-o și eu, îl întrerupse atașatul naval, și cred că aveți dreptate. Credeam însă că doar Oceanul Indian e plin de submarine ruseşti...

Atașatul militar suspină:

— Ei bine, am fi intrat într-o mare încurcătură... Ne-ați făcut un serviciu imens.

Malko surâse modest. Castelul lui putea să aibă acum un acoperiș nou.

Atașatul naval nu-și mai găsea locul.

— Să mergem să vedem grotele.

Pilotul elicopterului mormăi neliniștit:

— Dacă trag în noi?

— În ăsta?

Ofițerul arătă spre literele enorme pictate cu alb pe elicopter: „WILLIAMS BROTHERS. Prospecțiuni petroliere."

— Dacă trag într-un elicopter civil, spuse el cu emfază, începe al treilea război mondial...

— Asta ne-ar mai lipsi, mormăi pilotul, dar se urcă totuși în cabină.

* * *

Elicopterul coborî ca o piatră spre faleza roșie. Era impresionant. Malko își simți stomacul în gât, și se bucură că o lăsase pe Swanee lângă mănăstire.

Pilotul redresă aparatul la nivelul apei, urmărind conturul stâncilor.

La început nu zărirănimic. Marea clipocea ușor pe pietrele roșii. Așa cum bănuise Malko, fluxul era minim. Aspcheron se afla în spatele lor, la o jumătate de milă.

Malko văzu buzele ataşatului naval mişcându-se. Gesticula frenetic, arătând spre un punct al falezei. Din cauza zgomotului rotorului, cuvintele nu i se auzeau, dar Malko zări şi el deschizătura întunecată, chiar la nivelul mării. Era îndeajuns de mare ca un elicopter să treacă prin ea... Pilotul se apropie şi mai mult şi opri aparatul în aer.

Ar fi trebuit să intre în grotă cu barca dar se putea ghici că era enormă. Lărgimea ei permitea trecerea fără probleme a unuia sau a două submarine. Un refugiu genial. În cazul unui conflict internaţional, mai multe submarine puteau fi ascunse acolo, aşteptând la adăpost un atac atomic.

Malko nu-şi putea desprinde privirea de pe deschizătura întunecată. Se dumirise acum pentru ce ruşii investiseră atât în dintele lui Buddha... Merita din plin. Ceilalţi pasageri ai elicopterului erau la fel de fascinaţi. Cu siguranţă că în grotă se aflau unul sau mai multe submarine; prezenţa vasului Aspcheron stătea mărturie.

Ataşatul naval îl bătu pe umăr pe pilot. Elicopterul urcă aidoma unui ascensor de-a lungul falezei. După treizeci de secunde ateriza în faţa mănăstirii. După ce motorul se opri, toată lumea începu să vorbească în acelaşi timp. Ataşatul naval îl bătea atât de tare pe Malko pe umăr de parcă ar fi vrut să-i facă un cucui.

— Formidabil! Aţi avut dreptate.

Ataşatul militar clătină din cap puţin trist.

— Ce păcat că nu avem câteva grenade submarine să tragem în ei.

— La fel de ironic ca întotdeauna.

Ancheta se terminase. Malko îi întinse mâna ataşatului naval.

— Acum trebuie să plecăm, dacă vrem să ajungem înainte de căderea nopţii. Nu ne mişcăm la fel de repede ca dumneavoastră.

Se îndepărtă, lăsându-i pe americani să caute resturile misterioasei cutii negre. Aspcheron nu se mişcase din loc. În situaţia în care se aflau, ruşii nu mai aveau prea multe de ascuns. Existau puţine şanse să-şi mai recupereze submarinele.

* * *

Legănatul lent și cadențat al elefantului îl adormea pe Malko. Din când în când, o creangă lovea palanchinul, făcându-l să tresară. Mai aveau cel puțin două ore de mers până în sat.

Așezată lângă el, Swanee părea absentă. La un moment dat se întinse, reliefându-și pieptul pe care se mula sari-ul roz.

— Nu prea mai sunt șanse ca rușii să se întoarcă, spuse ea.

— Mulțumită dumneavoastră, remarcă Malko.

Tânăra singaleză surâse ușor întristată.

— Nu-l uitați pe Pitti-Pitti.

Picături mari de ploaie începură să cadă pe acoperișul de frunze. Swanne coborî imediat cele patru perdele de bambus. Amândoi se aflau la adăpost de privirile cornacului.

Privirile li se încrucișară. Ploaia se porni brusc, ropotele ei făcând un zgomot asurzitor.

În jurul lor, nu era nimic altceva decât junglă.

Swanee se lipi brusc de Malko.

— Vreau să fac dragoste cu dumneavoastră, murmură ea.

El surâse.

— Mi se pare cam dificil.

— Credeți?

Vocea lui Swanne era zeflemitoare.

Începu să-și descheie calmă boleroul, eliberând sânii plini și tari. Malko se abținu să-i atingă: o mai pățise o dată...

Swanee remarcă:

— Vechii maharadjahi luau cu ei întotdeauna mai multe curtezane în lungile partide de vânătoare. Din acest motiv palanchinele sunt atât de confortabile...

Fără să aștepte un răspuns, își desfăcu cele opt falduri ale sari-ului și rămase complet goală, cu excepția brățărilor și a unei centuri de aur care servea drept cordon. Pielea ei mată era netedă și satinată. Descheie cu gingășie cămașa lui Malko, strecurându-și mâinile pe sub ea.

Veni apoi rândul centurii militare. În sfârșit, se așeză pe

genunchii lui cu fața spre el, încolăcindu-l cu picioarele, lipsită de pudoare ca o maimuțică. Elefantul îi legăna din ce în ce mai tare, și fu nevoită să se agațe de gâtul lui Malko pentru a nu cădea pe spate.

Își înnodă mâinile după ceafa lui, fixând cu intensitate ochii aurii.

— Voiam de mult să fac asta, spuse ea visătoare.

Cambrată, cu sexul lipit de pântecul lui Malko, cu capul dat pe spate și cu ochii închiși, își freca încetișor sânii minunați de pieptul lui.

— De ce nu ați vrut mai devreme?

Swanee întredeschise ochii:

— V-am spus. Amantul meu știe tot ce fac în Colombo. Are spioni peste tot...

Tăcu și se aplecă să-l îmbrățișeze.

Malko își strecură mâinile pe sub șalele fetei, mângâind pielea netedă. O dorea îngrozitor de tare pe Swanne, în ciuda ineditului situației.

Mișcarea lui fu aceea care îi uni. Swanee începu să se miște în contratimp cu legănarea elefantului, accentuând tangajul, făcându-l pe Malko să o pătrundă din ce în ce mai adânc.

Ușor, ușor, gesturile ei gingașe și delicate se transformară într-o cavalcadă furioasă. Agățată de ceafa lui Malko, cu unghiile înfipte în carne, ea bolborosea cuvinte fără șir, tremurând ca o apucată. Palanchinul se zgâlțâia și el.

Cuprins și el de frenezie, Malko își prinse bine partenera de șale, pătrunzând-o cu o mișcare feroce.

Elefantul părea să tremure.

Swanee urlă cu gura larg deschisă. În ochi îi luci o undă de nebunie și îl zgârie cu unghiile pe Malko smulgându-i bucățele de piele.

Cu trupul încă scuturat de spasme, se abandonă pe umărul lui.

Ploaia se înteți și începea să pătrundă în palanchin. Swanee se smulse brusc și dădu la o parte perdeaua din stânga. Complet goală, se aplecă în afară, cu chipul ridicat spre cer și cu sânii semeți, fără să-i pese de prezența cornacului.

Când intră la loc, trupul îi şiroia de apă. Se înfăşură în sari, care i se lipi imediat de piele. Acest spectacol îi fu de ajuns lui Malko pentru a-i creşte din nou plăcerea. O trase spre el, mângâind-o prin mătasea umedă. Ea ridică privirea şi îl sărută. Avea limba ca un mic animal de catifea, declanşându-i unde de plăcere în tot corpul...

Rămaseră aşa minute în şir, încă ameţiţi de plăcere. Malko se gândi la cornacul aflat la doi metri de ei. Swanee nu părea jenată de prezenţa acestuia.

Tânăra se lăsă să alunece până când ajunse cu capul pe coapsa lui Malko. Foarte repede, acesta uită că se afla pe un elefant. Vremurile de mult apuse ale maharadjahilor avuseseră şi părţi bune.

Capitolul XX

În ciuda sacoului de alpaca extrem de uşor, Malko murea de căldură. Asfaltul de pe York Street părea că i se lipeşte de tălpi. Copleşiţi de soare, cerşetorii nu mai aveau putere nici să întindă mâna.

Pentru prima oară de când o cunoştea, Swanee schimbase sari-ul cu o rochie scurtă după moda europeană, care îi punea în valoare picioarele lungi şi cafenii. Şocaţi, bărbaţii întorceau capul după ea. Malko îi văzuse pe unii chiar scuipând-o. Pudoarea afectată a oamenilor din Ceylon o considera o insultă mută la adresa tradiţiilor.

Fericită ca un copil, ţinea biletul de avion în mână.

— Diseară vom fi la Roma, spuse ea. E minunat. Sunt atât de fericită că plec din Ceylon, chiar dacă voi fi nevoită să mă întorc.

Ca o consecinţă a plimbării pe elefant, Swanee se hotărâse să-şi petreacă vacanţa în Europa, plecând cu acelaşi zbor cu Malko.

La Roma aveau să se despartă. El se îndrepta spre Viena, unde îl aştepta Alexandra.

Puteau face la Roma un popas de o zi sau două. Malko simţi un val de plăcere. Swanee era dulce şi frumoasă, odihnitoare ca o grădină de iarnă. O luă de braţ şi o apropie de el.

— Voi rămâne cu o amintire minunată din Ceylon, spuse el.

La un moment dat fură obligaţi să ocolească un grup de tamili care blocau trotuarul. Malko fu nevoit să dea drumul braţului lui Swanee. După ce trecură de obstacol, o căută cu privirea.

Rămăsese nemișcată în locul în care o lăsase, cu gura deschisă, ca lovită de trăznet.

— Swanee!

Fata întoarse capul foarte lent, de parcă mișcarea o durea, făcu un pas spre el, apoi căzu în genunchi. Malko se repezi spre ea. De-abia atunci zări pata enormă de sânge de pe rochie, pată care se mărea în continuare. Privi în jur. Tamilii se pierduseră în mulțime. Nu văzuse pe nimeni lovind-o. Doar câțiva gură casă se înghesuiau în jurul corpului întins la marginea trotuarului.

Tânăra era culcată pe o parte, cu gura deschisă și mâinile crispate pe rană.

Malko îi îndepărtă degetele năclăite de sânge ca să vadă lovitura. Swanee se agăță de încheietura lui.

— Nu mă părăsi, murmură ea.

Malko nu știa unde s-ar fi putut duce. Nici măcar nu-l văzuse pe asasin. Probabil că acesta îi urmărise și profitase de busculadă pentru a o lovi fulgerător pe Swanee.

Tânăra avea nările lipite și respira greu.

— N-avea grijă, spuse Malko.

În jurul lor, grupul curioșilor creștea. Malko ridică privirea și strigă:

— Chemați un doctor. Ajutor, ajutor...

Nimeni nu se mișcă. Cei din jur păreau paralizați. Sângele lui Swanee se prelingea pe asfaltul încins. Balta de sub corpul ei se întindea și mai mult.

Totul se petrecea în plin centrul orașului Colombo, la unsprezece ziua...

Malko văzu că Swanee strângea în continuare în mâna dreaptă biletul de avion mânjit de sânge. O ridică și îi puse capul pe genunchi. Pe chipul ei trecu o grimasă de durere.

— Mă doare.

Malko se aplecă spre ea:

— Cine te-a lovit?

Fata clătină încetișor din cap:

— Cineva plătit de Siri. Ți-am spus că află tot. A crezut că plecam definitiv.

Dând la o parte mulțimea, apăru un polițist în șort.

— Ce s-a întâmplat?

— Repede o ambulanță, îl imploră Malko, altfel moare.

Polițistul dispăru în fugă.

Swanee ridică privirea:

— Am să mor, spuse ea, știu asta.

Mirosul fad de sânge îi făcu greață lui Malko. Ar fi dat orice să o poată salva pe Swanee.

— Nu, n-ai să mori, spuse el. Îți jur. Te vor salva. Nu mai sângerezi atât de tare...

Luă batista din care făcu un tampon pentru rană. În câteva clipe, țesătura fu complet îmbibată. Probabil că fusese secționată o arteră.

Curioșii erau din ce în ce mai numeroși. Nu aveau în fiecare zi norocul să vadă murind pe York Street o femeie frumoasă. Mulți nu se uitau decât la picioarele lungi descoperite de rochia ridicată până sus pe coapse.

— Mi-e frig, murmură Swanee.

Malko strânse din dinți ca să nu înjure. Afară erau 40°. Swanee murea și el nu putea face nimic. Își scoase sacoul de alpaca și îl puse peste picioarele fetei.

Swanee îl strânse de mână. Sângele de pe trotuar devenise o masă lipicioasă care ajunsese până la bordură. Un câine vagabond se apropie și adulmecă.

Swanee deschise încă puțin gura. Ridică spre Malko mâna dreaptă în care ținea biletul de avion și încercă să vorbească.

Malko se aplecă spre ea:

— O să fie bine, repetă el.

Îi strânse cu putere mâna, dar degetele ei nu-i răspunseră.

Sirena unei ambulanțe venind dinspre port acoperi rumoarea mulțimii.

Malko strângea în continuare mâna lui Swanee. Ochii mari și negri priveau în înaltul cerului fără să vadă soarele. Sângele de-abia mai curgea din rană. Scrâșnind din frâne, ambulanța opri la bordură.

Cei doi infirmieri ce purtau targa se opriră intimidați de prezența acelui străin nemișcat și mut, care ținea pe brațe capul unei fete moarte, de o ireală frumusețe.

Niciodată Malko nu mai fusese atât de bucuros că poartă ochelari negri.

— A murit, spuse el.

Chipurile prost bărbierite ale infirmierilor nu exprimau nici o emoție și brusc, Malko începu să urască acea țară însorită și plină de cruzime. Fără un cuvânt, infirmierii rostogoliră corpul pe targă, ducându-l în ambulanță.

După ce plecară, Malko simți cum ceva se rupe în el. Lucrurile se terminaseră nedrept și prostește.

N-avea să se mai întoarcă niciodată în Ceylon.